

Nóe được cùng cậu ngắm lại Pháo hoa ngày ấy

Kana Asazawa
Vương Hải Yến dịch

Shine
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

Chương 1

1

Trên con dốc mà chỉ cần chạy là không thể dừng chân lại ấy, tôi nhanh chóng rảo bước, mỗi bước chạy lại làm mùi hương cây cỏ tản mát ra xung quanh. Bãi sông ngày hè rực rỡ màu xanh lục, xanh da trời và màu trắng của những đám mây, ngay cả những tia nắng phản chiếu từ mặt sông cũng thật rực rỡ, nếu có thêm gió nữa, trái tim tôi hẳn sẽ càng đập rộn như một đứa ngốc.

“Tớ về nhất rồi nhé!”

Ritsuki, người chạy tới chân dốc đầu tiên, ngoảnh lại ngẩng đầu nhìn chúng tôi, môi nở nụ cười trêu chọc, tay đưa ra phía trước ra dấu chiến thắng. Tôi tăng tốc đôi chân trước cảm giác phấn khích khi chạy lao xuống con dốc thẳng đứng và cắt ngang những cơn gió, vừa cười vừa nói: “Cậu chạy nhanh quá.”

“Cẩn thận ngã đấy Mio!”

Có tiếng Kaede vang lên sau lưng. Tôi quay đầu lại, quả nhiên cơ thể bị loạng choạng, may nhờ Touya ở ngay phía sau nhanh nhẹn tóm lấy cổ tay tôi giữ lại.

“Sao cậu ngốc thế?”

Touya nói với vẻ mặt ngạc nhiên hết sức, Kaede giờ đã bắt kịp

nói thêm vào: “Ngốc thật đấy.” Ritsuki khum khum đôi tay tạo thành hình chiếc loa, đứng dưới chân dốc hét vọng lên: “Ba cậu chậm chạp quá!”

“Hừm, nhưng mà người ngốc nhất chắc chắn là cậu ta.”

Touya chỉnh lại kính rồi lẩm bẩm nói, tôi và Kaede cười phá lên.

Những nhánh cỏ xanh mượt dang rộng đôi tay đưa làn gió về tới triền sông. Chiếc khăn tay chít trên đầu để tránh nắng của Kaede bay lật phật, mái tóc của chúng tôi đung đưa cùng một hướng trong cơn gió.

“Lâu lắm rồi bốn đứa mình mới đi cùng nhau thế này nhỉ.”

Ritsuki nhìn chúng tôi, giọng tràn đầy hứng khởi như một đứa trẻ. Dưới chân dốc của triền sông là hai băng ghế xếp cạnh nhau dưới mái che. Chúng tôi ngồi xuống đó, nam một bên, nữ một bên.

“Ừ. Vì Ritsuki và Touya phải sinh hoạt câu lạc bộ tới tối muộn, còn tớ và Kaede cũng ít khi về cùng nhau kể từ hồi tách lớp.”

“Đúng là “điều kỳ diệu của ngày bé giăng” nhỉ.”

“Ôi chà, có tới mức “kỳ diệu” đâu.”

Kaede xen vào giữa đoạn đối thoại của tôi và Ritsuki - hai người ngồi ở mé trong ghế - với giọng điềm tĩnh. Touya khẽ huýt sáo.

Bốn người chúng tôi đều đang học lớp chín và là bạn với nhau từ thuở nhỏ. Ngày mai sẽ bắt đầu nghỉ hè, và hôm nay là bế

giảng. Ở trường tôi, các hoạt động câu lạc bộ đều bị ngừng trong ngày lễ bế giảng.

Tuy không rời khỏi trường cùng lúc, nhưng với sải chân dài hơn hẳn trước đây, Ritsuki và Touya đã đuổi kịp khi tôi và Kaede đi đến con đường phía trên bãi sông này, hai người cất tiếng gọi chúng tôi.

“Ngày nào chúng mình cũng đi học qua con đường phía trên bãi sông, nhưng chẳng mấy khi xuống tận dưới này nhỉ.”

“Ừ. Hồi tiểu học, ngày nào đi học về chúng mình cũng ra đây chơi, như một lũ ngốc ấy.”

Kaede đáp lại lời tôi.

“Chúng mình từng chơi trò vật cỏ, lia đá trên mặt nước... À, cả bắt côn trùng nữa.”

Ritsuki gập ngón tay xuống để đếm.

“Lại nhắc tới trò bắt côn trùng, hồi đó Ritsuki bắt được một con cào cào to đùng rồi cầm nó đuổi theo tớ, làm tớ sợ đến tận bây giờ đấy.”

“Tại cậu cả, chứ bình thường làm gì có ai sợ cào cào đến thế.”

“Đấy. Cậu có ăn năn tí nào đâu.”

Tôi khẽ lườm, Ritsuki ngoác miệng ra cười. Gương mặt ấy chẳng thay đổi gì từ hồi tiểu học và không hiểu sao điều đó khiến tôi cảm thấy thật yên tâm.

Hồi tiểu học, đối với những đứa trẻ nhà nằm trong bán kính mười phút đi xe tính từ trường như chúng tôi, địa điểm nằm

trên đường đi học về này quả thực là một chỗ vui chơi hoàn hảo. Mới đầu có cả những đám trẻ khác chơi cùng, thậm chí có thời chúng tôi còn chia nhóm nam nữ riêng, nhưng kể từ khi học chung hồi lớp Năm, khoảng cách giữa chúng tôi nhanh chóng được thu hẹp, số lần bốn chúng tôi chơi cùng nhau cũng tăng lên.

“Bốn đứa mình từng có lần đi xem pháo hoa cùng nhau rồi thì phải.”

“Đi rồi, đi rồi. Là lần đó đúng không? Sau buổi học nhóm của bốn đứa mình ấy. Nhớ không nhầm thì hồi đấy bọn mình học lớp Sáu.”

“Phần lớn thì giờ hôm đó là để giúp Ritsuki giải bài tập nhỉ.”

Lần này tới phiên Touya khẽ thêm vào. Cậu ấy vẫn đang nhìn mặt nước chừng mười mét phía trước.

“Nhưng lễ hội pháo hoa lại rơi đúng vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, bất lợi cho học sinh tụi mình ghê. Sao họ không chọn ngày khác nhỉ?”

“Cậu thấy thế à? Tớ lại thích vậy hơn. Nó giống như sự kiện khép lại kỳ nghỉ hè, khiến tớ hạ quyết tâm từ ngày mai sẽ cố gắng hơn nữa cho học kỳ mới vậy.”

Kaede khoanh tay đáp lại lời Ritsuki. Tôi cũng vừa gật đầu vừa nói:

“Chỉ cần chúng ta làm xong bài tập và đừng chơi quá đà là được mà.”

“Cậu có biết hai việc đó khó đến thế nào không hả?” Nghe tôi nói, Ritsuki vừa cắn môi dưới vừa kêu ca.

Lễ hội pháo hoa được tổ chức vào ngày 31 tháng Tám hằng năm. Rất nhiều gian hàng mọc lên san sát nhau cạnh bãi sông, khi pháo hoa bắt đầu được bắn lên, mọi người sẽ ngồi ở triền sông ngắm nhìn chúng. Quy mô của lễ hội không lớn, nhưng tôi có cảm giác trong lòng những người dân quanh đây đều mang một nỗi niềm đặc biệt nào đó trước ngày hội cuối mùa hè này.

“Ôi, mong mau tới lễ hội pháo hoa quá.”

“Cậu có hẹn với bạn à Mio?”

“Tớ không.”

“Thế chúng ta cùng đi nhé?”

Trước lời thuận miệng đề xuất của Ritsuki, ba người còn lại đứng hình trong vài giây. Rồi Kaede dẫu môi nói:

“Sao cậu hỏi mỗi Mio mà không hỏi bọn tớ? Thật đáng tiếc, tớ có hẹn trước rồi.”

“Thật á? Thế Touya thì sao?”

“Tớ thì không vấn đề gì.”

“Tốt, vậy quyết định thế nhé.”

“Ritsuki! Đôi lúc cậu cũng phải nghĩ cho tớ một chút chứ!”

Nghe cuộc đối thoại giữa ba người bọn họ, tôi vội vàng chen vào:

“Chờ đã. Tớ không đủ can đảm đi lễ hội cùng hai cậu con trai

đâu, tớ có thể rủ thêm một bạn nữ khác trong lớp được không?”
Tôi hỏi Ritsuki.

“Ừ, đương nhiên là được rồi.”

“Thấy bảo có bạn nữ mới đi cùng, Ritsuki vui hẳn kìa.”

“Làm gì có!”

Ritsuki bồn chồn một cách đáng ngờ trước câu nói của Kaede, cậu đứng phắt dậy, cùng lúc đó bụng cậu réo vang.

“Các cậu muốn ăn gì?”

Touya, người vừa oằn tù tù thua, nặng nề đứng lên hỏi chúng tôi. Tuy có thể về nhà ăn bữa trưa, nhưng vì hiếm khi tụ tập đông đủ nên chúng tôi bàn nhau tới cửa hàng tiện lợi mua gì đó về ăn.

“Để tớ đi cùng cậu, tớ cần rửa tay một chút.”

Thấy Kaede nói vậy và đứng lên, tôi hỏi: “Ừa thế à? Vậy nhờ cậu mua giúp tớ cơm nắm cá hồi và cơm nắm mơ muối nhé. Cả món gì đó ngọt ngọt nữa.” Tôi nói rồi đưa cho Kaede đồng xu 500 yên.

“Còn tớ thì bất cứ cái gì ăn no là được.”

“Nói cụ thể hơn xem nào.”

Sau khi hướng gương mặt chán nản về phía Ritsuki, Touya rào trước một câu “Không nói thì lúc nhận đồ cấm kêu ca đấy nhé” rồi bước đi. Kaede cũng theo sau, leo ngược lên triền sông. Hai người đi về phía cửa hàng tiện lợi gần đó nhất, cả đi lẫn về mất khoảng mười lăm phút.

Đợi tới khi Kaede và Touya khuất dạng, tôi và Ritsuki liền cùng lúc quay đầu, ngồi nhìn quang cảnh trước mặt như lúc này. Khoảng cách giữa hai băng ghế cạnh nhau vừa đủ để một người đi qua. Từ bốn người giảm xuống còn hai, không hiểu sao điều đó khiến tôi chợt thấy thật vắng vẻ.

“Mio bị thấp đi à?”

Thầm cảm thấy yên tâm vì Ritsuki chủ động bắt chuyện, dấu nội dung có là gì, tôi tỏ vẻ chán nản trả lời:

“Sao mà thấp đi được chứ.”

Câu nói chẳng buồn cười mấy nhưng Ritsuki vẫn cười ngặt nghẽo, khiến tôi có cảm giác tuy hai ghế tách biệt nhưng cơn rung từ ghế cậu ngồi truyền sang cả ghế tôi. Vừa hỏi “Cậu cười ngốc nghếch gì thế?”, tôi vừa quan sát kỹ Ritsuki - đã lâu rồi tôi không nhìn cậu chăm chú đến thế.

Lên cấp hai, mỗi đứa học một lớp, Ritsuki tham gia đội bóng rổ, Touya thì vào câu lạc bộ điền kinh. Vốn dĩ trước đây chúng tôi vẫn nói chuyện với nhau hàng ngày như một lẽ đương nhiên, nhưng vì lý do kia mà nay chúng tôi chỉ thi thoảng trêu chọc nhau lúc tình cờ gặp gỡ ngoài hành lang. Tiếp điểm của chúng tôi đã đột ngột mất đi như vậy đấy.

Thế nên, thú thực tôi đã cảm thấy rất ngạc nhiên khi nhận ra sự thay đổi đường nét gương mặt, độ lớn cánh tay và kích cỡ giày của Ritsuki khi nhìn cậu ở cự ly gần như vậy. Điều đó khiến sự căng thẳng khẽ dâng trong lòng, tôi liền quay mặt về phía

trước.

Dòng sông êm đềm trôi trước mắt. Một con chim không rõ là loài nào hai lần chạm chân xuống mặt nước rồi bay đi, Ritsuki cũng đang ngắm cảnh đó.

“Lúc này tớ chợt cảm thấy phong thái của Touya với Kaede thật giống nhau, cậu có thấy hai người đó khá thân không?”

“Hả? Kaede có bạn trai rồi. Anh ấy đang học cấp ba.”

“Thật á?”

Đang nhìn về phía sông, Ritsuki quay ngoắt sang tôi, đôi mắt không tính là nhỏ giờ càng mở to hơn. Trước bầu không khí đột nhiên dao động và biểu cảm trên gương mặt Ritsuki, cảm giác căng thẳng bỗng nhiên được nói lỏng, tôi phì cười.

“Tớ chẳng biết gì cả. Từ khi nào thế?”

“Anh ấy học cùng lớp học thêm tiếng Anh với Kaede, chỉ đợi Kaede lên lớp Chín là tỏ tình luôn. Vì Kaede khá người lớn mà.”

“Ừm. Đúng là khác với ai đó thật.”

“Ritsuki thì hơn gì tớ mà chê hả?”

“A! Hay là hôm lễ hội pháo hoa cậu ấy cũng đi với bạn trai luôn?”

“Suy luận theo cách thông thường thì có thể là vậy. Nhưng dù sao cậu ấy cũng nói có hẹn trước rồi mà.”

Nghe tôi nói vậy, Ritsuki chau mày tạo thành những nếp nhăn giữa trán và bảo: “Thế à. Giữ bí mật với cả mình cơ đấy.”

Tôi phá lên cười nói: “Sao cậu ấy phải báo cáo nhất cử nhất động của mình cho Ritsuki chứ?”

“Mà này, có phải cậu cũng có rồi không?”

“Gì cơ?”

“Bạn trai ấy. Mio cũng có rồi à?”

Tôi ngơ ngác chớp chớp mắt khoảng hai lần, Ritsuki hơi nghiêng đầu và cũng chớp chớp mắt như bắt chước. Những ngọn tóc ngắn lơ thơ trở nên trong suốt dưới ánh nắng, khẽ phát phơ theo gió.

“Tớ chưa, có chuyện gì không?” Tôi cao giọng đáp về đùa cợt.

“Thế à. May quá.” Ritsuki khẽ nói rồi ngáp. Giữa chừng, cậu “A” lên một tiếng, khiến các cơ trên mặt cứng ngắc lại.

Tiếng ô tô từ đâu đó vọng lại, tiếng trẻ em cười đùa, tiếng xe đạp chạy qua con đường trên triền sông. Những âm thanh đó đang giúp khóa lấp đi khoảng lặng gượng gạo này. Tôi nghiêng đầu, cất lời:

“Sao? Cậu mừng vì có tớ là đồng bọn hả? Nói cho cậu biết nhé, tớ mà nghiêm túc tìm kiếm thì việc có một hai anh bạn trai chẳng có gì là ghê gớm cả đâu.”

“Ồ, cậu hiểu theo nghĩa đó à?”

“Gì cơ?”

“À không... ừm... thì...”

“Gì nào?”

Ritsuki đột nhiên ập úng và hơi cúi đầu xuống, cậu vừa áp tay vào gáy vừa chau mày. Có vẻ cậu đang suy nghĩ rất lung.

Bất chợt, cậu ngẩng phắt đầu lên nhìn về trước, giây tiếp theo thì quay sang tôi, khiến tôi giật mình dựng cả hai vai lên.

“Tớ thích cậu, Mio ạ.”

Ritsuki nói rõ ràng từng chữ, sau lưng cậu là đám mây đông lớn. Mặc tôi cứng người trong tư thế dựng hai vai lên vì ngạc nhiên, Ritsuki nói tiếp.

“Nếu được, tớ rất muốn hẹn hò với cậu.” Ritsuki nói tiếp, mắt nhìn thẳng vào tôi.

“Cậu...”

Đột nhiên cậu nói như vậy, làm sao tớ... Dù nghĩ thế, nhưng mặt tôi cứ đỏ dần lên, tiếng trống ngực mỗi lúc một thêm rộn rã.

Ritsuki ư? Hả? Cậu ấy thích mình? Thật sao?

“Lạnh quá!”

Đột nhiên một chiếc túi ni lông của cửa hàng tiện lợi được đặt xuống đầu Ritsuki, phá vỡ khung cảnh im lặng tới gượng gạo khi tôi và Ritsuki chỉ nhìn nhau không nói một lời. Tôi ngạc nhiên, nhưng Ritsuki còn ngạc nhiên hơn nhiều, cậu nháy dựng lên:

“Đừng có rón rén lại gần chứ. Làm tim tao muốn ngừng đập rồi này.” Cậu mắng Touya.

“Có ai rón rén đâu. Tụi tao đi xuống bình thường mà, tại mày

không để ý đấy chứ.”

“Trời nóng nên tớ mua cả kem. Chúng mình mau ăn cơm rồi xử lý chúng đi, kéo chảy hết mất.”

Kaede nhận lấy chiếc túi từ tay Touya, đặt nó lên băng ghế rồi mở ra. Cô nàng lôi chai nước trà, cơm nắm và mấy cốc kem vanilla ra.

“Đây, cái này của Mio... Mà này, cậu ổn không thế? Không bị sốc nhiệt đấy chứ?”

“Hả? À, không, tớ không sao. Ăn xong, ừm, tớ sẽ bình thường lại thôi, ha ha.”

Tôi xua xua tay trước mặt Kaede khi cô bạn chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ lựng của mình. Tôi nhận lấy chiếc khăn ướt cùng những món mình đã nhờ mua trước đó, rồi dùng khăn lau tay.

Sau khi cắn một miếng cơm tôi mới sực nhớ ra, vội nói lời cảm ơn.

“À, cảm ơn Touya và Kaede đã mua đồ ăn giúp tớ nhé.”

“Muộn quá đấy...”

Touya và Kaede cùng đồng thanh, tôi xin lỗi hai người họ. Ritsuki cũng đang nhét chiếc hamburger to tướng vào miệng, cậu giơ tay lên bảo “Thank you”. Touya liền đưa tay véo má cậu, làm miếng hamburger suýt rơi ra khỏi miệng Ritsuki.

Sau khi ăn xong kem, chúng tôi rời khỏi bãi sông, đi trên con đường dẫn tới khu dân cư để về nhà. Gần nhất là nhà Kaede, tiếp theo là nhà Ritsuki. Tôi có giả vờ bình tĩnh nói chuyện với

Ritsuki, nhưng cho tới lúc tạm biệt, chúng tôi vẫn không hề dǎ động đến chuyện đó.

Trái tim tôi vẫn đập rộn như trước. Bởi đó là lời tỏ tình đầu tiên tôi được nghe. Gương mặt nghiêm túc của Ritsuki. Hơn nữa, tôi còn nhận ra mình không hề khó chịu trước những lời nói đó...

“Mio ới.”

“Ới?”

Tôi bất giác đáp lại giọng nói chéch chéch trên đầu mình với giọng hơi lạc đi. Bóng những cành lá rậm rạp phía trên hàng rào quanh công viên hắt xuống, tạo nên nhiều họa tiết trên gương mặt Touya.

“Cậu lạ lắm. Suốt từ lúc ăn trưa tới giờ.”

“Hả? Thế... thế à? Ha ha.”

Tôi nói giọng đều đều, tay vén tóc ra sau tai, mắt chạm mắt Touya. Khả năng quan sát của Touya trước giờ vẫn luôn nhạy bén, cậu ấy thường nhận ra khi một người nói dối hoặc gặp chuyện khó xử. Điều đó khiến cậu ấy trở nên thật phiền phức. Một khi bị Touya hỏi đến thì rất khó mà giấu kín được điều gì.

“Cậu có chuyện gì với Ritsuki à? Thái độ cậu ta cũng kỳ cục hơn hẳn mọi khi.”

“...”

Quả nhiên Touya đã quan sát rất kỹ. Lúc này cậu ấy cũng đang quan sát tôi từ phía trên, như nhìn thấu tâm can tôi vậy.

Ánh mắt phía sau cặp kính soi vào người khiến tôi thấy vô cùng bứt rứt.

“Cậu ta tỏ tình với cậu à?”

“Đâu...”

Tôi dừng bước, quay phắt đầu nhìn Touya bằng phản xạ của một chú chim. Phản ứng lạnh lẽo đó của tôi đã trở thành câu trả lời cho câu hỏi của cậu ấy. Tôi còn chưa nói gì mà Touya đã đáp lại: “Ra thế.”

“Không lẽ lúc đó cậu đã nghe được sao?”

Tôi lập tức trở nên xấu hổ, đưa tay vuốt tóc một cách vô nghĩa, mắt liếc sang chỗ khác.

“Không hề. Tôi chỉ thấy bầu không khí khi đó rất kỳ cục thôi.”

Thấy Touya bước tiếp, tôi nói bằng giọng “Thế á” rồi đi theo. Những giọt mồ hôi kỳ lạ, không phải do nóng, túa ra trên người tôi. Tiếng ve kêu rộn rã, nhưng tiếng tim tôi đập còn ồn ào hơn nữa.

“Cậu sẽ hẹn hò với cậu ta à?”

“Hả?”

Trái tim tôi giật thót lên trước cụm từ đó. Touya chờ đợi câu trả lời của tôi với biểu cảm điềm nhiên không khác mọi khi.

“Ừm... Tôi vẫn chưa trả lời cậu ấy.”

“Vì cậu còn lưỡng lự?”

“Không, ừm... Tôi ngạc nhiên quá, chưa biết sao nữa...”

Đó là suy nghĩ thành thực của tôi. Trong lòng tôi hiện giờ một nửa là thứ tình cảm đang nhen lên, một nửa là cảm giác không biết làm thế nào. Trước mắt tôi sẽ vùi mặt vào chăn nệm trong phòng, hét thật to, tay chân đập loạn xạ. Tôi muốn làm thế để trấn áp cơn kích động trong lòng mình.

Như nhìn thấu nội tâm đang luống cuống của tôi, sau khi liếc qua tôi, Touya nói “Ra vậy” rồi quay đầu nhìn phía trước.

Touya đã biết tình cảm của Ritsuki dành cho tôi ư?

Ritsuki thích tôi từ khi nào vậy nhỉ?

Từ hồi tiểu học?

Hay từ khi lên cấp hai?

Kết cục, dù không muốn, lời tỏ tình khi nãy của Ritsuki vẫn được tự động tua lại trong đầu tôi, mỗi lần như thế trái tim tôi đều như bị ai đó bóp chặt, nên tôi không thể bình tĩnh suy nghĩ được.

“Mio này.”

Chúng tôi vừa đi tới ngã tư, có thể nhìn thấy mái nhà tôi đang lấp ló trước mắt. Nhịp bước của Touya chậm lại.

“Nếu giờ tớ nói thích Mio, mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi gì ư?”

“Hả?”

Trong một thoáng, tôi không hiểu Touya đang nói gì. Chẳng biết từ lúc nào hai chúng tôi đều dừng bước, chúng tôi đứng cạnh nhau, đồng thời nhìn vào mắt đối phương.

“Cậu sẽ làm thế nào? Mio sẽ hẹn hò với ai?”

“Ai... ai ư...”

Thông tin quá đổi đột ngột vượt quá khả năng xử lý của não bộ khiến tôi cứng đờ người, liên tục chớp mắt nhìn Touya. Cậu ấy đang nói gì vậy?

“...”

Con đường nhỏ ít xe qua lại. Cái nóng hầm hập do mặt đường bê tông hắt lên. Lốp tóc mái vương nơi thái dương Touya bắt lại thành từng cụm vì mồ hôi.

Gương mặt chia thành hai nửa sáng tối của Touya trông rất nghiêm túc. Nét mặt cậu ấy luôn mang vẻ nghiêm túc như vậy, nên tôi không chắc mình vừa thực sự nghe thấy câu đó, vả lại, cảm giác lúc này của tôi khác hẳn với cảm giác dao động tim đập loạn nhịp khi nghe Ritsuki bày tỏ tình cảm.

“Ritsuki ư?”

Trái tim tôi lại nảy lên vì cái tên được Touya nhắc tới, tôi cúi đầu xuống, cảm giác gò má mình nóng ran. Tiếng ve khoảng khắc trước vừa im bật bên tai giờ nhất loạt rộn rã trở lại.

“Khục!”

Touya gõ tay xuống xoáy tóc trên đỉnh đầu đang cúi của tôi. Ngước lên nhìn, một bên mép Touya khẽ nhếch lên cao, cậu ấy đang nhìn tôi như thể đã thấu hiểu tất cả từ trước rồi.

“Ủa? Chẳng lẽ...?”

Cậu ấy nói dối để thử lòng tôi ư? Thấy gương mặt tôi cau lại

với ý nghĩ đó, Touya phì cười lần nữa.

“Touya! Cậu có biết nói những câu kiểu đó dễ đau tim lắm không hả?”

Tôi huých huých cánh tay Touya, cậu ấy nở một nụ cười đầy thâm ý trên môi:

“Sớm trả lời cậu ấy đi, mai bắt đầu nghỉ hè rồi đây.”

“Biết rồi.”

Tôi nhăm nhắng trả lời để che giấu sự ngượng ngùng của mình. Touya quay bước đi về phía con đường vắng lặng, ngược đường về nhà tôi. Cậu ấy quay nửa đầu về phía tôi, chào:

“Thế nhé, tớ về đây.”

“Ừ, về nha.”

Tôi vẫy vẫy tay. Gương mặt tôi lúc này hẳn là rất kỳ cục, pha lẫn giữa nụ cười cùng một biểu cảm phức tạp. Sau khi nhìn theo bóng lưng Touya trong vài giây, tôi quay người lại, đi về phía nhà mình.

Một cơn gió mạnh nổi lên, cành lá khẽ đung đưa xào xạc, tiếng chuông gió từ một ngôi nhà nào đó vọng tới. Đám mây đông đẹp tựa tranh vẽ đã bay tới gần hơn lúc này, nó cứ lơ lửng trên trời nhìn xuống tôi.

“Tớ thích cậu, Mio ạ.”

Đi được một chút, tâm trí tôi lại bị Ritsuki chiếm giữ. Đôi chân tôi mỗi lúc một rảo bước nhanh hơn.

“Thật ư?”

“... Ừ, thật.”

“Thật của thật chứ?”

“Thật của thật.”

“Thật...”

“Cậu hỏi dai quá Ritsuki!”

Bốn rưỡi chiều hôm sau. Tôi không có điện thoại di động, nên đành phải tranh thủ dùng điện thoại bàn nhà mình gọi vào di động của Ritsuki trước lúc mẹ tôi đi làm về. Một tiếng sột soạt như tiếng quần áo cọ vào nhau vọng ra từ ống nghe. Có lẽ cậu đang nằm đắp chăn nghe điện thoại.

“Tớ không nghĩ cậu sẽ cho tớ câu trả lời sớm thế này đâu. Lại còn là Mio chủ động gọi đến nữa.”

“Chuyện đó...”

Câu nói của Ritsuki khiến tôi có cảm giác mình hơi quá háo hức với chuyện này thì phải, điều đó làm tôi xấu hổ chết đi được. Nhưng tôi không thể nói là do Touya giục giã. Không biết đáp trả thế nào, mặt tôi cứ thế nóng dần lên.

“Giờ Mio ra ngoài được không?”

“Hả? Bây giờ á?”

“Ra bãi sông chỗ mình gặp nhau hôm qua nhé.”

Khi tôi tới bãi sông, băng ghế chúng tôi ngồi hôm qua đang có

hai ông bà lão lạ mặt ở đó. Tôi tìm kiếm bóng dáng Ritsuki.

“A!”

Bậc thang dẫn xuống triền sông cách nơi này hơi xa một chút, tôi nhìn thấy Ritsuki mặc chiếc áo phông trắng, quần bò đang ngồi ở bậc thứ ba từ dưới lên. Cậu đang xem điện thoại. Tôi nuốt nước bọt và khẽ hít vào một hơi thật sâu, cố kìm nén nhịp đập trái tim mỗi lúc một rộn rã hơn của mình để tới gần cậu.

“... Xin lỗi đã để cậu phải chờ.”

“Ôi, giật cả mình! Đừng có lén lại gần tớ thế chứ.”

Ritsuki giật bản mình, quay ngoắt lại nhìn tôi. Tôi có cảm giác hôm qua mình nghe câu này rồi.

“Mio ngốc nghếch.”

“Tớ đi bình thường mà. Người không nhận ra mới là kẻ ngốc ấy.”

Vừa nói tôi vừa ngồi xuống cạnh Ritsuki. Tôi mặc quần soóc, nhưng theo thói quen vẫn vuốt vạt quần như vuốt chân váy rồi mới ngồi xuống.

“...”

“...”

Bậc thang không tính là rộng. Ngồi xuống rồi tôi mới nhận ra khoảng cách giữa chúng tôi ngắn hơn hôm qua rất nhiều. Tôi hồi hận nghĩ lẽ ra mình nên ngồi cách vài bậc, nhưng bầu không khí im lặng kỳ lạ lúc này khiến cơ thể tôi không nhúc nhích nổi.

“Từ giờ cho tới trận đấu cuối cùng của tớ vào đầu tháng Tám,

sáng tớ sẽ tập luyện cùng cậu lạc bộ.”

Ritsuki đột nhiên mở lời, khiến tôi giật mình suýt thì á lên một tiếng. Để che giấu điều đó, tôi lắp bắp nói, “Thế... thế à? Vất vả nhỉ” rồi cười.

“Buổi chiều tớ sẽ rảnh, là vậy đó.”

“Gì cơ?”

Vài con chim đang đậu trên đường dây điện ở bờ bên kia.

“Thì nghĩa là... chúng ta có thể nói chuyện... như thế này này.”

“À... ừ nhỉ.”

Gương mặt vẫn nở nụ cười khi này, tôi khẽ gật đầu. Nhưng không hiểu sao trái tim tôi có cảm giác châm chích khó chịu, tôi không nhớ bình thường mình ứng xử thế nào. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau trong khoảnh khắc, song tôi vội ngoảnh đi nơi khác.

“...”

“...”

“Mio à, trông cậu mất tự nhiên quá.”

“Hả? Chính Ritsuki mới mất tự nhiên ấy.”

“Sao cậu nói câu nào cũng như gây chuyện vậy?”

“Tại cậu bắt đầu trước chứ.”

Thật kỳ lạ khi giọng điệu này giúp tôi giữ được tâm trạng ổn định hơn. Vừa nói qua nói lại, tôi vừa đắm đắm vào vở vai

Ritsuki như mọi khi.

“... Đây là lần đầu tiên tớ làm thế này đây.”

“Làm gì cơ?”

“Làm việc này này.”

Làm việc này, có lẽ ý cậu là hẹn hò với người khác giới. Đoán ra điều đó, không hiểu sao tôi lại dùng giọng như muốn ganh đua mà đáp: “Tớ cũng vậy mà!”

“Ừm... vậy...”

Ritsuki quay về phía tôi.

“Từ giờ xin cậu hãy chăm sóc cho tớ.”

Nói rồi cậu khẽ cúi đầu xuống.

“... Tớ cũng vậy, xin hãy chăm sóc cho tớ.”

Tôi bắt chước theo Ritsuki, khẽ cúi đầu mơ hồ đáp trả. Hai đứa ngồi im như vậy một lúc khá lâu.

“Khục.”

“Gì thế?”

“Không có gì.”

Sau khi bật cười, Ritsuki ngẩng mặt lên, mắt nheo lại bằng đường chỉ, đuôi mắt tạo thành những nếp nhăn. Trong nụ cười ấy, niềm vui sướng và yên tâm đã vượt qua cả sự ngượng ngùng. Tôi ấn ngón tay vào vai Ritsuki đang cười rung lên, nói: “Đúng là ngốc.”

Chúng tôi hẹn với nhau rằng mùa hè tới sẽ gặp nhau ở bãi

sông vào lúc hai giờ chiều các ngày thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu. Nếu mưa thì hủy hẹn. Ritsuki bảo sao không gặp nhau hằng ngày, nhưng chúng tôi còn đang phải ôn thi, nên quyết định cuối cùng là chỉ gặp ba lần một tuần thôi.

Ritsuki có điện thoại di động, tôi thì không, vì bố tôi cấm tôi dùng di động cho đến khi lên cấp ba. Thế nên gọi điện sẽ là giải pháp cuối cùng khi chúng tôi có chuyện nhất định phải nói với nhau.

Vẫn còn một số chuyện chưa được như ý lắm. Thế nhưng âm vang của cụm từ “một đôi uyên ương” lần đầu tiên được dùng để nói về mình này vẫn làm lòng tôi thấy lâng lâng. Đứng trước ngưỡng cửa của một mùa hè khác hẳn mọi năm, tôi có cảm giác cảnh sắc phía bên kia cánh cửa thật rực rỡ làm sao, lòng tôi tràn đầy vui sướng.

Buổi tối hôm đó, dù quyển nhật ký hiện tại vẫn chưa viết hết, tôi vẫn lôi cuốn mới trong ngăn bàn ra, định từ giờ trở đi sẽ dùng nó.

2

“Viện tới giải pháp cuối cùng như vậy không phải là quá sớm hay sao?”

“Nhưng trời chỉ mưa nhỏ thôi mà. Tớ tưởng mưa nhỏ cậu vẫn sẽ đến nên đã đứng đợi, song chẳng thấy Mio đâu cả.”

“Bữa trước chính Ritsuki bảo nếu mưa thì hủy hẹn còn gì?”

“Sửa lại thành “Nếu mưa lớn” nhé.”

Ngày 24 tháng Bảy

Buổi hẹn hò đầu tiên, vậy mà trời lại mưa. Mình rất sốc khi Ritsuki gọi tới nhà mình, nhưng rồi cậu ấy bảo riêng hôm nay chúng mình hãy gặp nhau tại băng ghế có mái che, làm mình bật cười.

“Mio ơi, đổi vị trí đi.”

“Hoa hướng dương đẹp thật đấy.”

“Bình thường người ta sẽ biết ý mà nói “Đường về đến lượt tớ” chứ?”

“Thêm vài ngày nữa thôi hoa sẽ nở rộ đấy.”

“Để tớ đập cho, Mio ngồi phía sau đi!”

“Chúng ta phải giữ lời và tuân thủ luật pháp chứ!”

“...”

Ngày 28 tháng Bảy

Hôm nay Ritsuki đi xe đạp tới, cậu ấy đề nghị chở mình tới cánh đồng hoa hướng dương ở thị trấn bên cạnh. Nhưng vì luật pháp cấm chở người trên xe đạp nên mình từ chối, chúng mình quyết định chơi oẳn tù tì, ai thua thì phải chạy bộ. Kết cục, cả lúc đi lẫn lúc về mình đều thắng. Hoa hướng dương rất đẹp, nhưng thực lòng mà nói thì quãng đường đi về đó vui hơn ngắm hoa nhiều.

“Chào cậu.”

“... Ừ.”

“Lúc ghi điểm, trông cậu ngầu lắm đấy.”

“... Ừ.”

“... Tiếc là kết quả không được như ý.”

“... Ừ.”

“Cậu... cậu nghỉ ngơi cho đỡ mệt nhé.”

“... Ừ.”

Ngày 2 tháng Tám

Mình đã tới xem trận đấu bóng rổ cuối cùng trước khi rời câu lạc bộ của Ritsuki. Ritsuki có ghi điểm, nhưng cuối cùng đội cậu ấy bị thua

với tỉ số suýt soát. Trái bóng được chuyển tới sát thời gian kết thúc trận đấu. Ritsuki có vẻ day dứt vì không ném được nó vào rổ. Mình chẳng tìm được lời nào để an ủi, đến giờ mình vẫn còn áy náy vì chuyện đó.

“Gì vậy?”

“Tớ vừa đi mua kem về. Có loại bánh nhân kem Ritsuki thích đấy.”

Hai ngày sau đó là buổi hẹn hò đầu tiên sau trận đấu. Tôi ghé qua cửa hàng tiện lợi, mua kem cho hai đứa rồi tới bãi sông.

“Cậu đãi hả?”

“Ừ, tớ đãi.”

Ritsuki đã tới trước và chờ ở đó rồi. Tôi đưa kem cho Ritsuki, ngồi xuống cách cậu khoảng chừng một gang tay, rồi lấy một cốc kem vanilla trong túi ra.

“Tại sao?”

“Tại sao ư...”

“Vì tớ vẫn mang vẻ ủ dột sau trận bóng hôm nọ à?”

Sau khi xé mở vỏ bánh, Ritsuki nghiêng nghiêng đầu hỏi tôi. Làn da cậu sạm nắng dù chỉ đi về giữa nhà và trường học. Tôi chăm chú nhìn cánh tay của Ritsuki.

“Trời ạ. Tớ không còn bận tâm đến nó nữa đâu.”

Nói rồi, cậu cảm ơn tôi và há miệng thật to để cắn một miếng

bánh. Tôi hỏi lại “Thật không?”, ánh mắt chuyển sang gương mặt Ritsuki. Vẻ mặt cậu khi gật đầu, miệng đầy bánh kem trông ngốc nghếch làm sao, tôi thở phào nhẹ nhõm và thả lỏng cơ thể.

Mở hộp kem ra ăn một miếng, cái lạnh và vị ngọt lan từ lưỡi ra khắp cơ thể tôi. Mặt trời này giờ nấu mình sau đám mây đã ló dạng, tô điểm thêm sắc màu cho đồng cỏ, dòng sông và con phố bên kia sông. Bóng của mái che băng ghế cũng trở nên đậm hơn, trong khoảnh khắc mắt tôi cảm thấy như nhức trước độ tương phản của nó với khu vực có ánh nắng rọi đến.

“Mãi mà tớ chẳng thể chuyển sang chế độ ôn thi được.”

Vừa nhồm nhoàm nhai miếng bánh cuối cùng, Ritsuki vừa nhìn xa xăm nói nhỏ.

“Tiến độ làm bài tập về nhà của cậu sao rồi?”

“Gần như bằng không.”

Ritsuki đưa ngón tay trở lên, vẻ mặt nghiêm túc. Tôi đưa tay day day ấn đường, miệng than thở: “Biết ngay mà...”

“Tình hình này lại phải nhờ giáo sư Touya giảng bài giúp vậy.”

“Không, sao thế được.”

“À quên. Cậu ta đăng ký học hè rồi, không nhờ được.”

“Không phải vì lý do đó...”

Tôi ngạc nhiên tới phát ngán khi thấy Ritsuki không cảm nhận được chút nguy cơ nào. Ritsuki nhớn nhó cười, rồi ngả mình ra, gác chân lên băng ghế còn lại. Cúi đầu nhìn xuống, ánh

mắt tôi chạm phải gương mặt Ritsuki nằm bên cạnh đang ngửa lên, trong khoảnh khắc tôi không còn cảm nhận được hương vị của miếng kem vừa đưa vào miệng nữa.

“Nguyện vọng một của Ritsuki là trường trung học Seiyonhi?”

Tôi lảng nhìn đi chỗ khác, cố cắt đứt sự xấu hổ của mình bằng cách tiếp tục câu chuyện.

“Ừ. Mio cũng vậy phải không?”

“Ừ. Sức học của tớ có lẽ chỉ vào được trường đó thôi.”

“Tớ cũng vậy.”

“Không phải ngay cả trường đó cũng khá mạo hiểm với cậu à?”

“Từ mai tớ sẽ cố gắng.”

“Không, phải cố gắng luôn từ hôm nay chứ.”

Tôi nói rồi búng vào trán Ritsuki đang dẩu môi nhìn tôi.

“Ui da. Mà Mio ăn chậm thế. Thế kia kem chảy hết còn gì.” Ritsuki nhắm một mắt, tay trở cốc kem, nói.

“Chảy đâu mà chảy.”

“Thế cho tớ một miếng đi.”

“Không được. Vì chỉ có một cái thìa thôi.”

“Không sao, tớ có thể ăn chung thìa với cậu.”

“Tớ không thích.”

“Được mà.”

Lặp lại mấy lần như vậy, cuối cùng tôi đành phải cho Ritsuki ăn kem.

“Cậu nằm ăn với tư thế đó trông ngốc lắm.”

“Nhanh nào.”

Ritsuki hồi thúc như trẻ con, tôi nói “Rồi, rồi” và đưa một thìa kem vào miệng Ritsuki. Cậu nhắm đôi mắt này giờ chăm chăm nhìn tôi lại, miệng há to chờ đợi.

“Sao cậu phải nhắm mắt chứ?” Miệng cười, nhưng trái tim tôi thì đang đập loạn nhịp bởi cảm giác gần gũi và cuộc đối thoại chưa từng có này.

Gương mặt rám nắng của Ritsuki. Không kể khuôn miệng đang há rộng, đường nét mắt mũi của cậu đều rất đẹp. Lông mi cũng dài hơn tôi tưởng. Mái tóc ngắn nhạt màu nhìn hơi có sắc nâu, gần đường chân tóc có một vết sẹo mờ, có lẽ là do bị thương khi còn nhỏ. Ồ, Ritsuki còn có một nốt ruồi be bé ở chỗ này nữa.

Sau ngần ấy thời gian quen biết, giờ tôi mới được nhìn kỹ gương mặt Ritsuki. Nét mặt cậu hiện tại có hơi khác nét mặt tôi vẫn biết từ trước, nó khiến tôi đột nhiên ý thức được cậu là một người con trai đúng nghĩa. Để không bị cơn dao động thao túng tâm trí, tôi vờ điềm tĩnh đặt miếng kem trắng lên lưỡi Ritsuki.

“Khụ khụ!”

Giây tiếp theo, Ritsuki vừa ho vừa ngồi dậy. Vì đang cúi nhìn cậu, nên tôi không kịp tránh, trán chúng tôi lập tức cụng vào nhau.

“Ui da...”

Chúng tôi cùng đưa tay đỡ trán, Ritsuki lại ho khò khò tiếp.

“Đấy thấy chưa, tớ đã bảo đừng có vừa nằm vừa ăn mà.”

“Tại cậu đưa kem vào miệng tớ chậm quá đấy.”

“Ồngốc.”

“Cậu mới ngốc ấy.”

Mặt trời cứ ló dạng rồi lại khuất sau những đám mây. Mỗi lần như vậy độ sáng xung quanh lại thay đổi, giống như một vị thần rảnh rỗi đang tiêu khiển bằng việc thắp sáng rồi tắt đi ánh đèn sân khấu của chúng tôi vậy.

“Nhờ cậu, tớ lấy lại được tinh thần rồi đấy.”

Về mặt Ritsuki lúc nói vậy khi hai đứa chào tạm biệt nhau trông thật ra đáng người lớn. Trên đường về, tôi đã thầm nhủ trong lòng những lời định ghi vào nhật ký hôm nay.

“Ủa?”

Về tới nhà, tôi ăn tối, đi tắm, rồi mở cuốn sổ nhật ký có hình quả trám trên bàn học ra. Tôi ngồi xuống ghế, vớ lấy cây bút chì kim định viết luôn, nhưng chợt cảm thấy có gì đó là lạ.

“...”

Chân tướng của cảm giác là lạ đó chính là một từ đập vào mắt khi tôi nhìn lại trang nhật ký mới viết hai hôm trước - Touya.

“Touya ư?”

Hôm nọ rõ ràng tôi đã viết về trận bóng rổ của Ritsuki mà...
Nghĩ vậy, tôi thử đọc lại xem sao.

Ngày 2 tháng Tám

Sau khi tiết học thêm mùa hè của Touya kết thúc, mình và cậu ấy ngồi nói chuyện ở bãi sông. Có lẽ vì vẫn nhớ loại kem mình thích nên Touya đã mua một hộp kem vanilla mang tới. Nhưng cây kem vị sô cô la của Touya trông cũng ngon, nên mình đã tự ý cắn một miếng và bị cậu ấy la: “Ôi, kẻ cướp!”

“...”

Một giọt nước lặn xuống từ mái tóc lau khô bằng khăn bông, không dùng máy sấy tóc của tôi. Tôi dùng một bên khăn quấn ở cổ để lau cằm, mặt mày cau lại không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tôi bèn đọc thử trang nhật ký trước đó nữa.

Ngày 26 tháng Bảy

Ngày hẹn hò đầu tiên trong kỳ nghỉ hè. Hai đứa đang đi bộ hướng về phía băng ghế ở bãi sông thì trời chợt đổ mưa. Touya kéo tay mình chạy vào dưới mái che của băng ghế, giữa chừng thì mưa tạnh, cậu ấy bật cười bảo, “Ước mưa gì ghê gớm”. Cậu ấy rất bận rộn với lớp học thêm mùa hè, nhưng chúng mình đã hẹn sẽ gặp nhau ít nhất một lần một tuần.

“...”

Nhìn kỹ lại, sổ trang nhật ký rất kỳ cục. Từ khi bắt đầu kỳ nghỉ hè, tôi đã viết khoảng bốn trang nhật ký, vậy mà các con chữ ở đây chỉ lấp đầy một trang. Tôi liền đóng cuốn sổ lại, lật ngược nó rồi bắt đầu giở từ sau ra trước.

Những dòng nhật ký tôi nhớ mình đã viết liền hiện ra trước mắt. Họa tiết quả trám này có cả ở bìa trước lẫn bìa sau, nên tôi không nhận ra khi nãy mình đã mở nhầm trang sau cùng.

“... Hả?”

Nghe tiếng côn trùng va phải lưới thép nhỏ, tôi khẽ kêu lên một tiếng đầy sợ hãi. Không hiểu sao tôi nhón chân đi ra cửa sổ đóng rèm, rồi run run trở lại bàn học. Tôi lấy khăn lau tóc, hít vào một hơi thật sâu, tiếp đến mở trang sau cùng ra lần nữa.

“...”

Phần nhật ký của hai ngày, mỗi ngày bốn dòng được viết trên những dòng kẻ giản dị. Vẫn như tôi thấy khi nãy, những dòng đó ghi lại đoạn nói chuyện giữa tôi và Touya. Hơn nữa, nhìn kỹ lại, tôi thấy nét chữ giống hệt của mình.

“... Cái này là sao?”

Miệng tôi khô khốc khi thì thảo những lời này. Bởi tôi không nhớ mình đã viết đoạn văn đó. Hơn nữa, thực tế tôi chưa hề gặp lại Touya kể từ khi bắt đầu kỳ nghỉ hè, chuyện tôi cắn trộm miếng kem, hay cậu ấy kéo tay tôi chạy... không thể có thật được.

Hay tôi bị mộng du? Trong lúc mơ màng, tôi đã viết nội dung giấc mơ vào nhật ký ư? Hay là tôi có hai nhân cách và tôi đang bắt cả hai tay trong vô thức? Không, không thể nào...

Tôi xem xét nhiều giả thiết, nhưng chẳng cái nào mang lại cảm giác thực, khiến tôi không nghĩ ra được gì. Sau một lúc đứng sững mà chẳng nói nên lời, tôi lại cảm thấy bồn chồn với ô cửa sổ, vì thế tôi đi tới đóng nó lại và chốt bên trong. Phòng tôi ở tầng hai nên tôi thường chủ quan, mỗi tối chỉ đóng cửa lưới đi ngủ, nhưng hôm nay đành từ bỏ thói quen ấy vậy.

Tôi nhanh chóng viết xong phần nhật ký hôm nay, rồi cất cuốn sổ vào ngăn kéo trên cùng của bàn học.

Ngày 6 tháng Tám

Chúng mình cùng đi thuê băng DVD về xem ở nhà Touya. Mình muốn xem phim Love Story nên hai đứa đã thuê phim đó, nhưng xem giữa chừng thì Touya ngủ thiếp đi mất. Lẽ ra mình nên chọn phim hành động mới phải.

“...”

Ba ngày sau, phần nhật ký mới nhất lại được viết thêm vào. Hôm qua và hôm kia, cả nhà tôi cùng tới nhà bà nội chơi, sáng nay mới về nhà. Tôi đã đóng cửa rất kỹ trước khi rời đi, thế nên các giả thiết rằng tôi bị mộng du hay đa nhân cách đều bị loại bỏ.

“Chuyện này... là sao?”

Tôi thực sự cảm thấy ghê rợn, thậm chí còn tính đến chuyện hỏi ý kiến bố mẹ hoặc kể cho Ritsuki nghe, nhưng câu chuyện này quá khó tin. Vả lại tôi cũng không muốn ai khác đọc được nhật ký của mình.

Tôi ngồi trên ghế, hai tay khoanh lại, nhìn chăm chăm cuốn nhật ký đang để mở trên bàn. Dù nghĩ nhiều đến đâu cũng không thể tìm ra đáp án, cuối cùng tôi vươn tay cầm lấy cây bút chì kim.

Cậu là ai? Cuốn sổ này là nhật ký của mình. Oshiba Mio.

Câu trả lời tới vào ngày hôm sau. Nói chính xác thì, buổi sáng khi tôi tỉnh dậy mở nhật ký ra, liền thấy một dòng chữ đêm qua còn chưa được ghi vào.

Chào Mio. Mình cũng là Oshiba Mio.

Câu trả lời được viết cách dòng bên dưới câu hỏi của tôi.

“... “Mình cũng là Oshiba Mio” ư?”

Có cảm giác tiếng nuốt nước bọt khô khốc đang vang vọng khắp cơ thể tôi. Vẫn đứng nguyên trước bàn học, tôi cầm lấy cuốn nhật ký để đọc tiếp.

Đọc lời nhắn của cậu, mình đã rất ngạc nhiên. Khi tìm thấy phần nhật ký của cậu ở phần ngược lại của cuốn sổ, mình càng ngạc nhiên hơn nữa. Chuyện này thật kỳ lạ. Để xác nhận lại, mình sinh ngày 7 tháng Mười một, nhóm máu O, màu yêu thích là vàng, món ăn yêu thích là gratin, tên con mèo mình nuôi hồi học lớp Ba là

Sữa, bên dưới mắt cá chân phải của mình có hai nốt ruồi nhỏ. Những chi tiết này có đúng với cậu không?

“...”

Tay vẫn cầm cuốn nhật ký, tôi ngồi xổm xuống, xem lại mắt cá chân phải của mình. Nhìn hai chấm đen nhỏ nằm cạnh nhau, vẫn với tư thế đó, tôi mở cuốn sổ nhật ký ra đọc lại lần nữa.

... Chuyện... chuyện này là sao?

Cảm giác lúc này của tôi pha lẫn giữa hoảng hốt, sợ hãi và háo hức.

Một chuyện không thể có thực đang diễn ra. Sau khi biết được mình có thể trao đổi với một tôi-thứ-hai dưới dạng nhật ký truyền tay, tôi chỉ còn cách hỏi thử xem sao.

Nghĩ vậy, tôi liền đứng dậy, lấy bút chì kim từ trong hộp bút ra, viết câu hỏi xuống.

Những chi tiết này đều đúng với mình. Đúng là mô tả về mình. Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?

“Này, Mio, cậu có nghe tớ nói không đấy?”

Ritsuki lơ mờ hiện ra trước mắt tôi. Quá ngạc nhiên, tôi không thốt nên lời, hơi thở bị nuốt xuống đột ngột khiến tôi ho khù khụ.

“Gần đây cậu hay lơ đãng thế, có chuyện gì à?”

“Hả? À, ừ, xin lỗi cậu nhé. Tớ không sao.”

“Chờ tớ chút. Tủ lạnh nhà tớ có nước ép, để tớ mang cho cậu.”

“Ca... cảm ơn cậu.”

Mãi nghĩ tới chuyện cuốn nhật ký làm đầu óc tôi lơ đãng, không để ý xung quanh. Điều hòa được bật từ lúc này bắt đầu phát huy tác dụng trong căn phòng sáu chiếu. Nơi đây là tầng một của nhà Ritsuki.

Hôm nay trời nắng nóng, Ritsuki rủ tôi về nhà chơi và tôi đã đồng ý, chúng tôi cùng đi bộ từ bãi sông về nhà cậu. Phòng Ritsuki ở tầng hai nên khá nóng, vả lại cũng không có điều hòa, nên cậu ấy dẫn tôi tới phòng này.

“Nước ép táo nè. Mời cậu.”

Không quen nhìn Ritsuki bưng khay đồ nên tôi thấy hình ảnh

đó khá buồn cười, miệng tôi nói cảm ơn mà vai run lên vì nén cười.

“Sao thế?”

“Không có gì.”

Cốc nước táo ép được đặt trước mặt tôi. Tiếng những viên đá kêu lách cách trong cốc, cảm giác như chỉ cần âm thanh ấy thôi là đủ giải phóng chúng tôi khỏi cơn nóng hầm hập rồi.

“Người nhà cậu đâu cả rồi?”

“Hình như mẹ tớ đi chợ. Anh tớ thì không biết đi đâu.”

Ritsuki ngồi đối diện tôi phía bên kia chiếc bàn, chống một bên đầu gối lên, mặt ngoảnh sang bên uống một hơi dài. Tôi cũng uống một ngụm để làm ướt cổ họng. Căn phòng trải chiếu tatami đơn sơ không một cọng rác này chắc là phòng tiếp khách. Nó khiến người ta có ấn tượng nó ít khi được dùng tới.

“Ritsuki này.”

“Ơi.”

“Nếu tồn tại một thế giới khác giống hệt thế giới này, và có một người giống hệt cậu thì cậu sẽ làm gì?”

“Hả?”

Ritsuki làm vẻ mặt như đang thấy phiền khiến tôi bực cả mình, cậu phì cười qua mũi, dù tôi đang hỏi rất nghiêm túc.

“Ý tớ là nếu có một thế giới nữa. Nơi đó giống hệt thế giới này, nhưng hơi khác một chút.”

“Mio à, cái bệnh hay tưởng tượng này của cậu phải chữa đi thôi.”

“Không phải thế. Tớ ví dụ thế thôi mà.”

Ừm. Quả nhiên tôi không nên nói thật. Ritsuki sẽ không tin, nhưng không thể vì thế mà tôi mang cuốn nhật ký tới được, xấu hổ lắm.

“Giả dụ, ở thế giới này Ritsuki... ừm, hẹn hò với tớ, nhưng ở thế giới đó cậu lại hẹn hò với Kaede chẳng hạn.”

“Tại sao?”

“Tớ không biết. Sau đó tình cờ cậu nói chuyện được với bản thân mình ở thế giới kia thông qua quyển nhật... à mà không, thông qua điện thoại, thì cậu sẽ làm gì?”

Nét mặt Ritsuki mỗi lúc một nghiêm trọng hơn, vẻ mặt cậu như thể muốn nói “Tớ chẳng hiểu gì cả”.

“Hả? Tớ chẳng làm gì cả. Bởi hai thế giới khác nhau mà? Có muốn tớ cũng đâu can thiệp được. Nhiều lắm thì chỉ có thể hỏi “Đằng ấy thế nào” thôi.”

“Ừ, cậu nói phải.”

“Mà ý tưởng đó ở đâu ra vậy? Truyện tranh hay tiểu thuyết à?”

“Không, là... là mơ. Tớ mơ thấy như vậy.”

“Ồ. Giấc mơ ảo diệu ghê. Sáng nay tớ cũng mơ, nhưng là mơ thấy mình cãi nhau với anh trai vì ông ấy giành mất miếng thịt gà chiên của tớ.”

Vừa nói với vẻ bất mãn, Ritsuki vừa đứng dậy rót cốc nước ép khác. Dù đã rào trước rằng “giả dụ như vậy”, trái tim tôi vẫn đập loạn nhịp, tôi đặt một tay lên lồng ngực, thở hắt một hơi dài.

“...”

Ảo diệu... ư? Ừ, đúng là thế thật.

Tôi nhớ lại câu trả lời của tôi-thứ-hai được viết trong nhật ký.

Mình nghĩ là có hai thế giới, nhờ một lực vô hình nào đó trong vũ trụ mà chúng ta có thể giao tiếp như thế này. Đọc nhật ký chắc cậu cũng biết, ở thế giới này người mình hẹn hò là Touya. Có nghĩa là hai thế giới không hoàn toàn giống nhau.

Mỗi lần mãi suy nghĩ, tôi lại ngửa cổ lên, miệng hơi há ra. Tôi vội chỉnh sửa tư thế trước khi Ritsuki trở lại.

“Ừm...”

Ở thế giới đó mình đang hẹn hò với Touya ư? Với Touya... Nói vậy thì...

“Nếu giờ tôi nói thích Mio, mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi gì ư?”

Gương mặt và lời lẽ của Touya khi cậu ấy điềm nhiên nói câu đó chột ủa về, quay mòng mòng trong đầu tôi. Không, không, đó chỉ là một lời nói đùa xấu tính thôi, mà dù có nghiêm túc đi nữa thì giờ ngẫm lại, người tôi để ý vẫn là Ritsuki, chứ không phải cậu ấy.

“...”

Nhưng... nếu Touya ngỏ lời muốn hẹn hò với tôi trước thì

sao?

Tôi đặt tay lên cằm, chau mày lại.

Vậy nghĩa là, trong thế giới ấy, chữ “nếu” đó đã xảy ra rồi ư?

“Này cô gái một trăm nét mặt.”

“Ồi!”

Ritsuki đã trở lại từ lúc nào, cậu nhào người trên bàn, dùng ngón trỏ và ngón cái véo hai bên má tôi. Mặt tôi trở nên giống hệt con bạch tuộc.

“Thật xấu xí. Hình phạt cho cậu vì đã lơ đãnh đấy.”

“Tớ chỉ đang mải nghĩ vài việc thôi.”

“Nếu cậu trần trở điều gì thì có thể kể cho tớ nghe mà.”

“Không, không phải vậy. Lâu rồi tớ mới đến nhà cậu nên hơi căng thẳng thôi.”

Một nửa lời tôi nói là sự thật. Ritsuki đã bỏ tay ra nhưng vẫn trườn người về phía tôi. Giây tiếp theo, nét mặt cậu giãn ra, cậu cười nói với vẻ ngượng ngùng: “Căng thẳng gì chứ.”

Đá tan, cốc của tôi vang lên tiếng lách cách nho nhỏ. Trên thành chiếc cốc tôi mới uống một ngụm bám đầy những hạt nước nhỏ, một giọt đang chảy xuống mặt bàn.

Tiếng máy điều hòa chột yếu đi, căn phòng sáu chiếu chìm vào tĩnh lặng. Tôi nhận thấy cảm giác hồi hộp của mình càng lúc càng tăng thêm.

Sau giây phút cứng đờ người trong bầu không khí kỳ lạ khi

ánh mắt chạm nhau, chúng tôi bật cười như thể cả hai đều cùng lúc chịu thua trong trò đọ mắt.

“Cậu nói gì đi.”

“Ritsuki nói đi.”

Ritsuki và tôi rất giống nhau ở khoản thích nói đùa.

“Ngón giữa của cậu sao vậy?”

Ritsuki khẽ chọc chọc miếng băng urgo dán trên ngón giữa bàn tay trái đang đặt trên bàn của tôi.

“À, tớ giúp mẹ nấu ăn rồi bị đứt tay vì cây nạo.”

“Tuởng bị thương vì dao, hóa ra bị thương vì nạo á, vụng về thế...”

“Nhiều lời!”

Ritsuki cười nghiêng ngả, cậu nắm đầu ngón giữa của tôi một chút rồi nói: “Ngón tay nhỏ thế.” Trái lại, cảm nhận được độ lớn bàn tay của Ritsuki, không hiểu sao tôi lại thấy xấu hổ.

Ngày 11 tháng Tám

Hôm nay trời nóng quá, mình tới nhà Ritsuki chơi. Nhưng chúng mình không lên phòng Ritsuki mà ngồi chơi ở phòng trải chiếu tatami. Nói chuyện được một lúc thì mẹ Ritsuki về, mình lập tức chào bác. Thế nhưng Ritsuki lại nói chuyện với mẹ theo kiểu nhăm nhảm, thật là một điều bất ngờ đối với mình.

Tôi viết lại sự việc trong ngày vào nhật ký của mình, thả ra một hơi rồi mở phần sổ ngược lại. Sau khi lần nữa đọc lại câu trả lời của tôi-thứ-hai, tôi chợt nhớ lại lời Ritsuki nói hôm nay.

Ừm, đúng là chỉ có thể nói chuyện với nhau qua quyển nhật ký thế này thôi, ngoài ra chẳng làm được gì khác.

Chợt tôi thấy buồn cười khi bản thân đột nhiên điềm tĩnh tiếp nhận sự thật đến vậy và không kìm được mà bật cười. Nhưng tôi vẫn rất có hứng thú với một “tôi” đang ở trong hoàn cảnh khác hẳn mình.

Vì muốn nói chuyện với bản thân mình ở thế giới đó, tôi viết vào cuốn nhật ký:

Lúc tới nhà Touya, cậu có gặp mẹ cậu ấy không?

Cuốn nhật ký này thật giống cuốn nhật ký truyền tay mà các cô bé hay viết cùng đứa bạn thân cũng có bạn trai của mình, nó khiến tôi cảm thấy thật háo hức.

Mình có. Bác ấy bảo mình đã lớn hơn trước nhiều. Bọn con trai lạnh lùng với mẹ quá cậu nh?

Ngày 12 tháng Tám

Hôm nay mình và Touya đã cùng tới cửa hàng sách ở khu phố bên cạnh. Khi Touya mua xong mấy cuốn sách tham khảo và định đi khỏi cửa hàng, chúng mình tình cờ gặp cô bạn học cùng Touya ở lớp học thêm mùa hè. Mình đã từng gặp qua cô ấy một lần, gương mặt cô ấy rất dễ thương, hơn nữa tính cách cũng có vẻ thân thiện, điều

đó khiến mình có cảm giác thật lạ trong lòng.

[Sách tham khảo á, đúng là Touya có khác. Mà hai người đi mua sắm cùng nhau à? Hay mình cũng rủ Ritsuki đi thử xem sao. Một cô bạn dễ thương ấy à... ừm, mình nghĩ mình hiểu được cảm giác lạ lùng trong lòng cậu đấy.]

Ngày 14 tháng Tám

Hôm nay là lễ Obon nên Ritsuki đang về quê thăm bà. Dù đã lên kế hoạch trước chuyện này nhưng bữa trước cậu ấy lại quên kể, vì thế khi này cậu ấy mới gọi điện báo cho mình. Chẳng còn cách nào khác, mình đành ở nhà làm bài tập, nhưng không hiểu sao không thể tập trung được.

[Vây là cậu nhớ cậu ấy rồi. Bị hủy hẹn buồn nhỉ.]

Ngày 15 tháng Tám

Hôm nay chúng mình hẹn hò trong khu phố. Lúc đang đi cùng Touya ở bãi sông trên đường về, chợt một cậu bé học mẫu giáo bắt chuyện với bọn mình. Cuộc trò chuyện giữa cậu bé và Touya - một người không quen tiếp xúc với những em nhỏ - thật kỳ cục, khiến mẹ đứa bé cũng cười vang. Trời mưa không lớn, mình cho em bé chiếc ô nhựa trong của mình rồi che cùng chiếc ô gấp của Touya. Cậu ấy là chàng trai gọi mưa chăng?

“Ha ha!”

Đọc phần nhật ký tôi-thứ-hai viết hôm qua, hình ảnh Touya nói chuyện với em bé liền hiện lên trước mắt, khiến tôi bất giác cười lớn. Cảm theo một chiếc ô gấp đúng là phong cách của Touya.

Tôi vốn không viết nhật ký hằng ngày, chỉ khi có việc gì đó đặc biệt, muốn lưu lại kỷ niệm thì tôi mới viết thôi. Đương nhiên “tôi” ở thế giới kia cũng thế, có thể nói như vậy không nhĩ.

Thế nên chủ yếu tôi viết về Ritsuki, còn “cô ấy” viết về Touya, chuyện chúng tôi đi chơi với bạn hay ra ngoài cùng gia đình chỉ được viết thoáng qua. Kết quả là có những hôm chẳng có gì để viết, những trang nhật ký truyền tay cách nhau tôi vài ngày.

Tuy nói chuyện với một tôi-thứ-hai vẫn là việc kỳ lạ, nhưng cũng rất vui. Chia sẻ bí mật, kể chuyện về bạn trai, trao đổi ý kiến. Những việc mà tôi chỉ có thể làm với một người bạn cực kỳ thân thiết, nhưng giờ tôi có thể dễ dàng thực hiện qua cuốn nhật ký này, hơn nữa người đọc lại là bản thân mình nên tôi không cần giữ ý gì cả. Chắc chắn tôi-thứ-hai cũng rất vui khi viết những dòng trao đổi đó cho tôi.

Hôm nay không có gì đặc biệt để viết vào nhật ký cả, tôi chỉ viết một lời bình cho bản thân mình ở thế giới đó thôi.

[Hai người đi chung một chiếc ô ư, lãng mạn thế! Mình chưa làm thế bao giờ. Ghen tị thật đấy.]

Hết đợt nghỉ lễ Obon, sau một tuần không gặp, Ritsuki còn đen hơn cả lúc trước.

“Cậu đi biển à? Có gặp phải sứa không?”

“Không sao, không sao.”

Nhà bà Ritsuki ở gần biển, hai anh em cậu ngày nào cũng ra biển chơi. Ritsuki cười nhàn nhã, nói “Quà của cậu này”, rồi đưa cho tôi một hộp bánh Pocky của quê bà.

Bãi sông hôm nay nhiều mây, còn có cả gió nữa, nên khoảng không bên dưới mái che của băng ghế không nóng lắm. Chúng tôi vừa uống nước từ chai đồ uống thể thao tôi mang tới, vừa ngắm cánh đồng cỏ lay động theo làn gió trước mắt.

Tiếng ve kêu từ xa xa vọng tới. Hàng trăm con thi nhau cất giọng như muốn ganh đua vậy.

Mới một tuần không gặp mà cảm giác như đã lâu lắm rồi. Tâm trạng bất ổn, vừa vui sướng vừa có chút ngượng ngập khiến tôi không dám nhìn nhiều về phía Ritsuki.

“Có chuyện này hơi đột ngột xiu.”

“Gì vậy?”

“Tớ đã gọi cho Touya, chúng tớ quyết định sẽ tổ chức buổi học nhóm làm bài tập về nhà.”

Trước cách nói có ý tỏ ra trang trọng của Ritsuki, tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Gì cơ?”

“Không phải Touya rất bận à?”

“Lớp học thêm hè của cậu ấy nghe nói nghỉ lễ Obon đến hết ngày mai cơ.”

“Vậy nghĩa là ngày mai hai cậu sẽ cùng học với nhau?”

“Không, bốn người. Mio rủ cả Kaede nhé.”

Ritsuki nhìn tôi như thể cậu đang nói một điều đương nhiên vậy.

“Cậu lại tự ý quyết định rồi.”

Tôi nhíu mày chán nản. Cuối cùng Ritsuki cũng nhận ra khối lượng bài tập hè khổng lồ dành cho học sinh dự thi lên cấp ba rồi ư? Đã vào trung tuần tháng Tám, có lẽ cậu bắt đầu biết sốt ruột rồi chẳng.

Nhưng lần cuối tôi gặp Touya và Kaede là hôm bế giảng, từ hồi lên cấp hai tới giờ chưa khi nào bốn đứa chúng tôi tụ tập vào ngày nghỉ, nên thực lòng tôi cũng rất háo hức với việc học nhóm này.

“À phải rồi. Tớ đã kể với Touya qua điện thoại rồi. Chuyện giữa tớ và Mio ấy.”

Tôi đang mải vươn vai, hai tay giơ lên cao, nghe câu nói này liền bị ngơ ngác mất vài giây. Và rồi, tôi lập tức hiểu ra ý của

Ritsuki, miệng bất giác “A” một tiếng, hơi xấu hổ một chút.

“Cậu ấy chẳng ngạc nhiên tí nào, làm tớ mất cả hứng.

“...”

Thì bởi... ngay từ hôm đầu tiên tớ đã tiết lộ chuyện này với Touya rồi mà.

Nhưng tôi không thể nói vậy, nên chỉ “Thế à?” một câu rồi rời mắt đi, nhìn sang phía bên kia sông.

Bờ sông bên kia cũng có một bãi rộng có thể đi dạo được, nhìn từ xa có thể thấy rõ một đứa trẻ cùng bà mẹ bụng bầu lớn đang đi bộ trên đó. Bị gió thổi bay mất chiếc mũ, đứa trẻ cười rộ rỡ chạy đuổi theo nó.

Touya ư... Touya ở thế giới kia cũng chăm chỉ đi học thêm mùa hè chẳng. Với sự thông minh của mình, chắc chắn mục tiêu nhắm tới của Touya sẽ là Học viện Kirimine, nơi tôi và Ritsuki không thể nào với tới được.

Trường trung học Kirimine có kỳ thi đầu vào khó nhất trong các trường vùng này, nó cách đây khoảng hai mươi phút đi xe bus.

“Mio ơi.”

“Gì cơ?”

“Tay cậu.”

“Tay tớ?”

“Tớ nắm tay cậu được không?”

“Hả?”

“Sao câu nào cũng hỏi lại vậy, đồ ngốc.”

Sau khi nói với giọng hơi cáu, Ritsuki chụp lấy tay phải của tôi và dùng bàn tay trái bao lấy nó thật chắc. Trước động tác đột ngột, tôi không ngừng chớp mắt, hết quay sang gương mặt nhìn nghiêng của Ritsuki lại nhìn tới bàn tay đang được tay Ritsuki nắm lấy.

“Ừm, không phải chỉ khi bước đi người ta mới nắm tay nhau à?”

“Ai quy định điều đó chứ?”

Thay vì mắng tôi ngốc, lần này cậu nắm chặt tay tôi hơn. Ritsuki hoàn toàn không nhìn tôi, thế nên tôi cũng thu hồi ánh mắt và nhìn về phía trước, ngắm cây cỏ rập rờn cùng mặt nước gợn sóng. Mái tóc lửng kiểu bob của tôi thường xuyên bị gió thổi vương cả vào mắt mũi, nhưng tôi không thể đưa tay gạt ra được.

Không khí im lặng khiến cảm giác căng thẳng càng gia tăng, tới mức tôi lo nhịp tim đập rộn của mình sẽ truyền tới Ritsuki qua cái nắm tay này mất.

“Tự nhiên tớ nghĩ là...”

“Ừ?”

“Kỳ nghỉ hè cứ kéo dài mãi cũng tốt.”

“Cậu nghĩ gì kỳ vậy.”

Tôi phì cười trước câu nói của Ritsuki như để nói lỏng sợi chỉ căng thẳng trong lòng, cuối cùng cũng dùng tay kia sửa lại tóc.

Dù rằng ngay sau đó lọn tóc ấy lại bị gió thổi bay mất nếp.

Ngày 17 tháng Tám

Chúng mình hẹn nhau ở bãi sông sau một tuần không gặp. Ritsuki đi biển bị bắt nắng đen sạm, cậu ấy tặng mình bánh làm quà đi chơi về. Ngày mai chúng mình sẽ học nhóm cùng Touya và Kaede. Hôm nay, mình và Ritsuki đã nắm tay nhau lần đầu tiên.

“Này, buổi học nhóm hôm nay có gì khác so với buổi học nhóm làm bài tập hồi cấp một đâu chứ.”

Ngày hôm sau, khi chúng tôi đang ngồi vây quanh chiếc bàn ở phòng khách nhà Touya, Kaede một tay chống cằm, một tay cầm bút chì kim, đập bộp bộp ngòi bút xuống cuốn vở bài tập đang mở ra trước mắt.

“Nó biến thành buổi họp nhóm giúp Ritsuki giải bài tập rồi.”

“Tiểu thư Kaede đừng nói thế nữa mà.”

Ritsuki ngồi trước mặt tôi đang cúi đập đầu xuống mặt bàn cầu xin Kaede ngồi chếch phía trước. Tôi, Kaede và Touya hầu như đã làm xong hết bài tập, nên nửa sau của buổi học nhóm chủ yếu được dùng để giúp đỡ Ritsuki.

Đúng như dự đoán, Ritsuki chưa hoàn thành nổi hai mươi phần trăm số bài tập.

“Lúc bị cậu ta gọi, các cậu cũng đoán được rồi còn gì.”

Touya vừa nói vừa lặng lẽ viết tiếp. Đối chiếu xong lời giải bài toán của Ritsuki với đáp án, cậu ấy bảo: “Đây cậu làm lại đi. Tôi không cho cậu xem đáp án được.” Cách này giống hướng dẫn hơn là làm giúp. Tôi nghĩ, làm thế thì chi bằng chép lại đáp án chẳng phải nhanh hơn sao?

Không như tôi và Kaede, Touya không bao giờ nuông chiều Ritsuki. Ritsuki rên lên: “Trời, sao số câu sai nhiều hơn cả số câu đúng thế này.”

Vừa uống cốc trà đá Touya pha cho, tôi vừa tận hưởng bầu không khí vui vẻ khi bốn chúng tôi tụ tập với nhau thế này. Từ hồi lên cấp hai, mỗi đứa lại có thêm những người bạn mới khác, tiếp điểm giữa chúng tôi ngày càng ít đi. Vậy cũng vui, nhưng trước mặt những người bạn thời thơ ấu, quen biết nhau từ cấp một tới giờ, chúng tôi mới có thể thoải mái là chính mình.

Tôi có cảm giác nhóm bạn này chính là nơi tôi thuộc về, điều đó khiến tôi cảm thấy thật dễ chịu. Ở đây, tôi có thể thấy được nét mặt của Ritsuki khi ở bên bạn bè, hơi khác so với lúc chỉ có hai chúng tôi với nhau, ý nghĩ này làm tôi thấy vui sướng.

“Cậu uống thêm nữa nhé?”

Thấy tôi đã uống cạn trà đá tự khi nào, Touya ngồi chếch phía trước cất tiếng hỏi.

“À, ừ. Cảm ơn cậu nha.”

Tình ý thật đấy. Vừa nghĩ vậy, tôi vừa đưa chiếc cốc rỗng cho Touya, miệng nói cảm ơn.

Lâu rồi mới nhìn thấy Touya, cậu ấy cũng hơi đen đi. Cậu ấy bị bắt nạt vì đi học thêm sao? Chẳng rõ có phải do tưởng tượng không, nhưng tôi có cảm giác Touya đã cao hơn một chút. Mới không gặp nhau chưa đầy một tháng, cậu ấy đã thay đổi nhiều đến thế rồi.

“Của cậu này.”

Tôi nhận lấy chiếc cốc được rót đầy trà đá, lơ đãng nhìn Touya ngồi xuống. Chúng tôi đã không gặp nhau suốt thời gian nghỉ hè, nhưng có lẽ vì cuốn nhật ký truyền tay kia nên tôi cảm thấy cậu ấy vẫn luôn cạnh bên mình, không phải cảm giác lâu rồi chưa gặp. Quan trọng là, vì đã tự ý nhìn vào cuộc sống riêng tư của Touya nên trong lòng tôi thậm chí còn có cảm giác tội lỗi.

“Tôi” ở thế giới đó sẽ nắm tay Touya, hai người sẽ cùng xem băng đĩa, cùng nhau đi chung một chiếc ô về nhà...

“...”

Không biết có phải nhận ra ánh mắt đang chăm chú nhìn mình không, Touya chột ngắc mặt lên nhìn tôi. Bị giật mình, tôi không thốt ra tiếng nào nhưng vai dựng đứng lên, mắt đảo đi nơi khác một cách lộ liễu. Chỉ là phản ứng tự nhiên thôi. Bởi tôi đã tưởng tượng một cách rất sinh động về việc tôi và Touya hẹn hò nhau mà.

“Mio này.”

“Ơ... Ơi?”

Bị Touya gọi tên, cảm giác căng thẳng bỗng lan khắp người

tôi. Touya khác hẳn Ritsuki, chẳng ai biết cậu ấy đang nghĩ gì, nhưng cậu ấy lại nhạy cảm với cảm xúc của người khác hơn hẳn người thường, thế nên trống ngực tôi đập rộn rã, không biết cậu ấy sẽ nói gì với mình.

“Ngày hội pháo hoa tớ không đi được nữa, cậu và Ritsuki đi với nhau đi nhé.”

“Hả?”

Trước câu nói bất ngờ, Ritsuki và Kaede cùng ngẩng đầu lên.

“Tớ có kế hoạch với gia đình vào ngày cuối cùng của đợt nghỉ hè rồi. Thế nên hai cậu đi đi nhé, coi như hẹn hò luôn. Làm vậy Mio cũng không cần rủ thêm bạn nữ nào cho đủ nữa.”

“Thật á?”

Lần này người hỏi lại là Ritsuki. Touya khẽ gật đầu bảo: “Ừ.”

“Cậu ấy nói vậy đó Mio.”

Ritsuki quay từ Touya bên cạnh về phía tôi đang ngồi trước mặt cậu, nở nụ cười tinh quái.

“Ừ.”

Tôi trả lời, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, càng cố kiềm chế thì mặt càng đỏ bừng. Kaede nhìn cảnh đó với ánh mắt nghi hoặc.

“Sao phản ứng của hai người lạ vậy? Mà “hẹn hò” là sao?”

“Hả...? Sao tớ không biết? Gì cơ? Vậy là Touya cũng biết rồi à?”

Sau khi được nghe kể chuyện tôi và Ritsuki đang hẹn hò với nhau, Kaede liền đập tay lên cuốn vở bài tập, vươn người về phía trước hỏi dồn.

“Ừ.”

Touya điềm đạm trả lời, Kaede liền bám riết lấy: “Hả? Vậy là chỉ mình tớ không biết gì? Kể cho tớ đi nào.”

“Cậu cũng có bạn trai mà vẫn giữ bí mật với tụi này đấy thôi.”

Ritsuki nheo mắt, hờn dỗi nói xen vào. Kaede bèn thấp giọng trả lời: “Bọn tớ đang cãi nhau to. Đừng nhắc tới chuyện đó nữa.” Ritsuki so vai đáp: “Ừ.”

“Ôi... nhưng mà... hóa ra là thế. Mio à, cậu có thật sự thấy ổn không? Đối phương là Ritsuki đó.”

“Này này, đâu ra kiểu nói năng mất lòng thế hả?”

“Ha ha ha...”

Trước cuộc đấu khẩu giữa Kaede và Ritsuki, tôi cười vang để đổi hướng câu chuyện. Touya cũng vừa mỉm cười vừa nhìn chúng tôi.

Ngày 18 tháng Tám

Mình và Ritsuki, Kaede cùng tụ tập tại nhà Touya học nhóm giải bài tập. Chúng mình giúp Ritsuki làm bài, nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn không làm được hết. Khi mình thông báo với Kaede rằng mình và Ritsuki đang hẹn hò, cô ấy đã rất ngạc nhiên. Touya nói hôm lễ hội pháo hoa cậu ấy có việc không đi được, nên hôm đó sẽ chỉ có

mình và Ritsuki đi riêng với nhau thôi.

Hôm lễ hội pháo hoa cậu sẽ đi cùng Touya ư? Hay ở thế giới đó Touya cũng không đi được?

[Phản ứng của Kaede như đang hiện ra trước mắt mình vậy. Bốn người tụ tập chắc là vui lắm. Hôm bắn pháo hoa mình sẽ đi ngắm cùng Touya.]

Ngày 23 tháng Tám

Hôm nay mình cùng Touya tới thư viện thành phố, chúng mình ngồi học ở đó. Touya rất thông minh, thật đáng ghen tị. Buổi trưa chúng mình mua bánh mì ở cửa hàng rồi cùng ăn trong phòng của Touya. Phòng cậu ấy rất giản dị, giá chứa đầy sách, nghiêm túc hơn cả người lớn, cứ như phòng của ông chú nào đó vậy.

“Ha ha, như phòng của ông chú nào đó ư...”

Sau khi kể về buổi học nhóm trong nhật ký, vài ngày sau, câu bình luận cho việc đó và phần nhật ký mới đã được tôi-thứ-hai viết thêm vào. Lúc đó tôi đang chuẩn bị đi ngủ, vừa lăn qua lăn lại trên giường vừa đọc.

““Cô ấy” lại tới phòng Touya rồi.”

Đột nhiên tôi có cảm giác thật kỳ lạ. Bữa trước lúc chúng tôi tới nhà Touya, người nhà cậu ấy đi vắng cả, nên chúng tôi ngồi làm bài tập ở ngay phòng khách tầng một. Phòng Touya ở tầng

hai, hồi tiểu học từng có lần tôi lên phòng cậu ấy chơi, nhưng từ khi lên cấp hai thì tôi chưa vào đó lần nào cả.

Vậy mà tôi-thứ-hai đã vào đó hơn hai lần rồi. Với tư cách là người yêu cậu ấy...

“...”

Đầu óc tự nhiên liên tưởng tới những chuyện kỳ cục, khiến tôi vội úp mặt vào sách, kêu lên “Không được không được, vừa rồi không tính!” để cắt đứt luồng tưởng tượng của mình.

Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác tôi-thứ-hai đang hẹn hò với Touya trưởng thành hơn bản thân tôi - người đang hẹn hò với Ritsuki. Một phần vì Touya trông điềm đạm hơn các cậu con trai khác... Mà không, ngược lại mới đúng. Là vì Ritsuki quá trẻ con thôi.

“Nhưng mà...”

Đột nhiên nhớ lại chuyện bữa trước mình và Ritsuki nắm tay nhau, tôi liền lật người, vùi đầu vào gối. Sau vài giây để yên như vậy, cảm thấy khó thở, tôi bèn ngẩng gương mặt đã đỏ bừng lên thở phò một hơi, tổng tiến cảm giác tim đập thành thạch ra khỏi cơ thể mình.

Tấm rèm che cửa lưới khẽ lay động. Cơn gió đêm cuối tháng Tám thật mát mẻ, nó ve vuốt đôi gò má nóng bừng của tôi thật dễ chịu.

Ngày hội pháo hoa... Đêm pháo hoa đầu tiên tôi cùng Ritsuki ngắm...

Nhắm mắt lại, khung cảnh hai người yêu nhau ngắm pháo hoa giống như trong một bộ phim nào đó tôi từng xem liền hiện ra trước mắt. Tôi chìm đắm vào mộng tưởng ấy, sau đó lại đập chân trên giường vì xấu hổ.

“...”

Tôi nghĩ tới tôi-thứ-hai. Không hiểu lúc này tâm trạng của “cô ấy” như thế nào. “Cô ấy” có tưởng tượng ra việc đi ngắm pháo hoa cùng Touya, để rồi háo hức và xấu hổ như một con ngốc giống tôi bây giờ không?

Đọc nhật ký của “cô ấy”, tôi cảm nhận được rằng “cô ấy” có thích Touya, nên hẳn “cô ấy” cũng rất háo hức và hồi hộp.

“Không biết “cô ấy” bắt đầu hẹn hò với Touya thế nào nhỉ?”

Chẳng hiểu sao đột nhiên tôi nghĩ tới chuyện đó. Có lẽ vì cho tới nay tôi vẫn luôn bận rộn với tình cảm của mình, nên chưa đặt câu hỏi về chuyện này.

Không biết chừng họ đã hẹn hò trước chúng tôi rất lâu rồi cũng nên. Ritsuki và Kaede có biết chuyện tình cảm của họ không nhỉ? Phản ứng của hai người trước chuyện đó như thế nào?

Ritsuki ở thế giới ấy ra sao? Cậu ấy có thích tôi không?

Một khi bận khoản về những việc đó, tôi liền trở nên bứt rứt, đứng ngồi không yên. Sau khi quyết định, tôi ngồi dậy, lười biếng không xuống hẳn giường mà chỉ vươn người về phía bàn học lấy bút chì kim. Vẫn ngồi trên giường, tôi viết câu hỏi vào

trong quyển nhật ký.

*Cậu bắt đầu hẹn hò với Touya từ khi nào, nhân chuyện gì vậy?
Mọi người có biết các cậu hẹn hò không? Ritsuki ở bên đó thế nào?
Xin lỗi vì mình hỏi nhiều quá nhé. ^^*

Dự báo thời tiết cho biết ngày 31 tháng Tám, trời nhiều mây, sau đó quang đặng. Đầu giờ chiều thời tiết vẫn ảm đạm, nhưng tới chiều tối, những đám mây sẽ rút đi nhường chỗ cho bầu trời xanh, nóc của những gian hàng mọc lên trên bãi sông phản chiếu lại ánh mặt trời phía tây.

Ngày thường nơi đây rất vắng vẻ, chỉ riêng hôm nay cả triền sông đều bị trải kín những tấm vải bạt để giữ chỗ.

Lúc năm rưỡi, giờ chúng tôi hẹn nhau, nơi đây đã nhộn nhịp người, băng ghế có mái che thì bị một nhóm các cậu bé chừng lớp Năm, lớp Sáu chiếm giữ.

“A!”

Tôi đang ngồi trên triền sông cách băng ghế một chút để đợi Ritsuki. Bỗng nhiên tôi nhìn thấy Ritsuki vẫy tay với ba cậu con trai, chắc là bạn cùng lớp, và tiến về phía tôi. Từ con đường nhỏ trên triền sông, cậu đi bộ xuống, vừa đi vừa tránh không đụng vào người khác.

“Ritsuki ơi!”

Giữa tiếng nhạc và tiếng người ồn ào, tôi đưa tay lên vẫy, miệng lớn tiếng gọi. Nhìn thấy tôi, chắc vì ngượng nên Ritsuki

không vẫy tay lại, cậu chỉ cử động khóe miệng như đáp trả tiếng gọi của tôi. Và rồi, khi tới trước mặt tôi, cậu bảo “Kể ra hẹn nhau lúc bảy giờ cũng được nhỉ”, vừa nói vừa ngẩng nhìn bầu trời vẫn đang còn sáng sủa.

“Tớ cứ nghĩ cậu sẽ mặc yukata đấy.”

“Mặc thế này cũng được chứ sao. Yukata có cảm giác khiên cưỡng quá. Nếu là các bạn nữ cùng hẹn nhau mặc yukata thì tớ còn có hứng ăn diện.”

“Cậu nói ngược rồi kìa. Cho tớ thấy cậu có hứng thú ăn diện cả với tớ nữa chứ.”

Hôm nay tôi mặc áo trắng và quần yếm. Nhưng phần tay áo ngắn có bèo nhún, quần yếm cũng là một chiếc màu xanh navy rất người lớn, đây là bộ đồ đẹp nhất tôi có trong tủ đồ của mình. Tôi đã sơn móng chân, để chúng lấp ló lộ ra sau đôi xăng đan - một việc mà thường ngày tôi không làm, mái tóc bob thì nhờ mẹ tết lệch sang bên. Tuy không nói ra nhưng thực chất tôi đã rất chú tâm sửa soạn cho mình rồi.

“Ritsuki nói thế nhưng vẫn mặc như mọi khi đấy thôi. Lúc nào cũng áo trắng quần jeans.”

“Con trai không cần chăm chút vẻ bề ngoài.”

“Ôi trời, trọng nam khinh nữ kìa.”

“Đừng dùng những cụm từ “hàn lâm” vậy chứ.”

Chúng tôi đi quanh các gian hàng xem đồ, chỉ xem chứ không mua, vừa đi vừa nói chuyện. Trong lúc đó mặt trời cũng xuống

dần, những chiếc đèn lồng treo trước gian hàng dần sáng rõ. Người tới đông hơn, tiếng ồn cũng tăng lên, mùi hương thơm phức của đồ ăn, tiếng người mời chào khách, âm thanh từ các món đồ chơi cùng tiếng cười nói “Lâu lắm mới gặp”, tất cả hòa quyện thành bầu không khí nhộn nhịp vui tươi của lễ hội.

Ngước lên nhìn trời, chỉ còn thấy mỗi dãy núi xa xa nhuốm trong sắc cam đậm, còn từ đó hắt trở lại nơi đây, nền cảnh vật đã bắt đầu chuyển dần từ trắng sang xanh dương, rồi ngả sang xanh tím than. Bầu trời trên đầu trải rộng đến thế, vậy mà bên dưới, biết bao người đang túm tụm lại ở một nơi chật hẹp như thế này, ngẫm cũng thật buồn cười.

“À, giờ tớ mới nhớ ra, Ritsuki làm xong bài tập chưa?”

“Nhờ trời...”

“Vậy tốt...”

“... Tớ xong được tám mươi phần trăm rồi.”

“Hả? Vậy là vẫn chưa xong à?”

Ritsuki thông thả cười bảo: “Tối nay và sáng mai thừa đủ thời gian cho tớ làm xong mà.” Tới chầu mày lại nói: “Nếu hôm nay có Touya đi cùng, chắc chắn cậu sẽ bị cậu ấy mắng cho xem.”

“Mà có thật là hôm nay Touya bận không nhỉ?”

“Ừa, ý cậu là sao?”

“Ờ thì, tớ nghĩ có thể cậu ấy tế nhị tạo điều kiện cho bọn mình.”

“...”

Đột nhiên tôi nhớ ra chuyện ở thế giới kia tôi sẽ đi ngắm pháo hoa cùng Touya. Rất có thể Touya đã nói dối, đúng như suy đoán của Ritsuki. Để tôi và Ritsuki có thể hẹn hò riêng với nhau.

“Ừ...”

Touya đúng là kiểu người sẽ dễ tâm làm những việc như thế - trong lòng tôi cũng ngầm đồng ý. Cậu ấy thật tốt bụng khi có thể làm thế một cách rất tự nhiên, nhẹ nhàng. Chắc hẳn ở thế giới kia tôi đã cảm động trước sự tốt bụng ấy.

Nghĩ tới đó, tôi chợt nhớ ra bữa trước mình đã hỏi trong nhật ký về chuyện hẹn hò giữa tôi-thứ-hai và Touya, nhưng vẫn chưa nhận được câu trả lời. Đây là lần đầu tiên “cô ấy” im lặng nhiều ngày đến vậy. Hay là vì không được gặp Touya nên “cô ấy” không có gì để viết chăng?

“Kaede đã làm lành với bạn trai chưa nhỉ?”

Câu nói của Ritsuki đưa tôi trở về với thực tại.

“À, ừ nhỉ, nếu đã làm lành chắc họ cũng đang tới đây ngắm pháo hoa đấy.”

“Chà, muốn nhìn thấy bạn trai của cậu ấy quá. Cả dáng vẻ của Kaede khi ở bên bạn trai nữa.”

“Tớ được cho xem ảnh rồi, khá là đẹp trai đấy. Còn cao ráo nữa.”

“Thật á?”

Nhìn nét mặt nghi hoặc của Ritsuki, tôi bật cười hỏi: “Phản ứng kiểu gì vậy?” Ritsuki đáp: “Những thằng con trai cao ráo

đều là kẻ thù của tớ.”

“Khi nào lên cấp ba Ritsuki cũng sẽ cao lên mà.”

“Rồi rồi, lại an ủi sáo rỗng rồi.”

“Đồ hay tự ti.”

“Cậu nói gì?”

Một bên má của tôi bị Ritsuki nhéo, để phản kích, tôi bèn cào vào lưng cậu. Ritsuki kêu đau rồi giật tay tôi ra, sau đó liền giữ lấy cánh tay ấy chẳng rời.

Trời mỗi lúc một tối hơn, tỉ lệ nghịch với độ sáng của ánh đèn từ các gian hàng. CƠN gió lùa qua con đường hẹp giữa các gian hàng, xoay tròn những chiếc chong chóng tre đủ màu sắc bày trước sạp.

Từ lúc nào, tôi và Ritsuki đã bắt đầu bước đi, tuy cả hai không nhắc gì tới chuyện hai đứa đang cầm tay nhau, nhưng có lẽ trong lòng chúng tôi đều có cùng cảm nhận.

“Ôi, dễ thương quá!”

Chiếc hộp dạng ống bằng nhựa, không biết bên trong đựng thứ gì vừa bị Ritsuki hạ trong trò chơi bắn súng lấy phần thưởng. Mở hộp ra, bên trong là một chiếc vòng tay xâu từ các loại hạt và những viên đá. Màu chủ đạo của nó là màu vàng và cam, những màu sắc ưa thích của tôi. Nếu nhìn thấy chiếc vòng này ở một cửa hàng bình thường, chắc nó cũng sẽ khiến tôi chú ý.

Chúng tôi tách ra khỏi biển người, ngồi xuống một khoảng trống nơi triền sông. Mắt tôi sáng long lanh trước chiếc vòng tay, tuy chỉ là phần thưởng từ trò chơi bắn súng nhưng nó khá đẹp.

“Tặng cậu đấy.”

Vừa lấy bánh bạch tuộc nướng và ngô nướng mà chúng tôi mua trên đường ra khỏi túi, Ritsuki vừa bảo.

“Hả? Thật không?”

“Chứ không lẽ tớ đeo?”

Ritsuki trề môi nói, cậu lấy một chiếc que xiên viên bánh bạch tuộc nướng cho vào miệng, rồi vừa nhai vừa nói:

“Cậu đeo thử đi.”

Tôi chẳng đeo món đồ trang sức nào hôm nay, vì thế chỉ đeo nó vào, tôi đã thấy lòng hồi hộp hơn hẳn. Tôi đưa cổ tay lên ngang tầm mắt, khẽ lắc lắc chiếc vòng.

“Trông hợp với bộ đồ cậu mặc hôm nay đấy.”

“Dễ thương không?”

“Dễ th...”

Đang nói giữa chừng, Ritsuki liền chau mày, lảng đi. Sau đó, cậu nói tiếp “... Ờ, cũng tạm”, rồi quay về phía trước, ăn thêm một miếng bánh bạch tuộc nướng. Vành tai cậu đỏ ửng lên, tôi bật cười khúc khích.

Đúng lúc tôi đưa miếng ngô nướng lên miệng, ánh đèn từ các gian hàng đồng thời vụt tắt. Tôi nghe thấy tiếng pháo hoa bay

vút lên không trung. Khoảnh khắc tiếp theo, một bông hoa nổ rộ trên bầu trời tối thẫm.

“Ôi chao...”

Tôi khẽ kêu lên, tiếng kêu hòa lẫn với tiếng cảm thán của mọi người xung quanh. Bị ảnh hưởng bởi tiếng vỗ tay vang lên xen kẽ giữa những bông pháo hoa, tôi cũng đôi lần vỗ nhẹ hai tay vào nhau.

“Đẹp quá...”

Gương mặt tôi bất giác giãn ra trước những bông pháo hoa được bắn lên liên tiếp. Đợt lễ Obon, tôi có nghe thấy tiếng pháo hoa được bắn phía xa xa, nhưng đây là lần đầu tiên tôi được tới tận nơi để xem bắn pháo hoa thế này.

Trên nền trời đen thẫm, những tia sáng với màu sắc rực rỡ tủa ra, rơi xuống dưới, rồi những bông pháo khác lại được bắn lên. Mùi thuốc súng cũng theo gió tràn tới, ngay cả thứ mùi này cũng khiến tôi cảm nhận được hương vị của mùa hè.

“...”

Gương mặt Ritsuki ngời bên cạnh sáng lên mỗi lần pháo hoa được bắn lên trời, giống như hình ảnh tua chậm khi cậu ngắm mình trong ánh đèn flash của camera máy ảnh. Ánh sáng và bóng tối liên tiếp thay phiên nhau ghé thăm gương mặt tôi và Ritsuki, trái tim tôi đập thành thịch trước bầu không khí và tình huống không thể có được trong cuộc sống thường ngày.

Mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn bầu trời nơi những đóa

hoa lớn thay phiên nhau nở rộ. Tới mức tôi nghĩ có lẽ chỉ mình tôi đang ngắm một thứ không phải là pháo hoa mà thôi.

“Cậu nhìn lâu quá rồi đó.”

Hình như đã nhận ra, Ritsuki liền quay gương mặt nghiêng khi nãy hãy còn tràn ngập ánh sáng sang phía tôi. Hình ảnh đó giống như cảnh phim chiếu chậm, khiến trái tim tôi đập theo nhịp điệu chưa từng có từ trước tới nay.

Trong không gian mà ánh sáng và âm thanh đều lạc nhịp, nét mặt trêu chọc của Ritsuki dần nghiêm túc trở lại. Không rõ là tình cờ hay cố ý, sau khi sửa lại vị trí ngồi, những ngón tay của Ritsuki khẽ đặt lên bàn tay tôi trên cổ.

“...”

Gương mặt Ritsuki ghé lại gần. Tôi không thể nhúc nhích. Khung cảnh ánh sáng chớp tắt liên tiếp này như đã bỏ bùa tôi.

“...”

Gương mặt chậm rãi ghé đến và đôi mắt sụp xuống của Ritsuki đột nhiên trông thật ra dáng người lớn, trái tim tôi lập tức đập loạn, tôi nhắm chặt mắt lại. Ritsuki càng ghé mặt tới gần hơn, như để đuổi theo khi thấy tôi khẽ lùi ra sau. Một cảm giác âm ỉ lướt qua trên môi, khiến tôi càng nhắm chặt mắt hơn nữa.

Một tiếng nổ bụp lớn, rồi đến những tiếng lách tách theo sau đó một nhịp. Mặt vẫn cúi xuống, tôi mở mắt ra, thứ phản chiếu ánh sáng trong đôi mắt tôi chỉ là chiếc vòng lấp lánh trên cổ tay

mình.

Tôi mạnh dạn ngẩng lên, Ritsuki đang ngược mặt ngắm pháo hoa giống mọi người xung quanh. Dáng vẻ đó của cậu rõ là giả vờ chữa thẹn, tôi bật cười khúc khích.

“Cậu cười gì thế?”

“Không có gì.”

Thấy Ritsuki vẫn nhìn về phía trước, chỉ đánh mắt sang ngang nhìn tôi, tôi cũng dẫu môi ra vẻ điềm nhiên. Tiếng trái tim đập rộn hòa lẫn với tiếng pháo hoa được bắn lên liên tiếp, nỗi vui sướng vượt qua cảm giác xấu hổ, chậm rãi dâng đầy trong cơ thể tôi.

Tuy là lần đầu tiên nghĩ đến tình cảm của mình dành cho Ritsuki, nhưng tôi rất vững tin vào nó. Tôi thậm gọi tên thứ tình cảm đó trong lòng, rồi lại ngược lên nhìn pháo hoa.

Để tránh cảnh đông đúc lúc ra về, chúng tôi rời khỏi nơi bắn pháo hoa sớm hơn giờ kết thúc một chút. Vì lúc này trời tối nên Ritsuki khẳng khẳng nói sẽ đưa tôi về tận nhà, đoạn cầm tay tôi kéo đi. Khi tiếng pháo hoa và đám đông ồn ào bị bỏ lại phía sau, tiếng bước chân của chúng tôi cũng vang lên rõ ràng hơn hẳn.

“Về tới nhà cậu sẽ làm bài tập chứ?”

“Ừ.”

“Thật không đó?”

“Thật.”

Con đường đi bộ ngay bên cạnh công viên, bóng chúng tôi đổ

dài rồi thu ngắn lại dưới ánh sáng của những ngọn đèn đường. Thấy Ritsuki đặt tay sau gáy, vừa ngúc ngắc đầu vừa nói vậy, tôi khúc khích cười.

“Việc luyện tập ở câu lạc bộ đã kết thúc, từ ngày mai tớ có thể về cùng cậu rồi.”

“Gì cơ? À, ừ nhỉ.”

“Ý cậu thế nào?”

“VẬY... ừm, vậy chúng mình cùng về nhé.”

Khóe miệng của Ritsuki nhếch lên, thấy thế, tôi cũng tùm tùm cười. Nhắm lấy lại nét mặt bình thường, tôi đưa bàn tay rảnh rồi đặt lên má.

Ủa?

“Á!”

Đột nhiên tôi hét lên, Ritsuki giật mình, khẽ ngửa người ra sau. “Ôi trời, đừng làm tớ giật mình chứ”, cậu nói, tay đặt lên ngực. Có tiếng chó sủa sau hàng rào của một nhà nào đó trong khu dân cư.

“Xin... xin lỗi cậu, nhưng tớ không thấy chiếc vòng đâu cả.”

“Hả?”

“Ôi, chắc là tớ đánh rơi mất rồi.”

Tôi gỡ tay mình khỏi tay Ritsuki, nắm lấy cổ tay đeo vòng khi này. Tôi rất sốc. Đó là chiếc vòng tay ghi dấu kỷ niệm vui của hôm nay, vậy mà...

“Thật á?”

Ritsuki hỏi lại, cậu chau mày nhìn về phía nơi bắn pháo hoa. Qua kẽ hở giữa những ngôi nhà, chúng tôi lơ mơ trông thấy màn pháo hoa vẫn đang được tiếp diễn. Tôi cúi gằm mặt, rất muốn khóc.

“Giờ quay lại tìm chưa chắc đã thấy. Vả lại hiện cũng là lúc mọi người nhốn nháo ra về cả rồi.”

Nhìn đồng hồ đeo tay xong, Ritsuki liền đưa tay lên cầm, nói.

“Ừ.”

“Giờ muộn rồi, ngày mai tan học mình ra bãi sông rồi tìm nhé?”

“Ừ.”

Thấy tôi đáp nhưng mặt mũi vẫn ủ dột, Ritsuki vội bảo:

“Đừng làm vẻ mặt như thể Trái Đất sắp tận thế vậy chứ, đồ ngốc.”

Rồi cậu vỗ nhẹ đầu tôi như để an ủi. Cuối cùng tôi cũng đáp trả: “Biết rồi, đồ ngốc.” Đoạn tôi lườm Ritsuki bằng vẻ mặt phụng phịu.

Chúng tôi đi tiếp, chưa đầy hai phút sau thì về tới nhà tôi. Đứng trước cánh cổng nhỏ, tôi xoay người sang phía Ritsuki.

“VẬY...”

Trên bầu trời đêm phía bãi sông, bông pháo hoa cuối cùng nổ rộ với ánh sáng chói lòa, kèm theo đó là một âm thanh nặng và trầm đục. Thứ âm thanh nặng nề như đè chặt lên trái tim chúng

tôi, dù chúng tôi đã cách khá xa nó rồi. Từ phía khu dân cư cũng vang lên những tiếng kêu thán phục, có lẽ họ mở cửa sổ ra xem. Đây đó còn có cả tiếng vỗ tay nữa.

Chúng tôi ngược lên nhìn bầu trời đêm còn vương lại chút ánh sáng, rồi quay đầu trước khi chút lấp lánh nhỏ bé đó hoàn toàn biến mất. Hai đứa cười với nhau và nói:

“Thế là kết thúc rồi nhỉ.”

Cảm giác nuối tiếc trong lòng tôi lúc này chẳng biết là nuối tiếc buổi bắn pháo hoa hay những giây phút được ở bên Ritsuki. Tôi giữ nụ cười trên môi, mắt nhìn xuống chân mình, lấy chân giẫm nghịch hòn đá nhỏ gần đó.

“Hẹn gặp lại cậu vào ngày mai nhé.”

Người cất tiếng trước là Ritsuki. Cậu đưa bàn tay phải ra, chờ đợi một cái bắt tay. Nếu là bình thường, tôi sẽ cười hỏi “Sao lại bắt tay?”, nhưng hôm nay tôi nói:

“Ừ. Hôm nay cảm ơn cậu đã đưa tớ đi chơi nhé.”

Vừa nói tôi vừa đưa tay ra, cố kìm nén sự ngượng ngập, chúng tôi truyền cho nhau hơi ấm qua đôi bàn tay.

“Hẹn mai gặp lại nhé.”

Ritsuki cố ý lắc lắc cánh tay tôi lên xuống, tôi đáp “Ừ” một tiếng rồi buông ra.

“Tớ về đây.”

“Cậu về nhé.”

Tôi vẫy tay, nhìn theo bóng lưng Ritsuki rẽ vào góc đường

ngay gần đó. Tôi đoán cậu sẽ ngoảnh lại nhìn, quả nhiên trước khi rẽ, cậu quay đầu lại, tươi cười đưa tay lên chào tôi.

Tôi cũng giơ tay lên, nhìn mãi góc đường đó ngay cả khi Ritsuki đã đi khỏi. Tôi nhắm lại trong đầu những việc diễn ra ngày hôm nay, thấm tận hưởng dư âm từ chúng.

Tới hôm sau tôi mới biết Ritsuki sẽ qua đời chỉ hai tiếng sau đó.

Ngày 31 tháng Tám

Mình và Ritsuki đã đi xem pháo hoa cùng nhau. Món bánh bạch tuộc nướng và ngô nướng rất ngon, pháo hoa cũng rất đẹp. Ước gì năm sau mình lại được cùng cậu ấy ngắm pháo hoa. Mình rất thích chiếc vòng tay Ritsuki giành được trong trò chơi bắn súng, nhưng mình lại làm rơi mất, điều đó khiến mình rất sốc.

Hôm nay chúng mình đã hôn nhau lần đầu tiên.

Tự nhiên cảm thấy xấu hổ, nên những chữ cuối cùng tôi viết bỗng trở nên bé xíu.

Sáng hôm sau, không hiểu sao tôi dậy từ rất sớm, bèn đọc lại dòng nhật ký viết tối qua. Tôi thở ra, thay luồng không khí cũ trong lồng ngực mình bằng luồng không khí mới, cảm nhận hai gò má nóng lên. Tôi đóng cuốn sổ lại, nhưng rồi như một thói quen, tôi lật mặt sau của cuốn sổ lên và mở ra.

“Quả nhiên vẫn chưa viết thêm gì cả...”

Tôi-thứ-hai ở thế giới đó vẫn chưa chịu trả lời, cũng không viết những trang nhật ký mới. Hôm qua là ngày “cô ấy” đi xem

pháo hoa cùng Touya, tôi cứ tưởng “cô ấy” sẽ viết nhật ký kể lại chuyện đó.

“Tại sao thế nhỉ...”

Tôi lăm băm tự hỏi, nhưng rồi đầu óc tôi bất chợt tràn ngập những suy nghĩ về Ritsuki. Tôi kiểm tra lại đầu tóc, trang phục của mình rồi rời khỏi nhà sớm một chút.

“...”

“Đêm qua, em Kobayashi Ritsuki lớp 9B gặp tai nạn ô tô do tài xế say rượu. Em ấy đã được đưa tới bệnh viện và trút hơi thở cuối cùng tại đó.”

“...”

“Đêm nay sẽ là đêm thức canh linh cữu, lễ tang sẽ...”

Buổi sáng trời không mưa, nhưng lúc này mưa bắt đầu rơi. Bàn của tôi ngay bên cạnh cửa sổ, tôi mơ hồ ngắm nhìn khung cảnh ấy, trong lòng thắc mắc không hiểu cô giáo đang nói gì.

Các bạn học sinh im phăng phắc, đám con trai thường ngày ồn ào giờ cũng không gây ra tiếng động nào. Thế nên giọng nói nặng nề của cô và tiếng mưa mỗi lúc một nặng hạt càng vang lên rõ ràng hơn, nhưng chúng vẫn không lọt vào đầu óc tôi chút nào.

“Ừm... về học kỳ mới này, các em sẽ...”

Nhìn từ cửa sổ, những hạt nước tích tụ trên cành lá rậm rạp đã đọng lại thành những giọt lớn, rơi lộp bộp từ lá xuống đất.

Trời mưa nên cửa sổ đóng kín, khiến tôi có cảm giác bí bức, khó thở.

“Các em phải nhớ mình đang ôn luyện cho kỳ thi trước mắt...”

Mưa đang rơi. Chiếc vòng tôi đánh rơi ở bãi sông giờ chắc ướt mất rồi.

“Sang học kỳ hai...”

Hôm nay chúng mình đã hẹn nhau cùng đi tìm chiếc vòng, vậy mà trời lại mưa... Chỉ tại mưa thôi... Mưa... mưa... mưa...

“...”

Bỗng cơn buồn nôn đột ngột trào lên, tôi đưa tay ôm chặt lấy bụng. Tiếng kéo ghế lạch xạch vang lên khắp lớp, mọi người nhất loạt quay đầu nhìn về phía tôi.

“Em sao thế Oshiba? Sắc mặt em ấy xấu quá, bạn nào đưa em ấy tới phòng y tế... A, lớp phó sức khỏe đây rồi, nhờ em nhé.”

Cô giáo cuống quýt. Lớp học xôn xao. Gương mặt mấy bạn gái ngoảnh lại nhìn tôi đang dâng đầy nước mắt. Tại sao họ lại khóc? Có chuyện gì buồn đến thế...

“...”

“Cậu không sao chứ Oshiba?”

Tôi dần hiểu ra điều gì đó, nhưng gương mặt lớp phó sức khỏe Murata nhìn tôi thật méo mó, xiên xẹo. Hoa mắt quá. Tôi không thể đứng nổi.

“Oshiba oi!”

Khung cảnh trước mắt bỗng xuất hiện những vết nứt lớn, tôi nhận ra một mảng lệ đang bao phủ lấy đôi mắt mình. Đầu gối tôi khụy xuống, cảnh tượng xung quanh và mọi suy nghĩ tối sầm lại vì cơn hoa mắt khủng khiếp.

Tại sao...?

Giọng nói của mọi người xung quanh xa dần, đầu óc tôi bị lấp đầy bởi tiếng mưa rơi như trút.

“Hẹn gặp lại cậu vào ngày mai nhé.”

Vừa lắc lắc cánh tay tôi đang chìa ra bắt, Ritsuki vừa cười thật trong sáng.

“Tớ về đây.”

Ritsuki chuẩn bị rẽ vào góc đường ngay gần nhà tôi. Tôi tưởng Ritsuki sẽ ngoảnh đầu lại nhìn tôi. Nhưng cậu không làm vậy.

“Ritsuki?”

Tôi gọi, nhưng cậu đã rẽ vào đó mất rồi. Tôi đi bộ vài bước, rồi cũng rẽ vào con đường đó để đuổi theo Ritsuki.

“...”

Khung cảnh trắng xóa. Trên con đường đó chẳng có bóng dáng một ai cả.

Ritsuki đã... Ritsuki đã...

“... o!”

“...”

“Mio!”

Tôi mở mắt và nhìn thấy gương mặt Touya. Rồi tôi chậm rãi đảo ánh mắt trống rỗng, cuối tầm mắt ấy hiện ra gương mặt của Kaede.

“Touya và Kaede tới thăm nên mẹ để các bạn lên phòng con. Mẹ có gõ cửa, cũng đã gọi con dậy, nhưng gọi bao nhiêu lần con cũng không tỉnh.”

Không cần nhồm dậy tôi cũng biết mẹ đang đứng ở cửa phòng.

Một tuần đã trôi qua kể từ ngày hôm đó. Tôi cũng nghỉ học một tuần rồi. Dường như ngày nào Touya và Kaede cũng tới thăm tôi, nhưng mẹ chỉ tiếp họ ngoài cửa rồi tiễn họ về.

Có lẽ mẹ nghĩ đã đến lúc, nên mới để Touya và Kaede lên phòng tôi.

“VẬY MẸ XUỐNG DƯỚI TẦNG, MẤY ĐỨA CẦN GÌ THÌ GỌI MẸ NHÉ.”

Tiếng đóng cửa khẽ khàng truyền tới. Tôi chậm rãi ngồi dậy nhìn đồng hồ treo tường, đầu óc nặng trĩu, và nhận ra giờ đã là chiều muộn.

“Mio...”

Kaede lấy hai tay che miệng, nước mắt lăn dài từ đôi mắt cô ấy. Cô ấy đứng phía sau Touya đang quỳ một gối cạnh giường, thốn thức khóc. Tôi chuyển ánh mắt sang Touya đang ngồi ngang tầm mắt mình, gương mặt cậu ấy vẫn như mọi khi,

không thể hiện một cảm xúc nào. Nhưng trên gương mặt đó hiện lên sự mệt mỏi vô hạn.

“Cậu có vẻ không ổn tí nào.”

Tưởng cậu ấy sẽ hỏi “Cậu có ổn không?”, tôi chẳng nghĩ ngợi gì mà khàn khàn trả lời “Ừ” luôn.

Vừa nghĩ “Ôi mình trả lời nhầm mất rồi” thì bàn tay Touya đã nhẹ nhàng đặt lên đầu tôi, vì thế nên tôi không nói thêm được gì.

Người không ổn chẳng phải là Touya và Kaede sao? Đừng nhìn tôi bằng nét mặt đau đớn như thể đang nhìn một con người đáng thương nữa được không?

Tôi ổn mà. Tôi ổn... Ổn...

“Tớ không sao đâu. Vì cậu ấy đã nói hẹn gặp lại tớ vào ngày mai rồi mà.”

“...”

“Ngày mai Ritsuki sẽ tới trường thôi.”

Đôi môi tôi khô khốc, phát âm thật khó khăn. Kaede càng khóc to hơn, cô ấy lấy chiếc khăn tay từ túi xách ra để che mặt. Sau một lúc cố giữ im lặng, Touya nhìn sâu vào mắt tôi, nói:

“Ritsuki sẽ không tới trường nữa đâu.”

“Nhưng cậu ấy đã hứa với tớ...”

“Ừ. Nhưng chúng ta không thể gặp lại cậu ấy nữa.”

Tôi lên giọng, nhưng Touya không hề mất bình tĩnh.

Cậu ấy chỉ ngồi đó, nhìn tôi không chớp mắt qua lớp kính cận.

“Cậu ấy đã hứa tan học sẽ về cùng tớ.”

“Ừ, dù như vậy cũng không thể nữa rồi.”

“Cậu ấy đã nói hẹn ngày mai gặp lại!”

Định thần lại, tôi nhận ra mình vừa gào lên rất to.

“Cậu ấy đã nói thế.”

Lúc này tôi đang nhổm dậy đâm vào ngực Touya, người lao đảo như sắp đổ sang bên. Vài giọt nước rơi lộp bộp trên nệm, tạo thành những vệt đen. Đó là nước mắt của tôi.

“Cậu... Cậu ấy đã... nói... nói thế.”

Touya không nói gì, chỉ cắn môi để mặc tôi đâm lên ngực. Suốt một tuần qua, tôi không ăn uống được gì, nên tay chẳng có mấy sức.

“Ư ư... ư... Cậu ấy đã nói thế...”

Tay không có sức, nhưng tôi vẫn tiếp tục đâm Touya. Dù Touya chẳng có lỗi gì. Tôi khóc tới mức hoa mắt, mặt mũi nhăn nhó.

Tôi đã mơ không biết bao nhiêu lần.

Bãi sông. Pháo hoa. Con đường về. Nụ cười của Ritsuki. Câu nói “Hẹn gặp lại cậu vào ngày mai nhé”.

Tỉnh giấc sau cảm giác hạnh phúc chông chênh giống như phải giữ thăng bằng đi trên sợi dây mảnh, trần nhà như muốn

nói với tôi “Hãy chấp nhận hiện thực đi”, tôi liền bị đẩy xuống vực sâu tuyệt vọng.

Thế nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được hiện thực. Tôi không muốn chấp nhận.

Có cảm giác chỉ cần ngủ thiếp đi, tôi sẽ được trở về đêm pháo hoa đó, thế nên tôi đã nghỉ học liên tiếp để ngủ như một con ngốc. Tôi đã trở đi trở lại biết bao lần giữa niềm hạnh phúc mỏng manh luôn chực chờ tan biến và nỗi tuyệt vọng nặng nề khiến trái tim tôi vỡ nát. Dần dần, Ritsuki không còn xuất hiện trong giấc mơ của tôi nữa, tôi đã lạc lối hoàn toàn.

“Kỳ nghỉ hè cứ kéo dài mãi cũng tốt.”

Tại sao lúc đó tôi lại cười gạt đi khi Ritsuki nói câu này chứ. Giá như vào giây phút chia tay cuối cùng ấy, chúng tôi trốn vào giữa kỳ nghỉ hè, mãi mãi không bước ra nữa thì tốt biết bao.

Đã hai tuần trôi đi kể từ khi bắt đầu học kỳ mới, nhưng tôi vẫn chưa thể tới ngôi trường nơi không còn Ritsuki nữa.

“Của cậu này Mio. Trong đây có thông báo của nhà trường, bài tập về nhà và...”

Kaede ghé qua lúc đi học về, cô ấy lôi tập tài liệu từ trong cặp ra đặt lên bàn, hướng dẫn cho tôi từng loại. Touya cũng đưa bản photo vở ghi của mình cho tôi.

Đã lâu rồi tôi mới gặp lại họ kể từ sau ngày tôi khóc nức nở trước mặt hai người. Hôm nay tôi ngồi trên giường, lưng tựa vào

tường.

Trong thời gian tôi nghỉ học, các bạn nữ cùng lớp đã tới thăm tôi hai lần và đưa tài liệu học cho tôi. Nhưng mẹ tôi chỉ tiếp các bạn ngoài cửa rồi nhận tài liệu mang vào cho tôi, tôi không gặp trực tiếp mọi người. Về sau tôi nghe mẹ kể lại rằng chỉ có Touya và Kaede nài nỉ mẹ cho lên thăm tôi.

“Cậu có ăn uống đầy đủ không đấy?”

Kaede xếp gọn đồng giấy tờ, cho vào kẹp tài liệu, để xuống một góc bàn rồi nhìn tôi.

“... Tớ có.”

“Vậy à. Vậy thì tốt.”

Cuộc trò chuyện chẳng lại ở đó. Kaede mỉm cười, đôi lông mày giãn ra, khẽ gật đầu nhiều lần.

“Nói dối. Cậu gầy hơn trước đấy.”

Giật mình trước câu nói của Touya, Kaede đấm đấm vào bắp tay cậu ấy như nhắc nhở “Đừng nói thế chứ Touya”. Biểu cảm trên mặt Touya vẫn phẳng lặng như cũ, nhưng trông có chút tức giận.

“Cậu phải ăn uống đầy đủ vào.”

“...”

“Chắc chắn trên trời cao, Ritsuki cũng đang muốn nói với cậu như thế.”

“...”

Trong đôi mắt sụp xuống của tôi hiện lên căng tay đã gãy hơn trước. Tôi đang dùng đôi tay đó để ôm đầu gối sát vào người.

Tôi biết. Dù tôi có khóc lóc hai tuần trời, Ritsuki cũng sẽ không trở lại. Tôi chỉ khiến mọi người xung quanh lo lắng, tàn phá thể lực và làm héo mòn trái tim của chính mình mà thôi. Kết cục là tôi chẳng mang tới điều gì tốt đẹp.

“... Ừ.”

Một lúc lâu sau tôi mới đáp lại lời Touya, rồi tôi khẽ “Ừ” thêm một tiếng, như muốn tự nhấn nhủ chính mình. Tôi cố kìm nén dòng nước mắt đang dâng trào, hít thở thật sâu. Hốc mũi tôi đau ê ẩm.

“... Cảm ơn các cậu nhé. Xin lỗi vì bữa trước... tớ đã cư xử như vậy.”

Khó nhọc thốt ra được mấy câu đó xong, nước mắt nước mũi mà tôi cố kìm nén này giờ bỗng thi nhau rớt xuống. Tôi vùi đầu vào gối, nhắc lại câu xin lỗi. Sau mấy lần sụt sịt mũi, tôi nghe Kaede cũng thốn thức, đồng thời cảm thấy cô ấy đang ngồi xuống cạnh mình.

“Khổ thân cậu quá... Chắc cậu đau khổ lắm.”

Nhờ hơi ấm từ bàn tay Kaede vỗ về lưng tôi và câu nói thấu cảm của cô ấy, nỗi buồn trong tôi như tan chảy đôi chút, thấm ra toàn thân tôi.

Ba ngày sau đó, tôi đi học trở lại. Các bạn trong lớp không ai hỏi điều gì. Tôi không nói với ai về việc mình hẹn hò Ritsuki, nhưng hôm xem pháo hoa có nhiều bạn đã nhìn thấy và bắt chuyện với chúng tôi, nên có lẽ mọi người đều biết cả. Các bạn nữ trong lớp vẫn trò chuyện với tôi như cũ, nhưng những câu chuyện tình yêu - vốn là chủ đề tán gẫu sôi nổi nhất của đám con gái - được ngầm hiểu là chủ đề cấm kỵ.

Tôi biết đó là lòng tốt của các bạn, nhưng không tránh khỏi cảm giác mọi người coi mình là một người quá nhạy cảm.

Cảm giác thèm ớn dần khôi phục trở lại, nhưng tình trạng thiếu máu hoa mắt của tôi vẫn còn nặng, nên tôi xin nghỉ luyện tập và không tham gia ngày hội thao cuối cùng tại trường cấp hai. Nghe giảng nhưng chẳng lời nào lọt vào đầu, lại thêm hai tuần nghỉ học, kết quả bài kiểm tra giữa học kỳ của tôi thật thảm hại.

“Hả? Cậu bị tụt 60 bậc á?”

Một hôm, trên đường đi học về, khi đang nói chuyện bài kiểm tra giữa kỳ, tôi nhắc tới chuyện đó, nhưng Touya lại phản ứng mạnh quá mức.

“Ừ...”

Kaede cũng chau mày, nghiêm mặt lại.

“Hì hì.”

Tôi cười khan, mắt hướng về lan can bên vệ đường.

Những hôm không có tiết học thêm, ngày nào Kaede và Touya cũng về cùng tôi. Họ dẫn tôi đi vòng qua đường lớn, không rẽ ngang bãi sông. Bởi họ đã thấy chân tôi khựng lại ra sao trước con đường nhỏ dẫn tới bãi sông vào ngày đầu tiên tôi đi học trở lại.

Giờ là giữa tháng Mười. Trời mau tối hơn, bầu không khí hoang hôn thoáng chốc đã bao bọc lấy ba người chúng tôi.

Cũng giống như bạn bè tôi ở lớp, hai người họ đều tránh không nhắc tới Ritsuki. Nhưng ít ra trước mặt Touya và Kaede, tôi vẫn có thể hít thở một cách bình thường được.

“Hai cậu ơi...”

Bước chân tôi chậm lại. Touya và Kaede ngoảnh đầu nhìn tôi. Một chiếc xe tải băng qua trên đường, thổi tung mái tóc của chúng tôi.

“Tớ định ngày mai, sau khi tan học sẽ tới thả cho Ritsuki một nén nhang.”

Trên con đường xe cộ qua lại, hai người vẫn nghe được giọng nói thì thào của tôi. Kaede mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng đuôi mày hơi trĩu xuống đầy khó xử.

“Cậu sẽ đi với mẹ à?”

“Không, mẹ tớ đi làm nên tớ sẽ đi một mình.”

“Để tớ đi cùng cậu.”

Kaede lập tức đáp, nhưng tôi biết ngày mai Kaede có lớp học giao tiếp tiếng Anh, còn Touya thì đi học thêm, nên tôi trả lời:

“Không sao đâu, tớ đi một mình được.”

Chẳng biết tự lúc nào ba chúng tôi đã dừng lại. Tôi bắt đầu chậm rãi bước đi, hai người họ cũng đi theo.

Chúng tôi bước tiếp trên con đường về nhà, chẳng nói chuyện gì nhiều, Kaede lại khẽ khàng vỗ về lưng tôi.

Sau khi tạm biệt Kaede và Touya, tôi liền dựa lưng vào cánh cửa nhà đã đóng lại. Sau một hồi hít thở sâu khiến toàn thân gần như run rẩy, tôi mím chặt môi. Tôi không muốn kéo dài cảm giác lúc này nữa.

Giờ tan học ngày hôm sau. Để Kaede và Touya không phải bận tâm, sau tiết sinh hoạt chung, tôi lập tức lao ra cầu thang, nhưng tới đó đã thấy Touya đang đứng tựa lưng vào một góc tủ giày, chân đã xỏ giày chỉn chu.

“Cậu đang làm gì thế?”

“Tớ đi về.”

“Lớp học thêm của cậu thì sao?”

“Hôm nay lớp nghỉ.”

“Cậu nói dối.”

“Ừ, tớ nói dối đấy.”

“Gì vậy chú.”

Tôi bất giác bật cười. Sau một thời gian dài không cười, khóe miệng khi nâng lên nặng nề hơn tôi tưởng.

Tôi thay giày rồi bước một bước ra cửa, Touya đi cạnh tôi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây.

“Thật trùng hợp, hôm nay tớ cũng định tới nhà thấp cho Ritsuki một nén nhang.”

“...”

“Chúng mình cùng đi nhé?”

Người khẽ đẩy lưng tôi khi tôi khựng lại trước cửa nhà Ritsuki, người đưa nén nhang tới đôi bàn tay run rẩy của tôi, người kéo tay dựng tôi dậy khi tôi không đứng lên nổi sau khi nhìn di ảnh của Ritsuki, tất cả đều là Touya.

Kẻ nào đã nói có thể đi được một mình vậy?

Tôi thật lòng cảm kích việc Touya đã tới đây cùng tôi ngày hôm nay.

“Cảm ơn cháu đã tới, Mio.”

Khi tiễn chúng tôi ra cửa, mẹ Ritsuki nắm chặt tay tôi, nước mắt lưng tròng. Lúc dâng nhang tôi chỉ biết chấp hai tay lại, chẳng nghĩ ra phải nói gì với Ritsuki và lúc này tôi cũng không biết nói gì với mẹ cậu - người đau khổ và mất mát hơn bất kỳ ai.

“Mio à, có cái này...”

Sau một nhịp thở, mẹ Ritsuki đặt vào lòng bàn tay tôi thứ gì đó. Đưa mắt nhìn xuống, đó là thứ tôi đã từng nhìn thấy trước

đây.

“...”

Chính là chiếc vòng tay Ritsuki giành được sau trò chơi bắn súng rồi tặng cho tôi, chiếc vòng mà tôi nhận ra mình đã đánh rơi trên đường về.

“Chiếc vòng này nằm trong túi áo thằng bé. Bác đoán nó là của cháu.”

“...”

Tôi chậm rãi gật đầu. Trong đầu óc hãy còn mụ mị của mình, tôi mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

“May quá. Bác rất muốn đưa lại cho cháu. Thế nên bác đã đợi cháu mãi.”

“...”

Trong trạng thái thất thần, được Touya giục, tôi lúng túng cúi chào rồi rời khỏi nhà Ritsuki. Touya thật chững chạc. Cậu ấy đã chào hỏi rất chần chu, đầy đủ, trong khi tôi chẳng nói được lời nào.

“Mio?”

Không thể chịu nổi khi thấy tôi bước đi như kéo lê đôi chân, Touya đề nghị:

“Chúng mình ngồi nghỉ ở công viên một chút rồi về nhé.”

Mắt cậu ấy hướng về phía cánh cổng công viên vừa xuất hiện bên tay trái chúng tôi. Bàn tay tôi nắm chiếc vòng chặt tới phát

đau. Nhưng bàn tay đó lạnh và khô đến kỳ lạ.

Tối trước băng ghế, Touya nói: “Chúng mình ngồi đi.” Nhưng những lời cậu ấy nói này giờ chỉ lọt vào đầu tôi như những âm thanh vô nghĩa.

“...”

Tôi đứng lặng yên, khẽ xòe ngón tay ra, nhìn chăm chăm chiếc vòng trong lòng bàn tay mình. Trông nó khá rẻ tiền so với một món đồ trang sức, nhưng nó chính là chiếc vòng tay Ritsuki đã bảo tôi đeo thử, không thể nhầm được.

Đêm pháo hoa, Ritsuki đã đi tìm nó sau khi tạm biệt tôi.

“Ôi...”

Nước mắt ngỡ như đã cạn nay lại chảy thành dòng trên má tôi. Giọt nước không mang hơi ấm ấy rơi xuống lớp cát dưới chân tôi, thấm ra một khoảng nhỏ xung quanh.

“...”

Ánh sáng lấp lánh của chiếc vòng lập tức nhòe đi. Cảm giác day dứt trong lòng khiến lực nắm tay của tôi càng mạnh hơn. Tiếng leng keng phát ra từ lòng bàn tay khiến dòng nước mắt tôi cố kìm nén trước mặt mẹ Ritsuki cứ thế tuôn trào, tôi òa khóc nức nở.

“Mio!”

Tiếng khóc của tôi và tiếng gọi của Touya khiến mấy chú chim đậu trên cành giật mình bay đi mất.

“Tại tớ... Vì... vì tớ mà... Ritsuki mới...”

“Không phải vậy!”

Dù chưa hiểu rõ sự tình, nhưng Touya vẫn phủ nhận.

Touya đâu có biết. Buổi tối hôm đó, tại sao Ritsuki không ở nhà làm bài tập mà lại ra ngoài, Touya đâu có biết.

“Nếu lúc đó tớ không làm rơi... Nếu... nếu lúc đó tớ không đánh mất nó, Ri... Ritsuki đã...”

Gương mặt tôi méo mó, tôi không thể hít thở bình thường được.

“Không phải vậy. Nhất định là không phải.”

Touya ngồi xuống trước mặt tôi, lay lay bả vai tôi.

“Nếu từ đầu không có chiếc vòng này...”

Tôi ném chiếc vòng xuống mặt đường, rồi lại òa khóc, mặt nhăn nhó như một đứa trẻ.

Một tiếng “bốp” vang lên. Đó là tiếng Touya tát vào má tôi. Tôi không thấy đau, nhưng nét mặt Touya trước mắt tôi thật đáng sợ, theo phản xạ tôi cắn chặt môi, cố nín khóc.

“Cậu vừa phải thôi. Tớ quen biết Ritsuki lâu hơn Mio nhiều! Đừng có coi thường bạn thân của tớ như thế!”

Cánh tay nắm lấy bả vai tôi hơi run run. Lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt này của Touya. Đuôi mắt cậu ấy đỏ ửng sau lớp kính, gò má căng lên, tràn đầy giận dữ. Nhưng rồi gương mặt đó dần chuyển thành nét mặt buồn bã vô cùng.

Vẫn nắm lấy bả vai tôi, Touya cúi đầu xuống.

“Ư ư...”

Khoảng hai lần, những giọt nước mắt không phải của tôi rơi xuống mặt đất. Tôi không biết nói gì, chỉ nhìn vào mái tóc Touya.

Cho tới lúc đó, tôi vẫn nghĩ Touya bình thản trước chuyện này. Cậu ấy luôn bình tĩnh, chưa bao giờ hoảng loạn, tuy cùng tuổi nhưng cậu ấy giống như anh trai của tôi vậy. Khác với tôi, Touya có thể dễ dàng thu xếp cảm xúc của mình, tôi cho rằng cậu ấy thật chững chạc, là một người có thể lùi bước để nhìn sự việc một cách thấu đáo.

Thế nhưng rõ ràng tôi đã sai. Touya cũng bị tổn thương, cũng đau lòng và khổ sở khi phải đối mặt với hiện thực... Cậu ấy cũng giống tôi.

Không khí buổi chiều muộn mỗi lúc một dày đặc.

Chúng tôi ngồi thu mình ở đó, mặc cho có băng ghế ngay sau lưng. Cuối cùng, hai đứa nhấc thân mình nặng nề lên, gượng đứng dậy. Touya nhặt chiếc vòng tay đưa cho tôi. Tôi không nói gì, chỉ nhận lấy nó nhét vào túi, rồi hai đứa ra về.

Kể từ sau đó, Touya cũng không hỏi gì về chiếc vòng ấy.

Trong suốt kỳ nghỉ hè vừa rồi, chỉ cần thấy Ritsuki vui lòng tôi cũng vui lây, còn cậu mà buồn, lòng tôi cũng không khá hơn. Trên hết thấy, mỗi khi ở bên Ritsuki tôi đều thấy rất vui. Tình cảm đó chắc chắn là tình yêu, không thể nhầm lẫn được.

Nhưng tôi muốn Ritsuki được sống, dù có phải đánh đổi tất cả

những thứ ấy.

Giá mà ngày hôm đó tôi không đi ngắm pháo hoa, có phải mọi chuyện đã khác?

Hay là ngay từ đầu tôi không nên hẹn hò với Ritsuki?

Một khi bắt đầu chỉ trích bản thân, tôi không thể tìm được lối thoát cho cảm xúc của mình, tới mức cứ ngụp lặn trong luồng cảm xúc tiêu cực, bế tắc. Tôi cố gắng cắt đứt vòng suy nghĩ luẩn quẩn ấy.

“Không phải vậy. Nhất định là không phải.”

Tôi bầu víu vào lời phủ định không có căn cứ đó của Touya, cố vực dậy trái tim sắp gục ngã của mình.

Chiếc vòng tay cất sâu trong ngăn kéo dưới cùng của bàn học. Từ ngày hôm ấy, tôi đã luôn vờ lãng quên nó.

“Hả? Học bài á?”

Tan học một tuần sau đó. Touya tới lớp đón khi tôi đã xếp cặp ra về, tôi hướng về mặt như thể đang phải nhai thuốc đắng trong miệng về phía cậu ấy.

“Tại sao?”

“Còn hỏi tại sao nữa à, cậu thông thả ghê nhỉ, cô học sinh sắp chuyển cấp kia.”

“Nhưng... nhưng mà...”

Touya nói từ giờ sau khi tan trường, những hôm không phải

học thêm cậu ấy sẽ kèm tôi học. Một tuần hai buổi, thứ Ba và thứ Năm.

“Trước mắt, chúng ta đặt mục tiêu là cuối học kỳ này, cậu sẽ lấy lại bằng hoặc hơn sáu mươi bậc đã bị tụt hạng đợt trước. Tôi sẽ giảng lại cho cậu những bài cậu bỏ lỡ và không hiểu trong thời gian nghỉ học.”

“Hả...”

Thú thực, lúc này tôi đã có tư tưởng mặc kệ, muốn ra sao thì ra. Bởi dẫu làm cách nào, trái tim tôi cũng không hướng về chuyện học hành được. Trước vẻ mặt nhăn nhó rõ rệt của tôi, nét mặt Touya nửa nổi giận nửa chán nản.

“Nếu cứ thế này, cậu sẽ chẳng thể thi vào trường nào trong vùng đâu. Kaede cũng bảo hôm thứ Năm cậu ấy rảnh nên sẽ tới học cùng rồi.”

“Sao đột nhiên cậu lại đề nghị như thế?”

“Không phải đột nhiên. Tôi nghĩ tới việc này từ đợt trước rồi.”

Cậu ấy tựa người vào chiếc bàn cạnh tôi - bạn ngồi bàn đó đã ra về trước - hai tay khoanh lại.

Một tiếng “cạch” vang lên, bạn cuối cùng trong lớp ngoài tôi và Touya cũng vừa ra khỏi lớp.

Có lẽ dù tôi có nói cậu ấy đang lo chuyện bao đồng, Touya cũng sẽ không rút lại quyết định đâu.

Vả lại, chắc chắn cậu ấy đã hiểu rõ. Rằng cứ với đà này, tôi sẽ chẳng học hành gì nữa.

“... Chúng ta sẽ học ở đâu?”

Tôi đành đầu hàng, thẽ thọt hỏi Touya đang đứng quay lưng lại với ánh hoàng hôn.

“Tại thư viện thành phố.”

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Từ hôm nay.”

“Ờ...”

Với nét mặt như thể đó là chuyện đương nhiên, Touya nhanh chóng bước ra khỏi lớp. Tôi thở dài, rảo bước đuổi theo sau.

Thư viện thành phố cách trường học của chúng tôi khoảng mười phút đi bộ, nối liền bởi một con dốc thoai thoải. Hôm nay là thứ Ba, buổi đầu tiên, chỉ có mình tôi và Touya học với nhau.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau trong phòng tự học, bắt đầu giải các bài tập Touya chỉ định trong vở bài tập toán.

Thư viện tĩnh lặng, chẳng có mấy người. Ngay cả tiếng dịch chuyển ghế khe khẽ cũng vang lên rõ mồn một, tiếng húng hắng của một bác trung niên từ phía sau giá sách nào đó nghe như đang hướng về phía tôi mà ho.

“...”

A! Bài tập này! Đây chính là một câu trong đề kiểm tra lần trước mà tôi không hiểu gì cả...

Tôi sớm dừng bút ở bài tập thứ hai, mắt chăm chăm nhìn đề bài đó.

Thế nên tôi mới sợ Touya. Không biết chừng cậu ấy đã xem hết phần bài làm của tôi trong kỳ kiểm tra trước rồi cũng nên.

Tôi lén nhìn Touya ngồi trước mặt, lúc này cậu ấy đang làm bài tập ở lớp học thêm. Kể từ một tuần trước, khi chúng tôi đến nhà Ritsuki thấp nhang rồi bộc lộ hết mọi cảm xúc của mình, mối quan hệ giữa chúng tôi vẫn chưa có gì thay đổi. Tôi cũng không nói gì với Kaede, ngoài mặt chúng tôi vẫn giống như từ trước tới nay.

Nhưng mà...

“Sao thế? Nếu không hiểu thì bảo tớ là không hiểu.”

Tình cờ ánh mắt chạm nhau, Touya nhỏ giọng nói. Cậu ấy bảo ngồi đối diện khó giảng nên sẽ sang ngồi cạnh tôi, rồi cứ thế chuyển chỗ, gạch chân những đoạn quan trọng trong đề bài và bắt tôi nghĩ các công thức cần áp dụng.

“Bài tập khó quá.”

“Làm đi làm lại sẽ không khó nữa đâu.”

Gương mặt Touya lạnh tanh như đang ra lệnh cho tôi là “Cứ làm đi” vậy. Tôi khẽ đáp “Ừ” rồi lặng lẽ tập trung vào việc giải các bài toán tương tự.

Những dòng chữ trong cuốn vở học thêm của Touya khi cậu ấy mở ra làm tiếp chột löt vào mắt tôi. Có lẽ vì hồi tiểu học cậu ấy theo học lớp luyện chữ, nên những con chữ nhẹ nhàng bằng ngòi bút HB đó thật tinh tế và đẹp.

“...”

Ngoài mặt, tôi và Touya vẫn như trước. Nhưng trong lòng, tôi bắt đầu cảm thấy so với trước đây, Touya đã trở nên gần gũi hơn và giống một người bình thường với đầy đủ cung bậc cảm xúc. Cậu ấy là người có thể cùng tôi chia sẻ nỗi đau buồn khi mất đi Ritsuki, nên chúng tôi không cần dè chừng hay quá giữ kẽ với nhau.

“Tay cậu không viết gì hả?”

“Tại... tại tớ đang suy nghĩ đó mà.”

Tiếng húm hắng ho đâu đó lại vang lên, tôi so vai, cảm đầu vào giải bài tập.

Từ sau hôm ấy, đúng như lời hứa, một tuần hai lần tôi và Touya học nhóm trên thư viện thành phố, thứ Năm có Kaede tham gia cùng, thứ Ba thì chỉ có tôi và Touya.

Không chỉ thông minh, cách giảng bài của Touya cũng rất dễ hiểu, thêm nữa cậu ấy còn cực kỳ nghiêm khắc. Vì thế bản thân tôi và cả Kaede - người vốn có thành tích không tệ - cũng dần khắc phục được khuyết điểm, trong đợt kiểm tra cuối kỳ chúng tôi đều dành được thứ hạng cao nhất trong khả năng của mình.

Sau khi kết quả thi cuối kỳ được trả về, chúng tôi quyết định sẽ tiếp tục học nhóm cho tới kỳ thi chuyển cấp, nên chương trình học nhóm tuần hai buổi vẫn được thực hiện. Đúng ra là Touya không cho chúng tôi quyền lựa chọn.

Lúc tôi nhận ra thì đã tới cuối tháng Một rồi.

“Lạnh quá!”

Kaede quấn chiếc khăn màu đỏ vòng quanh cổ, vừa vùi nửa mặt vào khăn vừa thốt lên bằng giọng như giận dữ. Bình thường trời đã lạnh, nhưng hôm nay gió còn mạnh hơn mọi khi một bậc.

“Từ xưa Kaede đã sợ lạnh rồi nhỉ.”

Tôi cười khúc khích, vừa quấn lại chiếc khăn cổ trắng vừa bước xuống bậc thang dẫn tới cửa thư viện thành phố. Hôm nay là thứ Năm, chúng tôi vừa cùng nhau học nhóm xong. Mặt trời lặn sớm hơn, trời đã bắt đầu tối dần.

“Dùng cái này thay túi sưởi nè.”

Từ phía sau, Touya đột ngột thò tay ra, đưa cho tôi và Kaede mỗi người một lon cacao nóng, có lẽ là mua từ máy bán hàng tự động đặt ngoài cửa thư viện.

“Đúng là Touya có khác, chu đáo quá. Cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn cậu nhé Touya.”

Tôi và Kaede mỉm cười nhận lấy lon cacao rồi nhét vào túi áo khoác.

Cảnh sắc buổi chiều muộn trên con đường mùa đông thật cũ kỹ, tối tăm, khiến tôi cảm thấy có đôi chút hiu quạnh. Tôi và Kaede vô thức đi sát gần nhau hơn, Touya bước phía sau.

“Các cậu đã nộp đơn đăng ký nguyện vọng chưa?”

Vừa đi, Kaede vừa nhìn tôi và Touya, hỏi.

“Tớ nộp rồi. Trường Seiyou. Kaede chọn trường Nishi đúng không?”

“Ừ. Giờ thì không rút lại được nữa rồi.”

Kaede xoa hai bàn tay đeo găng lại với nhau, thở ra một làn hơi trắng lớn. Dạo trước Kaede từng kể chuyện muốn học trường Nishi vì ở đó có chế độ du học. Ngôi trường chuyên tiếng Anh ấy cách khá xa khu phố của chúng tôi, Kaede sẽ phải đi xe bus gần một tiếng mới tới. Đương nhiên chúng tôi sẽ không thể về cùng nhau thế này nữa.

“Ừa? Bạn trai của Kaede học ở Học viện Kirimine đúng không?”

“Ừ.”

“Chà, vậy là cậu không theo chân anh ấy vào học trường Kirimine sao? Đúng là Kaede có khác.”

Nghe tôi nói vậy, Kaede cười có chút táo bạo. Mái tóc đen dài của Kaede mềm mại bay trong gió, trông thật ra đáng người lớn. Tôi có thể dễ dàng tưởng tượng ra rằng sau khi Kaede lên cấp ba, tình cảm giữa cô ấy và bạn trai vẫn sẽ còn tiếp diễn.

“À, nguyện vọng của Touya là trường Kirimine nhỉ, nếu đậu

cậu sẽ được thấy bạn trai Kaede đó. Thích thật, tớ cũng muốn được gặp người thật việc thật quá.”

“Nguyên vọng của tớ không phải là trường Kirimine đâu.”

“Hả?”

Tôi và Kaede cùng dừng bước, ngoảnh lại nhìn Touya phía sau lưng, vẫn đang đà đi tới, suýt chút nữa thì Touya đâm sầm vào chúng tôi.

“Dừng đột ngột dừng lại như thế chứ, nguy hiểm đấy.”

Touya chau mày nói.

“Không phải trường Kirimine ư? Vậy cậu nộp nguyên vọng vào trường nào?”

“Trường Seiyou.”

“Hả? Thành tích của cậu thừa đủ để học trường Kirimine mà?”

“Trường Seiyou gần hơn.”

“Đó là vấn đề sao?”

Tôi chớp chớp mắt trước cuộc hội thoại của Kaede và Touya. Trước giờ tôi đều nghĩ Touya muốn học trường Kirimine, nên nhất thời không thể hình dung được cảnh chúng tôi cùng học trường Seiyou.

“Như vậy phí lắm. Không phải cậu đã vất công đi học thêm và rất cố gắng rồi sao?”

Trước câu hỏi của tôi, gương mặt Touya tỉnh bơ, cậu ấy

ngiên đầu nói.

“Nếu chỉ xếp hạng trên trung bình ở trường Kirimine, thì tở sang trường Seiyou rồi giữ hạng đầu ở đó chẳng hơn sao?”

Cậu ấy nhẹ nhàng trả lời. Có thể nói ra câu đó, nên đáp là “Không hổ danh Touya” hay gì đây...

“Lạnh quá. Cứ dừng bước một cái là lạnh.”

Gió bắc thổi, Touya lại bắt đầu cất bước. Lòng vẫn cảm thấy chưa thỏa đáng, nhưng tôi và Kaede đành theo sau Touya, người vừa vượt lên trước chúng tôi. Tôi vẫn chưa có can đảm đi đường bãi sông, nên chúng tôi rảo bước trên vỉa hè của đường lớn.

Chớp mắt mà mùa xuân đã đến.

Lễ tốt nghiệp kết thúc, lòng tôi thật trống trải, tôi nhìn cảnh đám bạn cùng lớp khóc vág lên với tâm trạng của một người đứng quan sát từ xa qua một lớp kính dày.

Kết quả kỳ thi lên cấp ba được công bố ba ngày sau đó. Tôi được cô chủ nhiệm thông báo kết quả qua điện thoại, nhưng vẫn muốn tận mắt xác nhận việc mình đỗ, nên đã tới tận trường Seiyou. Tôi gặp Touya ở đó. Touya cũng đỗ, như một lẽ đương nhiên.

“Chúc mừng cậu nhé.”

“Cảm ơn cậu. Tất cả là nhờ thầy Touya tận tình chỉ bảo đấy.”

Ra khỏi cổng trường, chúng tôi đi về trường cấp hai, cách đây khoảng mười phút đi bộ. Touya rủ tôi về trường cảm ơn thầy cô.

Về tới nơi, tôi thấy các học sinh đã tốt nghiệp khác cũng đến, phòng giáo viên rôm rả với những thông báo thi đỗ. Lúc đó, vừa hay nhóm tới trước chúng tôi đang chuẩn bị ra về, tôi và Touya mỗi người liền tiến về chỗ giáo viên chủ nhiệm của mình, chào hỏi các thầy cô.

“Oshiba à.”

Sau khi nói lời chúc mừng, cô chủ nhiệm nắm tay tôi thật chặt.

“Cố gắng lên nhé.”

Giọng nói của cô đầy vẻ nhiệt thành, nhưng tôi chẳng thể đáp lại “Vâng” với cùng sự nhiệt thành như thế. Cô biết rõ lý do tôi nghỉ học dài ngày sau đợt nghỉ hè, vì thế hẳn là cô đang dành cho tôi lời cổ vũ hàm chứa rất nhiều ý nghĩa.

Tôi hiểu điều đó.

Thế nhưng, giống như những người bạn cùng lớp mà tôi không thể mở lòng chia sẻ, tôi cũng không thích việc cô đối xử với tôi một cách đặc biệt như thế này. Có lẽ đâu đó trong lòng mình, tôi đã hèn yếu tới mức không thể thẳng thắn đón nhận sự thương cảm của người khác.

Tôi gượng cười cúi chào cô, rồi tới đứng ở cuối hành lang, nhìn ra cửa sổ, chờ Touya đang nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm của cậu ấy.

Cây anh đào trong sân vườn chưa nở hoa, nhưng những nụ bé xíu dường như đang chuẩn bị từng bước để chờ đón xuân sang.

Trong làn gió hấy còn vương hơi lạnh đã trộn lẫn chút hơi ẩm và độ ẩm, phảng phất mang theo cả hương xuân.

“Thật đấy, giờ nói thì muộn rồi nhưng thầy thấy phí quá Takanashi ạ.”

Tiếng thầy giáo vang lên cạnh cửa phòng giáo viên sau lưng tôi. Takanashi là họ của Touya.

“Với sức học của mình, em có thể thi vào những trường tốt hơn nhiều.”

“Thầy à, có bạn đang đợi em, em đi nhé.”

“À, ừ, hẹn gặp lại em. Ráng học hành nhé.”

“Dạ vâng. Em cảm ơn thầy ạ.”

Touya lại gần, đặt tay lên đầu tôi nói: “Chúng mình về thôi.”

“Tuần sau có buổi hướng dẫn nhập học, cậu biết hôm đó mình sẽ được giao bài tập trong kỳ nghỉ xuân chứ?”

“Hả???”

Trên đường về, tôi tụt hết tâm trạng vì câu nói băng quơ của Touya bên cạnh mình.

“Ít ra cũng phải để bọn mình nghỉ xuân cho thông thả chứ nhỉ.”

“Chắc thầy cô muốn nhắc học sinh chớ có thả lỏng đầu óc quá đà trước khi nhập học đó mà.”

Touya đặt tay ra sau gáy, vặn vẹo đầu, vừa ngược nhìn vết

mây trắng do máy bay bay qua tạo thành vừa nói. Từ đường lớn rẽ vào khu dân cư một đoạn là tới nhà Touya.

“Touya này...”

“Gì vậy?”

Tôi chậm rãi quay đầu về phía Touya để hỏi một điều mà mình vẫn băn khoăn từ nãy, à không, suốt từ tháng Một tới giờ ấy chứ. Gương mặt điềm tĩnh của cậu ấy nhìn xuống tôi vẫn không hề thay đổi, chỉ có lớp tóc mái mọc dài hơn một chút.

“Có phải... có phải cậu thay đổi trường nguyện vọng... vì tớ không?”

Không hiểu sao tôi rất sợ phải hỏi điều này, vì thế tới cuối câu, ánh mắt tôi lại liếc sang ngang, không dám nhìn thẳng Touya nữa.

“Bởi vì, thật là kỳ cục khi Touya chọn trường Seiyon thế này.”

Có phải vì cậu ấy lo lắng khi thấy tôi bất ổn sau cái chết của Ritsuki, nên mới...?

“Cậu tự nghĩ về mình nhiều quá đấy.”

“Hả?”

Giống như trước đây, những cái vỗ đầu nhẹ nhàng rơi xuống đỉnh đầu tôi. Ngược lên, tôi thấy Touya đang nhìn mình bằng đôi mắt chẳng chút hứng thú.

“Dẫu thế nào tớ cũng không đổi trường nguyện vọng vì chuyện đó đâu. Nói cho đúng thì, không phải tớ đổi trường nguyện vọng, mà là ngay từ đầu tớ đã quyết định như vậy rồi.”

“...”

“Bệnh tự luyện của Mio nặng quá đó.”

“Tớ...”

Nhìn gương mặt cười trêu chọc của Touya, người tôi nóng bừng vì xấu hổ, chân giậm bình bịch. Sau khi nói ra, tự tôi cũng thấy mình hơi ngốc. Nhưng thực sự tôi đã rất băn khoăn chuyện đó.

Rằng nếu sự thật là như vậy, tôi sẽ phải làm sao.

Để mặt bớt nóng, tôi đặt hai tay lên gò má. Nhưng chẳng ích gì cả, nên tôi dùng hai tay vỗ má bành bạch. Touya nhìn cảnh đó với ánh mắt như xuyên thấu tâm can tôi, cậu ấy cố tình cười “khục” một tiếng để trêu chọc tôi.

“Mio à.”

Tới trước cửa nhà Touya, đúng lúc tôi định vẫy tay chào tạm biệt cậu ấy, Touya đã cất tiếng trước.

“Nhớ thu xếp thời gian sau buổi hướng dẫn nhập học nhé.”

“Để làm gì cơ?”

“Chúng mình tới bãi sông đi. Rủ cả Kaede nữa.”

Ngày hướng dẫn nhập học, trời nắng ráo. Sau khi tạm biệt bố mẹ, từ trường cấp ba, tôi và Touya đi thẳng ra bãi sông. Càng tới gần sông, tôi càng cảm thấy tay mình lạnh hơn.

Tim tôi không đập mạnh như tôi tưởng. Chỉ có cảm giác văng

vất giống như bị thiếu máu mà thôi.

“Cậu ổn chứ?”

Touya bước ra con đường nhỏ trên triền sông và nắm lấy tay tôi. Tôi cắn chặt môi, hạ quyết tâm đặt bước trên con đường ấy.

“...”

Hoa anh đào đang nở rộ. Nhánh đường nhỏ tràn ngập trong sắc hoa hồng nhạt, những cánh hoa bay khắp nơi trong làn gió nhẹ. Độ tương phản của nó với bầu trời xanh trong thật chói mắt, tôi nhắm chặt mắt lại, rồi chậm rãi mở ra.

“...”

Nãy giờ quên hít thở, cuối cùng tôi cũng hít đầy lồng ngực bầu không khí trong lành nơi bãi sông lâu lắm rồi mới ghé. Khẽ thở ra, tôi phát giác môi mình đang run rẩy.

“Thời tiết này thật đẹp để ngắm hoa.”

Touya khẽ nói. Cậu ấy đưa một tay lên kính mắt, quay mặt về phía tôi.

“Hồi chúng mình tới đây vào đợt nghỉ xuân sau lễ tốt nghiệp tiểu học, khung cảnh khi đó cũng giống hệt bây giờ.”

“...”

Khung cảnh này quả thực gợi lên cảm giác quen thuộc như thể tôi đã từng thấy qua trước đây. Tuy năm nào cũng đều được chiêm ngưỡng, nhưng cảm xúc khó tả sau ngày tốt nghiệp gợi lên ký ức của ba năm về trước. Cảm giác như tiếng cười đùa ngày đó vẫn đang văng vẳng đâu đây.

“Mình đi xuống chứ?”

Tôi không nói gì. Touya dắt tay tôi, vòng ra phía bậc thang, chậm rãi đi xuống mặt dốc của triền sông. Có lẽ vừa được cắt tỉa lại, nên cỏ khá ngắn, một màu xanh non bao phủ rộng khắp, hoa cải vàng khê đung đưa trong gió.

Dòng sông phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, cuốn trôi những cánh hoa anh đào đi tận nơi nào.

Tới chỗ hai băng ghế cạnh nhau, tôi và Touya buông tay nhau ra và chậm rãi ngồi xuống. Khung cảnh thân thuộc đầy hoài niệm bày ra trước mắt khiến tôi không nói nên lời.

“Đẹp quá.”

“...”

Touya hơi ngả người, hai tay chống phía sau, nhìn ra xa.

Tôi vẫn thình lạng.

“Khục.”

“...”

“Nhìn cảnh này lại nhớ, hồi lớp Sáu, cậu ấy ngã lăn mấy vòng ở triền sông, làm rách cả áo nhỉ.”

Touya đang khúc khích cười, vai rung rung, một điều hiếm thấy ở cậu ấy. Tôi lấy tay bịt miệng, cố kìm nén tiếng cười vì nhớ ra chuyện cũ. Tôi lập tức hiểu “cậu ấy” mà Touya nhắc tới chính là Ritsuki.

“Cái áo đấy còn là đồ anh trai cậu ấy mới mua nữa chứ, cậu ấy

chẳng mặc trộm đi chơi còn gì.”

Thấy Touya ngồi bên kể chuyện vui vẻ quá, tôi bất giác ngoảnh sang nhìn cậu ấy.

“Sau đó cậu ấy bị anh trai mắng cho một trận, suýt thì òa khóc đấy.”

“Ngốc thật”, Touya cười. Khung cảnh đó hiện ra rõ mồn một trước mắt tôi, khiến tôi buột miệng cười. Và bất chợt tôi ngạc nhiên trước phản ứng của mình.

Tiếng hót mùa xuân nhàn nhã của một chú chim từ đâu vang lên. Tiếng nói chuyện của những người dân xung quanh tới đây đi bộ và ngắm cảnh, tiếng cười đùa của các em học sinh tiểu học đang trong dịp nghỉ xuân. Cuộc sống thường nhật của mọi người bình lặng trôi qua trên bãi sông.

“Thực ra hôm nay cậu không muốn tới đây phải không?”

Touya im lặng một lát rồi mới hỏi, không quay mặt về phía tôi. Tôi đáp lại bằng biểu cảm không khẳng định cũng chẳng phủ định, đôi lông mày trĩu xuống. Thực sự tôi không thể nói là có hay không được.

Như thể đọc được nội tâm tôi, Touya nói:

“Tớ cũng rất sợ phải đến đây.”

Cậu ấy mỉm cười. Dù không nhìn thẳng tôi cũng biết, gương mặt cậu ấy tuy cười nhưng nhuốm đầy nỗi u buồn.

“Nhưng hoài phí thật đấy.”

“...”

“Một nơi đẹp thế này... Một nơi chứa nhiều kỷ niệm thế này, vậy mà chúng ta lại coi nó là một nơi đau buồn để rồi không đến nữa, thật là hoài phí.”

“...”

“Tớ rất muốn quên đi việc Ritsuki không còn nữa, nhưng tớ cũng không muốn vùi lấp tất cả những kỷ niệm đẹp ở nơi này.”

Băng ghế khẽ cất tiếng kẽo kẹt. Touya không đổi tư thế, cậu ấy nhìn thẳng ra dòng sông, vẻ mặt cậu ấy giống như đã quyết định sẽ chung sống với cảm giác day dứt đó, tôi nghĩ, Touya thật ra đáng người lớn.

Làn gió lay động mái tóc Touya. Vầng trán cậu ấy lấp ló sau lớp tóc mái, là con trai nhưng trông cậu ấy thật đẹp.

“A... May quá. Cả hai người cùng đến.”

Có tiếng nói vang lên từ sau lưng, chúng tôi quay người lại, liền thấy Kaede đang từ trên triền sông đi xuống. Tay cô ấy cầm một túi đồ mua từ cửa hàng tiện lợi.

“Tớ mua kem từ cửa hàng tiện lợi tới này.”

Đi đến băng ghế nơi chúng tôi ngồi, Kaede vui vẻ mở túi ra. Cô ấy đưa hộp kem vanilla cho tôi, kem viên vị cà phê cho Touya và lô cây kem nhân sô cô la dành cho mình ra.

Trong lúc tôi còn đang ngạc nhiên, Kaede đã ngồi xuống bên cạnh.

“Chúc mừng cả ba đứa mình đều đỗ cấp ba nhé.”

Cô ấy nói rồi nâng cây kem lên, cắn miếng đầu tiên. Thấy

Kaede hứng khởi nói liên hồi, Touya chen vào:

“Sao phải giả bộ vui tươi ghê vậy?”

“Ha ha. Thì bởi, cậu thấy đấy, những lúc thế này chúng ta không thể tỏ ra bịn rịn được. Cậu biết đấy, vì nhiều chuyện, rất nhiều chuyện, nhỉ.”

Lời nói còn chưa dứt, khóe mắt Kaede đã dâng đầy nước. Dù cô ấy không nói gì, nhưng tôi vẫn hiểu từ “rất nhiều chuyện” đó. Chuyện về Ritsuki, chuyện chúng tôi đã tốt nghiệp, chuyện cô ấy đi học một trường cấp ba khác, chuyện chúng tôi sẽ chẳng mấy khi được tụ tập thế này nữa.

Từ sau kỳ nghỉ hè, chúng tôi đã trải qua những giây phút rất sâu sắc bên nhau, tới mức có thể nói những giây phút đó đã khóa lấp cho quãng thời gian chúng tôi không còn chơi cùng nhau. So với việc phải chia tay các bạn cùng lớp, sự thay đổi trong mối quan hệ giữa ba đứa chúng tôi có lẽ còn khiến tôi hiểu rõ ý nghĩa của việc tốt nghiệp hơn.

Chúng tôi lặng lẽ ăn phần kem của mình. Trên băng ghế ở bãi sông yên bình và vô cùng tĩnh lặng này, mỗi người đều có tâm trạng riêng, vừa cắn từng miếng kem lạnh và ngọt, vừa đối mặt với điều gì đó trong lòng mình.

“Các cậu biết không...”

“Gì cơ?”

“Đợt nghỉ hè, tớ đã cùng Ritsuki ăn kem ở đây đấy.”

Hai người ngồi hai bên lắng nghe câu chuyện của tôi như thể

điều đó vô cùng tự nhiên. Không ai tỏ ra bất ngờ khi tôi kể chuyện về Ritsuki - điều mà tới nay tôi vẫn luôn lảng tránh.

“Đội của Ritsuki bị thua trong trận bóng cuối cùng. Tớ nghĩ nếu ăn kem cậu ấy sẽ vui vẻ trở lại, nên đã mua kem tớ.”

“Ừ.”

Touya im lặng lắng nghe, mắt nhìn xa xăm. Kaede gật gật đầu, gò má hơi ửng hồng.

“Cậu ấy vừa nằm vừa ăn, cuối cùng bị sặc.”

“Ha ha, ngốc thế.”

“Ừ. Ngốc thật đấy.”

Nói rồi Touya khẽ cười, tiếng cười phì qua mũi. Tiếng chim - khác với tiếng chim lúc nãy - vang lên “chích chi, chích chi”, một mảng hoa cải vàng khẽ lay động.

“Giá mà tớ nói chuyện với cậu ấy nhiều hơn.”

Lời tôi buông ra như một tiếng thì thào. Kaede khẽ gật đầu.

“Giá mà tớ nói với cậu ấy suy nghĩ của tớ ngay lúc tớ nghĩ điều đó.”

“Ừ.”

“Tại sao cậu ấy không còn ở đây nữa nhỉ?”

“Ừ.”

“Tại sao nhỉ?”

“Ừ.”

Cơn gió mùa xuân thổi mạnh. Trên triền sông, những cánh

anh đào phấp phới bay trong gió thật đẹp. Kaede, người liên tục gật đầu và Touya, người này giờ vẫn thình lạng, đều đang ngắm nhìn những cánh hoa hồng phớt ấy nhẹ rơi trên nền cỏ xanh non.

Có lẽ từ giờ, mỗi lúc tới đây tôi sẽ không còn khựng lại nữa.

Mùa xuân năm đó, chúng tôi đã trở thành học sinh cấp ba.

Chương 2

1

“Này này, Oshiba ơi, cậu đang hẹn hò với Takanashi à?”

“Hả? Không, không có chuyện đó đâu.”

Đang đi trên hành lang thì có người túm lấy cánh tay tôi, trước câu hỏi đột ngột, tôi ra sức lắc đầu. Đó là cô bạn Sakashita ở lớp bên cạnh. Cô ấy là thành viên của một nhóm nữ sinh khá sôi nổi.

“Thật á? Nhưng mà thỉnh thoảng hai cậu vẫn về cùng nhau mà?”

“Không không, chúng tớ là bạn từ nhỏ, mà cũng không hẳn, nhà chúng tớ rất gần nhau nên giống như anh em trong nhà vậy.”

“Ồ. Vậy tớ nói chuyện này cho Akiko biết được không?”

“Ừ... Ừ được, đương nhiên rồi.”

Cuối cùng cánh tay cũng được thả ra, tôi bèn trở về lớp, thở hắt ra một hơi thật dài rồi ngồi xuống ghế.

“Cậu không sao chứ Mio? Đã có chuyện gì à?”

Moriyama ngồi bên sau dùng ngón tay trở chọc chọc vào lưng tôi. Học kỳ này, chúng tôi tình cờ trở thành bạn bên trên bên dưới.

dưới và từ đó bắt đầu nói chuyện với nhau.

Vốn không phù hợp với việc gia nhập các hội nhóm con gái, nên tới học kỳ cuối của năm lớp Mười một, tôi vẫn duy trì những mối quan hệ bạn bè nhạt nhẽo. Nhưng Moriyama rất tích cực trò chuyện với tôi và tôi cũng dần trở nên thân thiết với cô ấy hơn những bạn khác.

“Ừ. Chẳng hiểu sao tớ bị một bạn lớp D hỏi dò rằng có đang hẹn hò với Touya hay không.”

“Ha ha ha, bữa trước tớ cũng bị một em lớp Mười ở cùng câu lạc bộ hỏi thế đấy.”

“Hả? Thật á? Tin đồn này lan cả tới khối lớp Mười rồi à?”

“Thì tại Takanashi rất thu hút mà.”

Thấy Moriyama vừa cười vừa nói vậy, tôi chỉ đáp mơ hồ “Thế à?”. Đúng là Touya rất thông minh, ở câu lạc bộ điền kinh cậu ấy chạy cũng nhanh, thế nên trong ngày hội thao có rất nhiều bạn nữ cổ vũ cho cậu ấy.

Về chiều cao, so với hồi tốt nghiệp cấp hai cậu ấy đã cao thêm năm centimet, có lẽ giờ đã cao hơn một mét bảy mươi lăm rồi...

“...”

Ừa? Có lẽ vì đã quen nhìn và chơi cùng nhau nhiều nên tôi không nhận ra, hóa ra Touya có nhiều điểm tốt thế ư?

“Mio ới.”

“Ơ...”

Đang nói đến Tào Tháo thì bị Tào Tháo gọi tên, khiến giọng

tôi vô tình cao và to hơn hẳn. Touya học lớp khác, cậu ấy đang đứng cạnh cửa nhìn tôi. Không rõ có phải tưởng tượng không, nhưng tôi có cảm giác mọi người đều đang chú ý tới mình, tuy chỉ là lời đồn đại nhưng tôi vẫn thấy ngại.

“Tính từ hôm nay thì chỉ còn một tuần nữa thôi.”

“Ờ... Nhưng mà lần này, hi hi, chắc không cần đâu... Tớ nghĩ thế.”

Tôi gãi đầu, vừa đùa vừa từ chối.

“Hôm qua tình cờ tớ gặp mẹ cậu, bác đã cho tớ một túi quýt đấy.”

Touya nói giọng đều đều, mặt thản nhiên không lộ chút cảm xúc.

“...”

“Bác ấy nói nhờ tớ tiếp tục giúp đỡ cậu lần này.”

“Thế à?”

Mẹ lại tự ý quyết định rồi... Tôi cúi đầu xuống nghĩ vậy, Touya nói xong liền bước ra khỏi lớp tôi, đi xuyên qua những tiếng ồn ào trong giờ nghỉ trưa. Một số bạn nữ trong lớp cứ nhìn theo Touya mãi.

“Một tuần ư? Có chuyện gì à Mio?”

Moriyama bàn sau lại chọc chọc vào lưng tôi lúc này vẫn đang cúi đầu.

“Ừ... Chúng mình sẽ cùng nhau ôn tập cho bài kiểm tra.”

Vừa trả lời tôi vừa nghĩ, có lẽ chính vì điều này nên mình và Touya mới bị hiểu lầm.

“Lạnh quá. Tớ muốn mau mau về nhà và chui vào máy sưởi cơ.”

“Tớ cũng vậy.”

“Tốt quá, thế chúng mình về thôi.”

“Phải học tới năm giờ chiều đã chứ.”

Trên con đường dẫn tới thư viện thành phố, Touya nắm lấy khăn cổ của tôi kéo đi khi thấy tôi định đi hướng ngược lại để về nhà. Tôi đành bỏ cuộc, nhảu nhó dắt xe đạp theo Touya.

Từ khi học trường cấp ba Seiyou, tôi và Touya đều đạp xe tới gần như mọi nơi hai đứa hay lui tới. Đường đến thư viện là một con dốc, nên cả hai phải dắt xe. Từ hồi lớp Chín, con đường này đã dần trở nên quen thuộc với tôi.

“Cậu có quen bạn Akiko lớp D không?”

“Không.”

Nếu là người khác chắc sẽ hỏi lại rằng tại sao tôi hỏi thế, nhưng Touya thì không. Có lẽ bằng cách nào đó cậu ấy đã biết được lý do. Tôi ừ hử một tiếng, tự kết thúc vấn đề.

Việc Touya kèm cặp tôi ở thư viện trong thời gian các câu lạc bộ ngừng hoạt động trước kỳ kiểm tra là tại mẹ tôi. Sau khi thấy tôi khôi phục thành tích một cách thần kỳ vào học kỳ hai năm lớp Chín, sau đó còn đỗ vào trường nguyện vọng, mẹ tôi đã hoàn

toàn sùng bái Touya.

Mẹ luôn lấy cớ chúng tôi học cùng trường để mỗi khi tới kỳ kiểm tra đều thúc ép tôi học cùng cậu ấy.

Một phần cũng vì bố mẹ hai bên thân nhau, nên việc cùng học ôn trước kỳ kiểm tra đã trở thành thông lệ với chúng tôi.

Việc chúng tôi bị bắt gặp đi học về cùng nhau và bị mọi người hiểu nhầm cũng là vì trước đó đã kèm cặp nhau học ôn như thế. Tuy rằng nhờ có Touya, tôi mới giữ được thành tích khá tốt này.

“Kỳ kiểm tra cuối năm tới rồi... Nhanh thật, chúng mình sắp là học sinh lớp Mười hai rồi đấy.”

Hoàng hôn một ngày trung tuần tháng Hai, hôm nay trời đặc biệt lạnh, hơi thở phả ra trắng muốt, chớp mũi tôi đỏ ửng.

“Mùa đông năm ngoái tớ cũng từng nói một câu y hệt. Rằng “Nhanh quá, chúng mình sắp lên lớp Mười một rồi”.”

“Mỗi năm qua đi lại thấy cột mốc này tới sớm hơn nhỉ.”

“Cậu mà nói ra câu đó là chẳng mấy chốc sẽ biến thành bà lão đấy.”

Leo lên đỉnh con dốc thoải thoải, chúng tôi nhìn thấy bãi đỗ xe ở cửa vào thư viện. Trong đó chỉ có ba chiếc xe đạp. Thư viện này khá hiu quạnh, quanh năm vắng bóng người.

Tôi thở dài một hơi, đứng từ đỉnh dốc nhìn xuống khu phố. Khung cảnh không thay đổi gì so với mọi khi. Xa xa còn thấy cả bãi sông.

Như thế đây là cuộc sống thường nhật của tôi vậy. Chẳng có

sự thay đổi nào, mỗi ngày đều trôi qua đơn điệu.

“Thanh xuân của một người bắt đầu từ khi nào vậy nhỉ. Tôi từng nghĩ sau khi trở thành học sinh cấp ba, thanh xuân của tôi sẽ tự động bắt đầu, nhưng lúc này vẫn chưa thấy sức sôi nhiệt huyết với một điều gì cả.”

“Trên đời này khó chịu nhất là cái bọn tự cho là mình đang ở tuổi thanh xuân để rồi suốt ngày hùng hục nhiệt huyết đấy.”

“Ha ha, đúng là Touya có khác.”

Sau khi gạt đi lời thổ lộ tâm tư của tôi, Touya dựng xe đạp, bước vào thư viện. Tôi cũng đi theo sau, ngồi vào vị trí yên tĩnh cố định ở khu tự học.

Thư viện chúng tôi thường xuyên lui tới từ hồi cấp hai này tĩnh lặng và dễ tập trung hơn thư viện ở trường cấp ba của tôi. Cảm giác như thời gian cũng trôi chậm rãi hơn, ngồi học ở đây rất dễ chịu.

Tuy luôn tỏ ra miễn cưỡng theo Touya tới đây học, nhưng thực ra tôi không ghét điều đó. Tôi không nói chuyện nhiều với Touya, cũng không có vấn đề trăn trở phiền não gì cả. Thế nhưng ở đây tôi có thể thoải mái hít thở hơn khi ở trong trường, trong lớp rất nhiều.

“Mio. Cậu có hai lỗi chính tả đây này.”

“...”

Chỉ có điều, Touya vẫn nghiêm khắc như mọi khi.

“À không, lần sau cậu trả lời tớ cũng được.”

“Ơ...”

“Cứ suy nghĩ về điều đó nhé. Tạm biệt cậu.”

“...”

Ba ngày sau. Có người nhấc tôi ra sân vườn trong giờ nghỉ trưa, ở đó tôi được một bạn nam quen mặt nhưng không rõ học lớp nào tỏ tình.

Nhưng mà...

“Cậu ấy vừa kiểm soát sao?”

Tôi đứng lặng nhìn góc sân nơi bóng dáng cậu ta vừa mất hút sau khi gãi gãi đầu và nhanh chóng rời khỏi đó như chạy trốn.

Đây là lần thứ hai trong đời tôi được tỏ tình.

Bồi hồi nhớ tới Ritsuki, chủ nhân của lời tỏ tình thứ nhất, người đã lâu rồi tôi không còn nghĩ tới, tôi mơ hồ ngẩng mặt lên nhìn trời. Đám mây mùa đông pha trộn những cụm mây trắng và xám đen xen nhau.

“...”

Thật kỳ lạ, trái tim tôi không hề loạn nhịp. Đó là điều khiến tôi ngạc nhiên nhất.

Tôi cảm thán “Lạnh quá”, rồi xoa những đầu ngón tay đỏ ửng vào nhau trước khi quay trở lại lớp học.

“Cậu biết Shimizu không?”

Trên đường từ thư viện về, chúng tôi cùng lên xe đạp, vừa bóp phanh vừa thả dốc. Hết con dốc này, chúng tôi đi vào một nhánh nhỏ rẽ từ đường lớn, tôi hỏi Touya đang đạp xe bên cạnh.

“Không.”

“Hừm.”

Hơi thở trắng muốt của hai chúng tôi tạo thành một cụm khí nhỏ và dài rồi bay đi trong không trung. Mặt trời chiều màu cam đậm kéo dài bóng chúng tôi và chiếc xe đạp của mỗi đứa trên mặt đường.

“Sao cậu hỏi vậy?”

“Gì cơ?”

Chính tôi - người gọi chuyện - lại đang cảm thấy ngạc nhiên khi bị Touya hỏi lại. Vì đã nhắc tới nên tôi đành phải kể chuyện trưa nay ra. Tôi thành thật trả lời:

“Tớ được người ta tỏ tình.”

“Hả? Ai cơ?”

“Tớ.”

“Ai là người tỏ tình?”

“Thì là cái cậu Shimizu đó.”

Touya chớp mắt với vẻ như vừa bị tấn công trong lúc không phòng bị, sau một lúc khá lâu, cậu ấy mới thốt ra một câu “Thế à” chẳng có ngữ điệu gì.

“Rồi sao?”

“Gì cơ?”

“Cậu trả lời thế nào?”

“À, chuyện đó hả. Ừm, cậu ấy nói rồi chạy mất, nên tớ vẫn đang giữ lại câu trả lời.”

Tôi khẽ liếc Touya đang đạp xe bên cạnh rồi lại nhìn về phía trước. Gương mặt tôi và Touya đón lấy làn gió bắc, trán chúng tôi lộ ra hoàn toàn trước cơn gió.

“Thế à.”

Chúng tôi đã đi tới con đường nhỏ trên triền sông. Những cây anh đào mùa đông lạnh lẽo xếp hàng bên cạnh nhau, cánh đồng cỏ bên sông cũng thiếu vắng sắc màu. Cuộc hội thoại đứt đoạn ở đó, chúng tôi chậm rãi đạp xe đi giữa khung cảnh ấy.

“Tuần sau là tới Valentine rồi Mio nhỉ.”

“Chúng ta có kỳ thi ngay trước hôm ấy đấy.”

Gương mặt Moriyama đầy vẻ háo hức, nhưng khi nghe tôi đáp lại, gương mặt ấy ngay lập tức vụt tắt mọi cảm xúc. Lúc này là giờ nghỉ trưa, chúng tôi đang ngồi tại bàn nói chuyện sau khi ăn xong.

“Ôi kỳ thi à, ghét thật. Cậu có nghĩ phạm vi ôn thi của kỳ thi cuối năm quá rộng không?... Mà chắc Mio không phải lo rồi, vì cậu có Touya kèm cặp mà.”

“Touya nghiêm khắc lắm, tớ chỉ muốn đổi người khác thôi. Bản thân cậu ấy chắc đã đoán được đề, nhưng cậu ấy không cho

tớ biết gì cả.”

Tôi day day ấn đường, trả lời. Moriyama vừa tủm tủm cười vừa nói:

“Đúng là yêu có khác.”

“Yêu ư? Tớ đã bảo đó chỉ là lời đồn rồi mà.”

“Trước giờ cậu ấy luôn giúp Mio ôn bài đúng không? Nếu chỉ một, hai lần thì còn hiểu được, bình thường không ai chăm lo cho cậu trong thời gian dài như vậy đâu. Mọi người sẽ ưu tiên dành thời gian cho bản thân hơn chứ.”

“...”

Ngồi lặng im chong cằm, tôi ngẫm nghĩ. Bình thường, sau khi tan học, Touya sẽ lập tức tham gia sinh hoạt câu lạc bộ. Thời gian nghỉ sinh hoạt câu lạc bộ trước kỳ thi, ngày nào cậu ấy cũng kèm tôi học, hết như gia sư vậy.

“Cậu ấy không có bạn gái, tớ có cảm giác Mio rất đặc biệt với cậu ấy...”

Moriyama mớ màng nói.

“Cậu mà nghe thấy cuộc trò chuyện đầy sát khí giữa tớ với Touya thì sẽ không nghĩ vậy nữa đâu.”

Tôi phì cười, cắt đứt ảo mộng của cô ấy.

“Chúng tớ biết nhau từ bé, giống như anh em trong nhà vậy. Ừm... có thể đúng là sợi dây gắn kết giữa chúng tớ mạnh hơn những người khác thật...”

Tôi hơi ngập ngừng rồi dừng lại. Tôi không muốn nói sâu hơn,

hoặc đơn giản là không cần cô ấy hiểu.

“Sợi dây gắn kết ư... Nghe ngưỡng mộ quá.”

Moriyama chấp hai tay mơ màng như thể đang cầu nguyện, cô nàng có vẻ vẫn đang thổi phồng tưởng tượng của mình.

“Nhưng mà, giả dụ trong ngày Valentine, Takanashi được một cô bé dễ thương nào đó tỏ tình, cậu ấy sẽ có bạn gái mất, phải không?”

“...”

Gương mặt đang tì trên tay của tôi khẽ trượt đi. Nhìn nét mặt thần thờ của tôi, Moriyama mỉm cười nghiêng đầu nói:

“Sau khi có bạn gái rồi, cậu ấy sẽ không còn giúp cậu học nữa, cũng không thể cùng cậu đi về. Vì làm thế sẽ có lỗi với bạn gái cậu ấy mà.”

“...”

Có lẽ vẻ mặt tôi lúc này rất giống biểu cảm của một chú chim bồ câu vừa trúng đạn đồ chơi. Tôi chưa hề tưởng tượng ra cảnh Touya có bạn gái. Nhận ra miệng mình đang há hốc, tôi cuống quýt đáp lại:

“Ừ nhỉ. Đúng là sẽ thế thật.”

“Touya này.”

“Gì cơ?”

“Đã bao giờ cậu muốn có bạn gái chưa?”

Trong thư viện, tôi thấp giọng hỏi, bàn tay cầm bút của Touya ngồi cạnh tôi liền dừng lại.

“Tuần sau thi rồi mà cậu vẫn thanh thoi nghĩ linh tinh nhỉ.”

“Tớ vẫn học hành chăm chỉ mà. Làm được khá nhiều rồi nên giờ muốn giải lao một tí.”

“Thế cơ đấy...”

Touya đáp một cách đầy nghi hoặc rồi nhìn vở ghi của tôi bằng ánh mắt lạnh lùng như muốn nói, “Giờ vẫn còn làm chỗ đó à?”, đoạn quay lại với bài vở của mình. Thấy bị lơ đẹp, cực chẳng đã tôi đành phải mở sách, định giải bài tiếp theo.

“Mio thì sao? Cậu muốn có bạn trai à? Bữa trước cậu còn nói thanh xuân phải thế này thế nọ nữa nhỉ.”

Tưởng rằng câu chuyện đã chấm dứt, nên khi Touya đột nhiên nói tiếp, một bên vai tôi giật mình dựng đứng lên, kết quả là để lại một vết mực bí ẩn trên dòng đầu tiên của trang bài tập mới.

“Tớ không biết.”

“Cậu khôn ghê, hỏi người khác mà bản thân không trả lời được à.”

“Tớ không biết nên mới hỏi chứ.”

“Lý lẽ ở đâu ra vậy?”

Một luồng hơi lạ lùng phì ra từ mũi Touya, không rõ cậu ấy vừa phì cười hay vừa thở dài, rồi cậu ấy thu ánh mắt về cuốn bài tập, lặng lẽ giải đề tiếp theo. Cùng là con người mà sao cậu ấy có

thể làm bài nhanh như vậy nhỉ, hơn nữa còn vừa nói chuyện vừa giải bài tập được nữa chứ? Ông trời thật bất công quá mà.

“Tớ mượn cục tẩy nhé.”

Lười lấy tẩy từ hộp bút của mình, tôi vươn tay ra lấy cục tẩy Touya đặt trên bàn để xóa đi vết bút do giật mình khi nãy.

Touya “Ừ” rồi lấy cục tẩy đưa cho tôi, hai bàn tay chúng tôi khẽ chạm nhau.

“Cảm... cảm ơn cậu.”

Không hiểu sao tự nhiên tôi lại lắp bắp. Tôi khẽ cúi đầu nhận lấy cục tẩy, vẫn với tư thế đó, tôi mơ hồ nhìn cục tẩy một lúc.

Phải rồi... Cũng đúng thôi, nếu cậu ấy có bạn gái, người bạn gái đó chắc chắn sẽ không muốn bạn trai mình ngồi học với một cô gái khác như thế này.

Cảm giác như trái tim khẽ bị chà xát. Lời nói và hành động của mọi người xung quanh đã tác động lên cuộc sống thường nhật đều đều từ khi lên cấp ba của tôi mất rồi.

“Những việc như thế này... cậu dừng lại cũng được.”

“Gì cơ?”

“Ví dụ như cùng nhau học ấy. Vì nếu Touya có bạn gái...”

“Sao không đợi tớ có bạn gái rồi hãy nói.”

Cảm giác giọng Touya hơi cứng lại, tôi bèn giả vờ cười bảo “Ừ nhỉ” để xoa dịu tình hình. Touya liếc nhìn gương mặt giả ngây của tôi rồi thình lạng. Một bầu không khí trầm mặc nặng nề bao phủ quanh chúng tôi, tới mức tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ấy

lia ngòi bút chì kim trên giấy.

Tự nhiên trong lòng tôi thấy buồn vì câu nói của mình. Trước nay Touya hướng dẫn tôi học hoàn toàn là vì có ý tốt, lẽ ra tôi phải nói cảm ơn, đằng này tôi lại nói “Cậu dừng lại cũng được”, nghe mới bẽ trên làm sao. Chẳng trách Touya lại khó chịu như vậy.

“Cậu muốn dừng lại cũng là vì bản thân mình nữa ư?”

Một lúc lâu sau, Touya nói một câu cụt ngủn.

“Gì cơ?”

“À không.”

Touya nói “Không có gì”, rồi tiếp tục rơi vào im lặng.

Sau đó, tuy có nhờ Touya giảng bài, nhưng tôi không nói thêm chuyện gì linh tinh nữa, chỉ chú tâm vào học. Trên đường về chúng tôi cũng không nói gì, chỉ tới khi chia tay mới chào tạm biệt nhau.

2

“Takanashi đó à?”

Buổi chiều Chủ nhật trước kỳ thi, tại phòng tự học của thư viện thành phố, một cô gái trạc tuổi chúng tôi bắt chuyện với Touya.

Trường đang nghỉ, nhưng Touya tới tận nhà rủ tôi đi học. Lúc cô gái bắt chuyện là khi chúng tôi đã học được khoảng một tiếng đồng hồ.

“Tù đợt học thêm mùa đông tới giờ chúng mình mới gặp lại nhỉ.”

“À, ừ.”

Dù Touya trả lời lạnh nhạt nhưng cô gái vẫn không tắt nụ cười trên môi, cô ấy hỏi tiếp: “Dạo này cậu khỏe chứ?” Cô ấy mặc áo khoác dạ ngắn với hai hàng cúc màu xanh navy, mái tóc bob bông bênh, làn da rất trắng dù không trang điểm môi đỏ hồng hào.

Cô ấy nhỏ nhắn nhưng thanh nhã và trông rất thông minh, nếu tóm gọn lại bằng một câu thì cô ấy là cô gái vừa xinh đẹp vừa giỏi giang.

Tôi quay lại nhìn Touya, người này giờ chỉ trả lời những câu hỏi đúng với tính cách ít nói của mình. Tuy tôi không lên tiếng nhưng Touya vẫn giới thiệu cho tôi biết.

“Bạn này ngồi cạnh tớ ở lớp học thêm. Bạn ấy học ở Học viện Kirimine.”

Sau khi nghe giới thiệu về mình, cô gái có vẻ ngại ngùng quay về phía tôi cúi chào.

“Chào cậu.”

Cảm thấy giọng mình không hiểu sao thấp hơn hẳn mọi khi, tôi ho vài tiếng lấy lại giọng.

Học viện Kirimine ư... Thảo nào trông mặt mũi lạnh lợi như vậy.

Trong bụng tôi thầm “Hừ” một tiếng. Trước cuộc trò chuyện giữa hai người mới tái ngộ này, cảm giác như tôi đang bị cho ra rìa, chẳng dễ chịu tí nào.

“Bạn ấy xinh mà thân thiện ghê.”

Sau khi cô gái đi mất, tôi nói với Touya, mắt vẫn nhìn vào vở.

“Thế à?”

Touya cũng vừa nhìn vở vừa trả lời với vẻ không mấy quan tâm.

Tuy tôi cảm thấy cuộc trò chuyện giữa họ thật dài, nhưng thực tế chắc chỉ hai, ba phút. Vậy mà lúc rời đi, cô gái vẫn cúi đầu thật thấp trước tôi và nói “Xin lỗi vì đã làm phiền khi cậu học bài”, vẻ mặt áy náy cùng nụ cười xấu hổ của cô gái thật ấn

tượng, khiến tôi nghĩ giá cô ấy là người đáng ghét thì tốt biết bao. Nhưng rồi, sau khi nghĩ vậy, tôi lại cảm thấy ngạc nhiên vì mình đã nghĩ như thế.

“Có cả lớp học thêm mùa đông nữa à?”

“Ừ. Tớ đi học vào kỳ nghỉ đông, nhân tiện chuẩn bị cho kỳ thi đại học luôn.”

“Ồ...”

Tôi lấy tay chống cằm, nhìn ngòai chiếc bút chì kim đang cầm trên tay. Touya chắc sẽ thi vào những trường có điểm chuẩn rất cao. Và cô gái lúc này hẳn cũng rất có chí hướng.

“...”

Cảm giác lúc này là sao nhỉ? Từ nay tới giờ, tự nhiên tôi trở nên hèn kém kiểu gì đó. Là vì tôi khó chịu khi thấy Touya có nhiều hoạt động, nhiều suy nghĩ mà tôi không biết ư?

Tôi thấy sợ vì mình sắp bị cho ra rìa ư?

Đúng là có một phần như vậy, nhưng tôi có cảm giác không chỉ mỗi như thế, tâm trạng u ám vẫn vương cứ thế lan rộng tựa như vết dầu loang. Bài tập toán chẳng vào đầu tôi tí nào.

“Cậu có gì khó chịu à?”

Nghe tiếng Touya, tôi giật mình ngẩng lên. Nhìn Touya với tư thế và ánh mắt không hề thay đổi, không hiểu sao tôi cảm thấy chán ghét, liền trả lời:

“Chẳng có gì.”

Giọng nói của tôi cứng nhắc tới mức chính tôi cũng thấy kỳ

cục.

“Của cậu này. Tớ lấy cacao cho cậu, không sao chứ?”

“À, ừ. Cậu mua cả cho tớ nữa à? Cảm ơn cậu.”

Lúc ra khỏi thư viện tôi đã thấy Touya mua cà phê nóng ở cây bán hàng tự động rồi, nhưng không nhận ra cậu ấy mua cả cho tôi. Lon cacao vừa được nhận thật ấm, tôi ôm nó trong tay một lúc thay cho túi sưởi.

Bãi sông lúc bốn giờ chiều hãy còn khá sáng sủa, từ xa đã nghe thấy tiếng những người đi bộ trên con đường nhỏ, một bác gái đạp xe ngang qua chỗ tôi, giỏ xe chứa một túi lớn, chắc hẳn bác ấy vừa đi mua đồ về; cùng một nhóm các cậu bé chơi máy bay giấy trên triền sông.

Touya bất ngờ rủ tôi rẽ vào bãi sông trên đường về. Chúng tôi ngồi xuống băng ghế trống có mái che, ngắm nhìn những ngọn cỏ lay động trong gió và con sông trước mặt.

“Mio đã tính thi trường gì chưa?”

Sau khi uống một ngụm cà phê và phả ra một hơi thở trắng, Touya khẽ hỏi.

“Tớ vẫn chưa nghĩ nhiều, nhưng mà... chắc tớ sẽ chọn một trường cao đẳng trong tỉnh.”

Chúng tôi ngồi cách nhau khá xa, mỗi người một băng ghế, vừa nhìn phía trước vừa nói chuyện. Touya đáp “Thế à”, lời nói chẳng rõ có quan tâm hay không, hết như mọi khi.

Trong lòng vẫn lẩn cấn chuyện ở thư viện nên tôi hỏi:

“Touya thì sao? Cậu đã chọn trường nào chưa?”

Vừa hỏi, tay tôi vừa khẽ bóp lon cacao chưa mở.

“Ừ, rồi.”

“Đương nhiên là ngoài tỉnh mình, đúng không?”

“Ừ.”

Thấy Touya chỉ trả lời ngắn gọn, tôi không thể hỏi thêm, vì thế đành miễn cưỡng bật cười, dù chuyện chẳng có gì buồn cười cả:

“Ha ha, đúng như tớ nghĩ.”

Cơn gió thổi mạnh, tiếng những cậu bé kêu lên đầy thất vọng khi chiếc máy bay giấy rớt xuống sông vang vọng khắp một vùng.

“Thật là. Trong khi tớ đang cố hết sức vì kỳ thi trước mắt thì Touya đã tính đến chuyện tương lai rồi.”

“Ừm, cũng như những người khác thôi mà.”

“Cậu cừ thật đấy.”

“Cừ gì cơ?”

“Rất nhiều chuyện.”

“Thế là sao. Nói cụ thể ra đi.”

“A, câu đó đúng là câu cửa miệng của cậu. Câu “Nói cụ thể ra đi” ấy.”

“Thôi khỏi.”

Ánh mắt Touya chán nản, sau khi thở hắt ra một hơi qua đường mũi, cậu ấy uống thêm một ngụm cà phê. Tôi cũng mở nắp lon cacao, uống một ngụm cacao đã hơi nguội. Vị nhôm của lon nước đọng lại một chút trong miệng tôi.

Tự dưng tôi thấy thật bức bối. Chúng tôi không cãi nhau, vậy mà bầu không khí lúc này thật nặng nề. Và dù không rõ nguyên nhân, nhưng tôi cũng tự nhận thức được rằng chính tôi đã gây nên tình huống này.

“Chuyện của cậu từ dạo đó tới giờ thế nào rồi?”

Đột nhiên Touya chuyển chủ đề. Cậu ấy vươn vai, chậm rãi hướng về phía tôi.

“Hả? Chuyện gì cơ?”

“Chuyện Shimizu ấy.”

“À, à...”

Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, tôi hơi rút người lại. Thời gian tôi ở bên Touya không ít, nhưng rất hiếm khi chúng tôi nhìn vào mắt nhau nói chuyện như thế này.

“Từ dạo đó tới giờ chưa có gì mới cả.”

“Cậu sẽ hẹn hò với cậu ấy à?”

“Ừm... Tôi cũng không biết nữa.”

Tôi đảo mắt đi nơi khác. Và rồi tôi nhớ ra. Trên đường về sau khi được Ritsuki tỏ tình, tôi và Touya cũng đã nói chuyện này.

“Nếu cậu không chắc chắn như vậy, chẳng phải sẽ bị cuốn

theo ý muốn của cậu bạn kia sao?”

“...”

“Với Mio, bạn trai là ai cũng được ư?”

“Làm gì có chuyện đó.”

Thấy Touya hỏi quá động chạm, tôi bực bội trả lời. Thường ngày chẳng bao giờ chúng tôi tranh cãi như thế này, nhưng hôm nay dường như cả hai đều khó chịu và ghét bỏ lẫn nhau.

“Hồi Ritsuki tỏ tình, cậu đâu có nói vậy.”

“...”

Trước cái tên Ritsuki đã lâu mới được nhắc đến, Touya im lặng. Cậu ấy đẩy gọng kính lên, tay day day khóe mắt.

Từ lúc nào tôi đã không còn nghe thấy tiếng mấy cậu bé chơi đùa nữa. Có vẻ chúng đã trở về nhà. Thay vào đó là tiếng xào xạc khi gió thổi đám cỏ khô cùng dạt về một phía. Mặt nước khẽ gợn sóng nhỏ như mặt vải xù lông, kéo bầu không khí hoang hôn tràn về.

“Vì lúc đó Mio thích Ritsuki mà?”

“...”

Mái tóc đen của Touya lay động trong gió, vài lọn tóc của tôi cũng xòa xuống cản ánh mắt. Mái tóc chỉ chớm tai của tôi hồi lớp Chín giờ đã dài tới xương bả vai.

Touya chậm rãi đưa cánh tay phải tới. Khoảng cách giữa chúng tôi chừng độ một cánh tay, khi Touya đưa tay ra thì vừa

hay chạm tới gò má tôi.

“...”

“...”

Touya khẽ vén một lọn tóc dài vương vào mặt tôi ta sau tai. Gió cứ thổi tung mái tóc tôi và mỗi lần như vậy, Touya lại lặp lại hành động đó.

Khi đầu ngón tay Touya chạm vào gò má hay tai tôi, không hiểu sao trái tim tôi khẽ đau. Tôi thấy khó thở như thể đã quên mất cách hô hấp. Nhưng tôi không thể lảng tránh đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm ấy, thân thể tôi cứng đờ, ngay cả chớp mắt cũng không làm được.

Đột nhiên gió ngừng thổi, mái tóc tôi rơi về đúng vị trí cũ. Touya chậm rãi di chuyển bàn tay đặt gần tai tôi, dùng ngón trỏ vuốt ve đuôi mắt tôi, áp lòng bàn tay vào má tôi.

“Nếu tớ...”

“...”

“Nếu lúc này tớ nói thích Mio, mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi gì ư?”

Touya khẽ ghé mặt lại gần, hỏi. Đôi mắt ẩn chứa nỗi ưu tư, nhưng nét mặt cậu ấy như đang mỉm cười.

“Cậu vẫn còn nghĩ tới Ritsuki ư? Hay cậu sẽ hẹn hò với Shimizu?”

“...”

Tôi không thốt nên lời. Chính tôi cũng không thể nắm bắt

được cảm xúc của mình lúc này.

Đôi mắt phía sau cặp kính kia quá nghiêm túc, khiến tôi không thể cười gạt đi mà bảo “Cậu lại đùa đúng không” được. Tôi đã không còn là cô bé lớp Chín ngây thơ và tàn nhẫn, vừa chọc chọc cánh tay cậu ấy vừa nói “Đùa như vậy đau tim lắm” nữa. Nhớ lại những ngày tháng kể từ đó tới nay, nhìn lại gương mặt Touya của tuổi mười bảy, trái tim tôi khẽ thét lên như thể vừa bị tách mất lớp da mỏng vậy.

“Tớ...”

“Ừ?”

“Tớ sợ...”

Giọng tôi khàn khàn, một giọt lệ lăn xuống từ một bên mắt tôi. Touya dùng bàn tay này giờ vẫn áp lên má tôi lau đi giọt nước mắt ấy, rồi lại gật đầu, “Ừ”.

“Tớ sợ nếu tớ hẹn hò với một người quan trọng với mình, người đó sẽ lại bỏ đi mất...”

Và rồi tôi chợt nhận ra... một niềm vui sướng giản đơn, rất giản đơn nằm phía sau nỗi sợ ấy. Tôi vừa mới nói rằng mình sợ đánh mất, tôi đã so sánh một cách rất tự nhiên việc hẹn hò với Touya và nỗi sợ hãi đó. Tôi đã hướng suy nghĩ của mình về tương lai với Touya như một lẽ đương nhiên.

Chính tôi cũng không nhận ra tình cảm của mình dành cho Touya đã mạnh mẽ đến thế từ khi nào.

“Vậy Mio sẽ hẹn hò với một người không quan trọng với mình

sao? Suốt cả đời này?”

Touya phì cười. Những lúc như thế này mà cậu ấy vẫn còn xấu tính trêu chọc tôi.

“...”

Tôi không biết đáp trả câu gì, chỉ khẽ cắn môi dưới. Khóe mắt đầy nước của tôi lại nóng lên.

“Tớ đùa thôi.”

Bàn tay rất lớn đang áp vào má tôi liền vòng ra sau và đầu tôi lập tức bị kéo vào ngực Touya, nhưng không áp chặt vào đó mà vẫn còn một khe hở, và mái tóc tôi buông xuống giữa khoảng cách sát sao đó.

Tiếng chuông xe đạp từ xa vọng tới, khẽ lướt qua chúng tôi cùng tiếng bánh xe lăn. Hơi thở của Touya vương vấn trên đỉnh đầu tôi. Cằm Touya khẽ đặt trên xoáy tóc của tôi. Chỉ thế thôi, cơn đau và tiếng thét trong lồng ngực tôi càng trở nên khó chịu, tôi cảm thấy nước mắt của mình lại sắp rơi.

“Xin lỗi. Quả nhiên là... tớ thích Mio nhiều lắm.”

Giọng nói hòa lẫn hơi thở ấy như chứa đựng nỗi khổ sở chông chênh và cảm giác nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng được giải phóng ra bên ngoài, vọng tới sâu thẳm trong lồng ngực và đầu tôi.

“Tớ sẽ không biến mất đâu.”

Gương mặt cúi gằm trong vòng tay Touya của tôi mếu máo, một nét mặt khó coi không thể để người khác trông thấy. Mặt đầy nước mắt và nước mũi, tôi khó nhọc đáp một tiếng: “Ừ.”

Ngày 9 tháng Hai

Mình và Touya đã quyết định hẹn hò. Lúc về, Touya cười bảo: “Mai là kỳ thi rồi mà hôm nay chúng mình lại bắt đầu hẹn hò, thật là hết cách nhỉ.”

Hôm đó, tôi đã mở lại cuốn nhật ký từ lâu không động tới.

Ngày 13 tháng Hai

Ngày cuối cùng của kỳ thi. Mình làm bài tốt hơn mình nghĩ. Mình đã từ chối lời tỏ tình của Shimizu.

Ngày 14 tháng Hai

Từ giờ, một tuần hai lần mình sẽ ở lại đợi Touya sinh hoạt câu lạc bộ xong rồi cùng về. Hôm nay mình đã ngồi làm bài tập trên thư viện sau khi nói chuyện với Moriyama tới tận lúc xe buýt chạy. Mình và Touya hẹn nhau ở bãi gửi xe, cả hai cùng vừa dắt xe vừa thông thả về nhà. Lúc chia tay, nhận được hộp sô cô la từ mình, Touya chỉ nói cảm ơn một cách rất lạnh nhạt.

Ngày 10 tháng Ba

Sau lễ tốt nghiệp vào tuần trước, học sinh khối lớp Mười hai không tới trường nữa, trường trở nên trống trải hơn hẳn. Trên đường về, vì ngày đã dài hơn nên chúng mình rẽ vào bãi sông rồi mới về nhà. Kỳ nghỉ xuân Touya cũng tới lớp học thêm. Ngoài miệng thì cổ vũ cậu ấy “Cố gắng lên nhé”, nhưng trong lòng mình thấy thật phức

tap.

Ngày 6 tháng Tư

Học kỳ mới. Mình và Touya được xếp cùng một lớp với nhau. Từ hồi tiểu học tới giờ chúng mình mới lại học chung lớp. Thật vui vì Moriyama cũng cùng lớp mình luôn. Trên đường về, mình cùng Touya ra bãi sông ngắm hoa anh đào. Hoa nở rộ, làm mình nhớ lại ngày chúng mình tới đây trước khi nhập học cấp ba. Chợt nghĩ đến Kaede, lâu rồi không gặp làm mình muốn hẹn gặp cô ấy quá.

“Chờ đã. Cậu vừa bảo bắt đầu từ khi nào ấy nhỉ?”

“Ờ... thì từ tháng Hai đó.”

“Giờ là tháng mấy?”

“Tháng Sáu.”

“Sao tới giờ cậu mới kể cho tớ?”

“Ờ. Thì bởi... Lúc đó Kaede đang đi du học mà.”

Chúng tôi hẹn gặp nhau tại cửa hàng đồ ăn nhanh sau buổi học. Lâu rồi không gặp, lúc này Kaede đã cắt tóc ngắn cụt lủn, vậy mà trông cô ấy càng ra dáng người lớn hơn. Kaede hút nốt chỗ nước cam còn sót lại trong cốc, mắt nhắm, mím môi hờn dỗi, “Thì đúng là thế thật”.

Kaede đi du học ở Úc trong vòng một năm từ mùa hè năm lớp Mười một, cô ấy vừa về nước giữa tháng này. Tôi chính là người

đề xuất buổi tụ tập của ba đứa, nhân tiện mừng Kaede về nước luôn.

Touya có việc phải tới câu lạc bộ, nên cậu ấy sẽ tới muộn một chút. Cậu ấy đã nghỉ hoạt động câu lạc bộ từ bữa trước, nhưng nghe nói các em lớp dưới có nhờ cậu ấy tới hướng dẫn.

“Ừm. Nếu là Touya thì tớ có thể hiểu được.”

Sau khi tôi thông báo chuyện hẹn hò với Touya, ban đầu Kaede có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi cô ấy gật gù đồng tình.

“Trước đây tớ đã cảm nhận được cậu ấy rất yêu quý Mio rồi.”

“...”

“Cậu ấy chắc đã phải kìm lòng mình ghê lắm.”

Kaede chống tay lên cằm, mắt nhìn xa xăm. Tự nhiên tôi trở nên xấu hổ, liền đưa ống hút cốc trà đá lên miệng.

“Rồi sao? Bây giờ chắc hai người tình tứ lắm hả?”

“Gì cơ? À không, chẳng có gì thay đổi so với trước đây cả.”

“Hả?”

Bàn tay dùng ống hút khuấy những viên đá kê lạo xạo trong cốc nước cam đã cạn của Kaede dừng lại. Quán ăn người ra kẻ vào nhộn nhịp, tiếng nói chuyện cười đùa từ các bàn hòa lẫn vào nhau.

“Cũng không hẳn là không thay đổi gì. Thỉnh thoảng chúng tớ có nắm tay nhau.”

Tôi nói thêm, nếp nhăn giữa đôi lông mày của Kaede càng sâu

hơn nữa.

“Gì thế này, hẹn hò bốn tháng trời mà thỉnh thoảng mới cầm tay nhau thôi á? Bọn học sinh cấp hai còn tiến nhanh hơn các cậu đó.”

Nói rồi cô ấy nhìn tôi đắm đắm. Lâu rồi mới nói chuyện lại với Kaede nhưng cảm giác vẫn gần gũi như ngày nào. Tôi cười khó xử, hoàn toàn bị khí thế của Kaede áp đảo.

“Chẳng lẽ trong lòng cậu vẫn còn nghĩ tới Ritsuki sao?”

“Không, không phải vậy đâu. Tôi nghĩ người vẫn còn nghĩ tới Ritsuki là Touya chứ không phải tôi.”

“Touya ư?”

“Chắc cậu ấy đang nghĩ cho tôi đó. Cậu ấy lo lắng không biết vết thương trong trái tim tôi đã lành hẳn chưa...”

“...”

Kaede lần nữa vươn tay ra với lấy cốc nước ép và ống hút, môi vẫn bặm lại, cô ấy thở dài một tiếng, rồi nét mặt cô ấy giãn ra như thể vừa tìm được giải pháp.

“Lâu lắm mới gặp. Mừng cậu về nước nhé.”

Một bóng dáng bất ngờ xuất hiện bên bàn chúng tôi, không gây ra một tiếng động nào. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Touya đã bung khay đựng burger đứng đó.

“Ôi, giật cả mình. Đừng có rón rén lại gần tôi thế chứ.”

“Tôi có rón rén đâu, đi bình thường mà.”

Thấy Touya nhìn xuống với vẻ mặt thản nhiên, Kaede kêu “Thật là!” hai tay cô ấy khoanh lại, rồi cô ấy nói giọng hơi nhăm nhắng: “Ừ, tớ về rồi đây.”

Touya ngồi xuống cạnh tôi. Tôi ngồi gọn về một phía, lòng hồi hộp lo lắng không biết Touya có nghe thấy câu chuyện khi này giữa hai chúng tôi không, nhưng rồi cuộc trò chuyện lập tức chuyển sang đề tài về nơi Kaede du học, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà, khi nghe nói các cậu đang hẹn hò, tớ ngạc nhiên lắm đấy.”

Khoảng ba mươi phút sau, đột nhiên câu chuyện lại rẽ sang hướng đó. Tay tôi vẫn cầm miếng khoai tây, môi mím chặt thành một đường kẻ.

“Ừm, chỉ cần cậu đừng làm Mio buồn hay khóc.”

“Kaede thì sao?”

Touya chuyển chủ đề như người tài xế đột ngột bẻ tay lái. Kaede ngớ người, toàn thân cứng đờ, đôi mắt tròn xoe từ từ chuyển hướng nhìn xuống dưới.

“Cậu còn hẹn hò với anh bạn khóa trên đó không?”

Tôi lườm Touya khi thấy cậu ấy hỏi quá thẳng thừng, rồi liếc trộm Kaede. Cô ấy hơi mỉm cười nói:

“Ừm, vẫn còn... nhưng tớ không chắc nữa. Trong thời gian du học, số lần chúng tớ liên lạc chỉ đếm trên đầu ngón tay, và từ hôm về nước tới giờ tớ cũng chưa gặp anh ấy lần nào. Anh ấy giờ là sinh viên đại học, phải làm thêm nhiều, chắc là... khó thu xếp

thời gian.”

“Thế à.”

Touya đáp, giọng nói chẳng rõ là quan tâm hay không, rồi uống một ngụm trà đá.

“Thế à? Ừm, cũng phải. Chắc anh ấy bận nhiều việc lắm.”

Độc được bầu không khí lúc này, tôi nói một câu dĩ hòa vi quý.

“Cậu có định chia tay với anh ấy không?”

Kaede khẽ giật mình, bả vai hơi run run. Trước câu nói quá thẳng thừng, không biết nói giảm nói tránh đó của Touya, tôi hơi cúi đầu xuống.

“Tớ không biết nữa.”

Trong lúc tôi còn đang luống cuống tìm một câu gì đó để nói thì Kaede đã thầm thì đáp lại. Sau đó chúng tôi chẳng thể nói sâu thêm, đành tiếp tục nói những chủ đề mờ nhạt khác.

““Công trình cải tạo đang thi công” ư?”

Vài ngày sau. Tôi và Touya tới thư viện thành phố để học ôn trước kỳ thi cuối kỳ thì thấy thông báo thư viện đã bước vào giai đoạn tu sửa từ hôm qua và sẽ đóng cửa trong vòng một tháng.

“Mình làm sao bây giờ?”

Tôi thoáng liếc nhìn Touya đứng bên cạnh đang đọc bảng thông báo của thư viện. Chúng tôi có thể tới thư viện của trường mà...

“Cậu tới nhà tớ không?”

Trước lời đề xuất tự nhiên của Touya, tôi không nghĩ ngợi gì mà đáp luôn:

“Ừ. Được.”

Trả lời xong tôi mới nhận ra, đây là lần đầu tiên tôi tới nhà Touya kể từ khi chúng tôi bắt đầu hẹn hò.

Touya trèo lên xe, thả dốc xuống. Tôi cũng vội vã đạp xe theo, cảm giác tai mình mỗi lúc một đỏ hơn.

Chiếc áo đồng phục đã chuyển từ tay dài sang tay ngắn. Đường nét cánh tay thấp thoáng lộ ra sau lớp tay áo ấy. Mái tóc dài tới cổ áo, lưng áo phồng lên vì gió. Nhìn theo bóng lưng Touya đang càng lúc càng tăng tốc, từng chi tiết nhỏ đó đều khiến tim tôi đập nhanh hơn.

Trong bầu không khí bắt đầu có hơi ẩm và nóng, tôi cảm nhận được dấu hiệu của mùa hè sắp tới.

“Kaede có ổn không nhỉ?”

Nhận lấy cốc trà đá Touya mang tới, tôi nói nhỏ, xen lẫn tiếng thở dài.

“Không ổn thì cũng phải ổn thôi.”

Touya ngồi xuống cạnh tôi một cách tự nhiên, khiến tôi hơi giật mình. Tôi hiểu cậu ấy ngồi như vậy là để dễ chỉ bài cho tôi. Nhưng nơi này là phòng của Touya, không phải thư viện thành phố, chỉ điều đó đã khiến cảm giác căng thẳng ồ ạt tấn công tôi

rồi. Thầm nhớ lại lời Kaede, tôi thấy đúng là kỳ cục khi chúng tôi hẹn hò nhau bốn tháng rồi mà mọi thứ vẫn thế này.

Phòng Touya, nơi tôi chưa từng bước vào thêm lần nào kể từ hồi tiểu học, không có một thứ gì giúp người ta tiêu khiển ngoài mấy cuốn sách và tiểu thuyết trông có vẻ khó đọc trên giá sách. Lẽ ra trong phòng nên có vài món đồ giống với những cậu học sinh cấp ba khác mới phải...

“...”

Ừa? Cánh tay đang lấy sách từ kệ ra của tôi khựng lại vì tôi có cảm giác mình sắp nhớ ra điều gì đó.

“Là gì thế nhỉ?”

“Gì cơ?”

Touya phản ứng lại trước câu độc thoại của tôi, tôi bèn đáp: “Không có gì.” Khi vai Touya khẽ chạm vào vai tôi, cảm giác lạ lùng đó trong tôi liền biến đi đâu mất.

“Hồi nghỉ hè năm lớp Chín, bốn chúng mình cũng từng học nhóm nhỉ.”

“Ừ.”

“Nhớ hồi đó thật đấy.”

“Nhưng hồi đó không học ở phòng này mà tại phòng khách dưới tầng một.”

“Ừ...”

Đưa ra chủ đề đó để xua đi cảm giác căng thẳng trong lòng, nhưng tôi luôn cảm thấy việc bước chân vào căn phòng này có

gì đó thật đặc biệt, và rồi đầu óc lại vỡ vụn nghĩ tới nó. Vì rất dễ đỏ mặt, nên tôi có chút oán hận Touya khi vẻ mặt cậu ấy luôn giữ được sự điềm tĩnh.

Những thay đổi sau khi tôi bắt đầu hẹn hò với Touya gồm có: chúng tôi thường đi về cùng nhau dù không phải giai đoạn ôn thi; chúng tôi nắm tay nhau; khoảng cách khi chúng tôi đi bộ hoặc ngồi đã gần lại một chút. Liếc nhìn những dòng chữ rất đẹp của Touya - những dòng chữ đã trở nên quen mắt với tôi - bàn tay tôi chỉ viết được câu mở đầu của lời giải cho một bài toán chứng minh rồi dừng lại.

Chữ cậu ấy rất đẹp... Nhưng bàn tay cậu ấy, ngón tay cậu ấy cũng rất đẹp...

Tôi mơ màng nhìn bàn tay đang cầm bút chì kim của Touya. Cậu ấy ở gần tôi đến vậy, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy bút rút khó chịu. Không phải vì bị lời lẽ của Kaede kích động, nhưng chúng tôi đang ngồi riêng với nhau ở trong phòng cậu ấy, vậy mà Touya chỉ im lặng học bài, và cậu ấy hoàn toàn bình thản với chuyện này, điều đó có chút...

“Mio này.”

Bàn tay phải của Touya mà tôi mãi mê ngắm này giờ đặt bút chì xuống bàn. Tôi chợt tỉnh ra, chớp chớp mắt nhìn Touya.

“Từ ngày mai chúng mình học ở thư viện trường nhé.”

“Gì cơ?”

Trước câu nói không ngờ tới, tôi chớp chớp mắt thêm mấy

lần.

“Tớ cảm nhận được sự căng thẳng của cậu.”

“...”

Đôi mắt hai mí của Touya tóm gọn tôi. Có lẽ vì cậu ấy nói trúng phóc, nên thân thể tôi cứng đờ, mặt đỏ bừng. Không chịu nổi cái nóng đó, tôi ngoảnh đi nơi khác. Chứng kiến trạng thái ấy của tôi, Touya thở hắt ra một hơi vừa giống tiếng thở dài vừa giống tiếng cười.

“Giờ cậu về à?”

Tiếng gập sách đánh “bộp” giống như tín hiệu ngầm báo rằng cậu ấy đã hết sạch thiện cảm với tôi vậy, tôi bất giác đáp lại:

“Tớ không về.”

Cùng với câu nói này, những thứ nung nấu trong lồng ngực tôi cũng đồng thời giã giụa để thoát ra bên ngoài, không thể ngừng lại được.

“Cậu đừng tự ý cho rằng căng thẳng đồng nghĩa với từ chối như vậy.”

“...”

“Rồi sao? Touya không căng thẳng ư? Sao cậu có thể bình tâm trong lần đầu tiên dẫn bạn gái về phòng như vậy chứ?”

“Mio...”

“Cậu làm tớ thấy mình thật giống đứa ngốc. Nhìn tớ luống cuống thế này chắc cậu buồn cười lắm đúng không? Phải rồi, vì

Touya rất ra dáng người lớn mà.”

“Này.”

“Hay là vì Ritsuki? Vì hình bóng Ritsuki cứ thấp thoáng trong đầu nên cậu hồi hận chuyện hẹn hò với tớ sao? Cậu thấy việc hẹn hò này thật phiền nhiễu hả?”

“Bình tĩnh nào.”

Thấy tôi nói ào ào như liên tục nhấn nút, Touya nắm chặt cánh tay tôi. Cuối cùng cũng có thời gian để thở, tôi ý thức được rằng mình đang quá kích động và khẽ cắn môi dưới, nghĩ thực ra điều mình muốn nói đâu phải những chuyện này.

Sau khi Ritsuki mất, tôi chẳng thể nào hứng khởi trước bất cứ việc gì, nhưng từ lúc bắt đầu hẹn hò với Touya, có gì đó rất kỳ cục. Giống như khi bạn nắm tay lái tự điều khiển xe thay vì để nó chạy tự động, nhưng rồi bạn chẳng thể lái nó đi theo hướng mình muốn, thành ra chiếc xe cứ chạy theo đường zíc zắc vậy.

Tôi chợt nghĩ, có lẽ chúng tôi nên duy trì mối quan hệ trước đây thì hơn.

“Tớ không người lớn đâu.”

Touya cúi đầu nói nhỏ. Bàn tay nắm lấy cánh tay tôi rơi lỏng ra, đồng thời cậu ấy cất tiếng thở dài. Tôi vẫn ở tư thế xoay nửa thân trên về phía Touya, nhìn ánh mắt cậu ấy chuyển sang nơi khác.

“Thật ra là ngược lại đấy. Mio dễ bị ảnh hưởng bởi người khác, nên tớ luôn lo cậu có đang gồng mình, có thậm hồi hận hay

không.”

“...”

“VẬY mà cuối cùng lại thành ra thế này...”

Gương mặt hơi cúi của cậu ấy chậm rãi quay lại phía tôi. Lông mi cậu ấy nhướng lên, bắt trọn ánh mắt tôi.

Trong mắt Touya, ngoài cảm xúc phức tạp còn chứa đựng nhiệt lượng nung nấu, cậu ấy là con trai nhưng tôi vẫn thấy như vậy thật gợi cảm. Ngay lập tức, sự hùng hổ nãy giờ của tôi đã tan biến đi đằng nào, tôi lùi lại phía sau và đáp với giọng như muỗi kêu:

“Gì vậy?”

“Khục!”

Gương mặt Touya trước mắt tôi nhăn lại vì cười. Ngắm nhìn nụ cười rất hiếm thấy ở cậu ấy với cự ly gần thế này, tôi mãi lo rằng mặt mình sẽ lại ửng đỏ, không để ý cậu ấy đang kéo cánh tay tôi tới gần.

“Nếu cậu không thích thì nói cho tớ biết nhé.”

Dù không thích thật đi nữa, thì lúc này tôi cũng không đủ sức nói ra. Định thần lại, gương mặt Touya đã cúi xuống choán hết tầm mắt tôi, làn môi mỏng của cậu ấy đang áp lên môi tôi.

“...”

Quá ngạc nhiên, tôi quên cả nhắm mắt, ánh nhìn của tôi chạm phải Touya khi cậu ấy lùi lại, tôi chậm rãi chớp mắt. Trước khi nào tôi kịp phán đoán xem Touya có đang cười hay không,

làn môi cậu ấy đã lại đưa tới gần. Lần này tôi nhắm mắt thật chặt, nhưng vẫn nghe tiếng Touya đang đặt kính lên bàn.

Khác với lần đầu, lần này tôi cảm thấy một luồng nhiệt thấm vào từng góc ngách, tôi biết chúng tôi đang làm gì. Cảm giác lâu kinh khủng, và khi cuối cùng cũng được giải thoát, tôi quên cả cách hít thở, đâm ra ho khù khụ.

“...”

“...”

Không khí thật ngưng ngưng, tôi giả vờ ho hắng vài tiếng. Touya buông cánh tay tôi ra, nói: “Xin lỗi cậu.”

“Tớ không... gồng mình chút nào đâu.”

Sau một lúc đấu tranh với cảm giác ngưng ngưng, tôi chậm rãi ngược mắt lên, bày tỏ với Touya cảm xúc của mình.

“Bởi vì, lúc này tớ đang rất hạnh phúc.”

Nói hết câu này cũng là giới hạn của tôi, tôi lại cụp mắt xuống.

“...”

“Cậu nói gì đi chứ.”

Không thể chờ nổi khi thấy Touya im lặng, cuối cùng tôi phải cất tiếng phá tan bầu không khí trầm lặng sốt ruột này. Touya dùng bàn tay phải chống cằm để che miệng, mắt nhìn tôi. Có lẽ tôi không nhìn nhầm khi thấy vành tai cậu ấy đang đỏ ửng.

“...”

Không đáp lại, Touya chỉ đưa bàn tay trái ra chạm vào mặt tôi. Tưởng rằng cậu ấy sẽ vuốt má tôi, không ngờ cậu ấy chỉ tóm lấy một lọn tóc dính trên mặt tôi rồi thả ra.

“Tớ bảo cậu nói gì đó đi mà...”

“Dễ thương quá.”

“...!”

Có lẽ vì quá bất ngờ, tôi sốc như thể đột nhiên bị tung một cú đấm vào người, nửa thân trên ngã ra phía sau. Cơ thể tôi đập vào chiếc bàn, sách bút rơi lả tả.

“Ha ha.”

Touya bật cười trước cử chỉ đó của tôi. Vừa nhặt cuốn vở trước mặt cậu ấy, tai tôi vừa đổ lụng lên, tôi lườm cậu ấy và nói:

“Đồ xấu tính.”

Touya lượm giúp tôi cây bút đặt lên bàn, nói “Vì cậu bảo tớ nói gì đó đấy”, rồi nhè nhẹ vỗ đầu tôi.

Ngày hôm đó chúng tôi chẳng thể ôn thi được nữa.

Lúc chuẩn bị ra về, tôi gặp mẹ Touya tan làm về, bác bảo tôi: “Mio chóng lớn quá!” Nụ cười đầy ý vị của bác cũng hướng về Touya, nhưng cậu ấy không nói gì. Đột nhiên cảm thấy xấu hổ, tôi chào bác rồi nhanh chóng rời khỏi.

Ngày 29 tháng Sáu

Tại căn phòng của Touya, chúng mình đã hôn nhau lần đầu tiên.

Thật vui vì mình được nhìn thấy rất nhiều vẻ mặt của Touya mà thường ngày không thể thấy. Từ ngày mai chúng mình sẽ học ôn thi tại nhà Touya. Nhưng mình sẽ lưu ý để về sớm hơn một chút.

“Ôi, cuối cùng cũng xong rồi! Cậu làm bài thế nào Mio?”

“Ừm, cũng tạm tạm.”

“Thích thật đấy, được bạn trai chỉ dẫn cho từng chút một. Tớ chẳng có ai tạo động lực cho mình cả.”

Giờ đã tháng Bảy rồi, và hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thi cuối kỳ.

Lớp học ồn ào, đám nam sinh vươn vai, đám nữ sinh thì sôi nổi rủ nhau đi ăn gì đó trên đường về, có cả những người mở sách giáo khoa ra soát lại và vô cùng thất vọng với bài làm của mình nữa. Vừa nói chuyện với Moriyama, tôi vừa xếp đồ chuẩn bị ra về.

“Sắp nghỉ hè rồi nhỉ. Nhưng mà kỳ nghỉ này chúng mình chẳng thể chơi bởi thoải mái được.”

“Ừ, đang ôn thi đại học mà.”

Tôi cười khó xử đáp lại, Moriyama nhún vai, “Tớ chẳng muốn nghĩ tới chuyện đó tí nào”, mặt cô ấy nhăn nhó như ăn phải đồ chua.

“Cậu có kế hoạch gì trong kỳ nghỉ hè với Takanashi không?”

“Không, Touya đăng ký lớp học thêm mùa hè rồi.”

“Thế à. Cũng đúng, Takanashi phải đậu vào một trường đại học tốt, nâng cao danh tiếng cho trường mình chứ.”

“Nói gì đao to búa lớn vậy!”

Tuy vui vẻ cười đáp lại, nhưng trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy buồn.

Đại học... ư. Touya sẽ đi học ở tỉnh khác, chúng tôi sẽ phải xa nhau. Tôi ủng hộ cậu ấy, nhưng lại không muốn nghĩ sâu thêm, chỉ nhắc cánh tay vừa dừng lại, đóng cặp sách.

“Nhưng hai cậu sẽ đi ngắm pháo hoa chứ?”

“Gì cơ?”

“Lễ hội pháo hoa ở bãi sông cuối tháng sau ấy.”

Moriyama nói với vẻ mặt như thể lẽ đương nhiên. Tôi khẽ gật đầu, “À, ừ...”. Một thứ gì đó đắng ngắt rỉ ra khắp lồng ngực tôi.

Kể từ ngày hội pháo hoa ba năm trước, ngày 31 tháng Tám hằng năm tôi đều không ra khỏi nhà. Tôi đã có thể bình thản tới bãi sông, nhưng lễ hội pháo hoa lại là chuyện khác.

Tôi sợ chuyện ngày hôm đó sẽ hiện lên sống động trong đầu, khiến trái tim tôi bị nỗi hối hận nghiền nát, sợ rằng những ngày tăm tối ngập trong nỗi đau buồn vì để mất Ritsuki sẽ trở lại, nên tôi không thể cất bước tới lễ hội.

“Được cùng người yêu ngắm pháo hoa thích thật. Tớ muốn được vậy lắm, nhưng không hiểu sao mãi chẳng có bạn trai. Năm nay tớ cũng định đi ngắm cùng gia đình nè.”

Moriyama cố tình thở hắt một hơi dài. Tôi tủm tỉm cười.

“...”

“...”

Hai đôi môi khẽ rời nhau. Sau nụ hôn thứ tư tại băng ghế trên bãi sông nơi chúng tôi ghé qua sau giờ học, hai chúng tôi cùng phì cười, không biết là do ai cười trước.

“Gì vậy?”

“Không, không có gì.”

Vừa lắc lắc đầu cười, tôi vừa nhìn ra triền sông.

Dưới những tia nắng gay gắt của mùa hè, cây cỏ hắt ra ánh sáng rực rỡ đến mức khiến tôi kinh ngạc. Từ khi Touya nghỉ tham gia câu lạc bộ, chúng tôi thường về nhà sớm hơn. Mặt trời vẫn lơ lửng trên cao, nếu không có mái che, mắt chúng tôi chắc đã sớm bị lóa trước sắc xanh của bầu trời và độ chói của mặt trời mất rồi.

“Hè tới rồi nhỉ.”

Tôi vừa nói, Touya liền thì thầm: “Nóng thật...” Cậu ấy ngửa đầu nhìn đám mây đen khổng lồ phía xa xa, tay vung vẩy thay quạt. Tôi mơ hồ nhớ lại bản tin phát trên tivi bữa trước về việc mùa mưa đã hết.

“Tháng sau có lễ hội pháo hoa nhỉ.”

“Ừ.”

“Năm ngoái và năm kia Touya có đi xem không?”

“Tớ đứng xem từ nhà mình.”

“Thế à.”

Chúng tôi ngồi cạnh nhau trên cùng một băng ghế. Touya ngả người, hai tay chống ra sau, mỗi lần cậu ấy khẽ cử động, băng ghế lại rung lên kèm theo tiếng cọt kẹt.

“Cậu sẽ đi chứ?”

“Gì cơ?”

“Đi ngắm pháo hoa ấy.”

Ngoảnh đầu sang bên cạnh, tôi thấy Touya đang nhìn mình. Tiếng ve đầu tiên trong mùa hè năm nay vẳng lên từ xa xa, mỗi lúc một ồn ã. Sau khi nhìn vào mắt Touya một lúc, tôi rời ánh mắt ra con sông, nhìn về phía pháo hoa sẽ được bắn lên hàng năm.

“Lễ hội pháo hoa ư...”

Có lẽ tôi và Touya đều đang nghĩ tới cùng một chuyện. Đối với chúng tôi, những người đã chữa lành vết thương lòng một cách chậm rãi - thực sự chậm rãi - lễ hội này mang một ý nghĩa rất đặc biệt.

“Cậu còn mơ thấy giấc mơ ấy không?”

Lập tức hiểu được ý nghĩa câu hỏi của Touya, tôi nhìn xa xăm, đáp:

“Tớ gần như không còn mơ thấy nữa.”

Đúng vậy. Quả thực tôi “gần như” không còn mơ thấy nữa. Nhưng ngay cả bây giờ, dù đã dần quên đi, tôi vẫn mơ thấy giấc mơ về giây phút chia tay trong ngày hội pháo hoa ấy. Giấc mơ trong đó Ritsuki vẫy tay cười và nói “Hẹn gặp lại cậu vào ngày mai nhé”. Giấc mơ về giây phút trước sự ra đi của Ritsuki hai tiếng đồng hồ sau đó.

“Chúng mình cùng đi xem pháo hoa năm nay nhé.”

Tiếng hai con ve vang lên hòa vào nhau. Giống như chúng đang gắng sức thông báo về sự ghé thăm của mùa hè vậy.

Touya khẽ cười, gương mặt dịu dàng nhìn theo tôi bước từng bước về phía trước.

Ngày 9 tháng Bảy

Kỳ thi đã kết thúc. Mình nghĩ mình làm bài cũng tạm tạm. Trên đường về chúng mình rẽ vào bãi sông, mình đã hứa sẽ đi xem pháo hoa cùng Touya.

“Kết quả bài thi tiếng Anh trả về lần này thế nào?”

“Ừm, cũng... tạm tạm.”

“Cho tớ xem nào.”

“Không! Touya có cho tớ xem đâu.”

“Xem bài của tớ thì có gì thú vị chứ.”

“Ôi trời, hóa ra một bài thi đạt điểm tuyệt đối là có thật này...”

“Thấy chưa, thôi đừng xem bài tớ nữa, cho tớ xem bài của Mio đi. Cậu bảo cậu làm cũng tạm tạm còn gì.”

“Tớ nói không thích mà. Này! Á!”

Ngày 14 tháng Bảy

Thầy trả bài thi tiếng Anh, bài của mình bị Touya xem được. Có năm lỗi chính tả, mình bị Touya mắng quá trời. Thật muốn đổi não với mấy người được điểm tuyệt đối ghê.

“Từ ngày mai là nghỉ hè rồi, Touya có dự định gì chưa?”

“Ừ, tớ đi nghe buổi hướng dẫn cho khóa học thêm hè.”

“Ồ. Ngày kia thì sao?”

“Tớ học thêm hè.”

“Ngày tiếp theo?”

“Vẫn là học thêm.”

“Ngày nào là ngày nghỉ?”

“Chủ nhật hằng tuần và vài ngày lễ Obon. À, nhưng mà thỉnh thoảng sẽ có kỳ thi thử do lớp học thêm tổ chức vào Chủ nhật, nên cũng không cố định.”

“...”

Ngày 20 tháng Bảy

Ngày bế giảng học kỳ. Trên đường về mình đã nói chuyện với Touya,

hầu như ngày nào cậu ấy cũng phải đi học thêm hè. Thấy mình xì mặt không vui, Touya bảo vậy trước mắt hẹn gặp nhau vào Chủ nhật tới.

“Hết mất rồi.”

Viết xong phần nhật ký hôm nay, cuốn sổ tôi đang dùng cũng đã đầy. Tôi gập nó lại, mở một cuốn sổ mới màu be giản dị mua sẵn từ trước ra. Để mở trang dễ hơn, tôi dùng lòng bàn tay đè xuống giữa quyển sách.

“Mai là nghỉ hè rồi, thay sổ lúc này là vừa đẹp.”

Tôi lẩm bẩm, đoạn cắt cuốn sổ vừa dùng hết vào sâu trong ngăn kéo trên cùng.

Trời không có gió nên mồ hôi tôi bắt đầu túa ra. Tôi bật quạt, ngồi bó gối, vừa hưởng gió vừa kê đầu lên đầu gối, mặt ngoảnh sang bên.

Nghĩ đến mùa hè sắp tới sẽ trải qua cùng Touya, tuy có buồn vì không được gặp nhau nhiều do cậu ấy bận học thêm, nhưng lòng tôi vẫn mơ hồ háo hức và trông đợi. Mùa hè năm lớp Mười và lớp Mười một tôi hoàn toàn không có thứ kỷ niệm mùa hè nào, tuy tôi cũng không hẳn muốn tạo ra kỷ niệm, nhưng năm nay sẽ khác.

Mùa hè này sẽ là mùa hè đầu tiên tôi trải qua cùng Touya với tư cách bạn gái của cậu ấy.

Bên ngoài cửa lưới, tiếng côn trùng kêu râm rì, có lẽ là từ công

viên vọng tới. Vẫn gối đầu lên đầu gối, tôi chụm chặt hai chân lại.

Chủ nhật trời đầy mây. Bố mẹ cả hai đứa đều đang ở nhà, nên tôi và Touya hẹn gặp nhau ngoài bãi sông.

“A!”

Rẽ vào góc đường có công viên, tôi nhìn thấy bóng lưng Touya đang đi trước vài mét. Cậu ấy khoác ngoài một chiếc sơ mi trắng cộc tay, quần bò, nhưng dáng đi thẳng và chiều cao đó đúng thực là cậu ấy, không thể nhầm lẫn được.

“Touya ơi.”

Tôi chạy tới và cất tiếng gọi, Touya quay đầu lại. Mới mấy ngày không gặp, nhưng có lẽ vì trước đây ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau ở trường, nên lần này tôi cảm thấy lâu hơn hẳn.

“Sao cậu mặc đồ ngắn thế?”

Trước câu nói đầu tiên khi gặp nhau đó của Touya, tôi nhìn lại quần áo mình. Hôm nay tôi mặc quần soóc ngắn, áo ba lỗ và khoác thêm chiếc áo kẻ caro.

“Vì giờ đang là mùa hè mà.”

“Cậu sẽ bị sạm da đấy. Ở trong nhà thì không sao, nhưng giờ ra đường thế này.”

“Tớ có bôi kem chống nắng rồi.”

“Hừm.”

Tuy hơi ngạc nhiên vì thấy Touya có vẻ không thích, nhưng trong lòng tôi vẫn lảng lảng. Tôi và Touya chưa từng hẹn hò đúng nghĩa lần nào, nên lần này dù chỉ gặp nhau ở bãi sông, tôi vẫn thấy vui vì được nhìn Touya trong trang phục thường ngày của mình.

“Ừa, hôm nay không thấy tiếng ve kêu nhỉ.”

Rẽ vào con đường nhỏ dẫn tới bãi sông, tôi nhận ra hôm nay không nghe thấy dàn hợp xướng của những chú ve như mọi khi. Một giọt nước rơi bộp vào má tôi, ngay sau đó cơn mưa lớn hạt đổ ụp xuống đầu chúng tôi.

“Ồi! Touya ơi, mưa rồi!”

Tôi hoảng hốt lấy tay che đầu, Touya lập tức túm lấy tay tôi.

“Cẩn thận trơn trượt đấy!”

Cậu ấy nói và bắt đầu chạy xuống mặt dốc của triền sông. Bị cậu ấy kéo đi, bao lần tôi chới với tưởng ngã, nhưng việc lâu rồi mới chạy xuống triền sông thế này khiến tôi rất phấn khích.

Có lẽ vì bị mưa trút xuống người - một việc trái với thường ngày - nên tâm trạng thoải mái hơn, tôi đột nhiên muốn cười.

“Ha ha ha, chờ đã, Touya, cậu chạy nhanh quá.”

“Cậu mà níu tở lại là ngã đấy.”

“Ồi! Touya!”

Xuống tới chân dốc mà đà chạy vẫn còn, thân thể chúi người về phía trước của tôi ôm chầm lấy Touya. Băng ghế ở ngay cạnh đó, nên Touya giữ nguyên cánh tay vòng qua lưng tôi, đưa tôi

vào dưới mái che.

Được Touya ôm trong lòng, tôi hỗn hển điều chỉnh lại nhịp thở, vai nhấp nhô. Cả hai đều bị ướt, nhưng tôi không cảm thấy khó chịu, thậm chí còn có chút tiếc nuối khi Touya chậm rãi buông mình ra.

“Mưa đột ngột nhỉ.”

“Ừ.”

Touya chỉnh lại gọng kính, vuốt lớp tóc mái ướt lên trên đầu, nhìn xung quanh. Tôi không thể kìm nén cơn buồn cười đang dâng lên, bèn bật cười “Ha ha ha, ha ha ha”, vai rung bần bật.

“Thú vị thật.”

“Nhưng mưa tạnh rồi này.”

Nghe Touya nói, tôi nhìn ra ngoài mái che, quả thực trời đã tạnh. Bầu trời trong xanh hiện ra giữa những đám mây, làm bừng sáng không gian xung quanh, như thể cơn mưa vừa rồi chỉ là một lời nói dối. Touya ngạc nhiên bật cười.

“Tuởng mưa gì ghê gớm.”

Cậu ấy nói nhỏ.

“Mưa giông chẳng?”

“Ôi tha cho tớ đi.”

Nói rồi Touya lấy khăn tay từ trong túi áo ra, bắt đầu lau mặt cho tôi một cách tự nhiên.

“Ôi, không cần đâu. Cậu tự lau cho mình đi.”

“Mio không mang theo khăn tay đúng không?”

“Ờ, thỉnh thoảng... tớ quên.”

Tôi đỏ mặt, ngoan ngoãn ngồi yên để Touya lau cho mình, bụng thầm nghĩ lần sau nhất định phải nhớ mang theo khăn.

Một làn gió ẩm ướt thổi qua, mùi đất và cỏ ngấm mưa lan tỏa trong không khí. Mặt trời xuất hiện tròn đầy trên cao kéo theo luồng khí nóng nực bốc lên. Không khí được cơn mưa tẩy rửa, cảnh sắc bên sông trở nên tươi sáng rực rỡ hẳn. Cuối cùng chúng tôi cũng ngồi xuống băng ghế, thở phào.

“Lớp học thêm mùa hè của cậu thế nào?”

“Ừm, lớp đông lên nhiều lắm. Cảm giác kích thích hơn hẳn.”

“Ở đó chắc có nhiều học sinh trường Kirimine lắm nhỉ?”

“Ừ. Gấp ba số học sinh của trường Seiyou.”

“Thế cơ à.” Tôi đáp lại, đung đưa chân. Ở nhà tôi cũng chăm chỉ học ôn thi và làm bài tập, nếu duy trì được trạng thái hiện tại, tôi sẽ đậu vào trường cao đẳng nguyện vọng mà không gặp khó khăn gì.

Nhưng quả nhiên khi nghe chuyện đó, tôi vẫn cảm thấy nóng ruột, chính xác là cảm giác bị bỏ lại phía sau. Hơn nữa, tôi có cảm giác Touya thật xa cách.

“Lớp học từ sáng đến chiều tối, bài tập cũng rất nhiều.”

“...”

“Chúng ta có thể gặp nhau sau bốn giờ chiều, lúc đó tớ tan học

rồi. Tuy rằng không thể gặp gỡ hằng ngày được.”

“Cậu nói như thể chỉ có mình tớ muốn gặp cậu, nên cậu đành miễn cưỡng thu xếp thời gian cho tớ vậy.”

Sao tôi không thể nói theo cách nào khác nhỉ. Nếu là trước đây, tôi đã có thể nhẹ nhàng nói “Cậu ráng lên nhé” rồi.

“...”

Hẳn là rất ngạc nhiên, Touya kê đầu lên hai chân đang khoanh lại, nhìn chăm chăm gương mặt bí xị của tôi. Tôi quay phắt mặt đi hướng khác.

“Mio.”

“...”

Touya tiến lại gần, tôi bèn rút người về phía sau. Tôi biết cử chỉ của mình thật trẻ con, nhưng lúc này không rút lại được nữa.

“Lúc này cậu xấu quá.”

“Hả?”

“Ha ha ha...”

Thấy Touya cười, tôi càng bặm môi hơn, mắt lườm Touya. Nhưng Touya lại tỏ ra tỉnh bơ bảo:

“Này, cái này có lẽ chính là thanh xuân đấy nhỉ?”

“Ý cậu là sao?”

“Mio chẳng từng nói mình không thể sôi sục vì điều gì đấy sao?”

“Đừng coi nó là thanh xuân của tớ chứ. Nghe cứ như tớ là đứa ngốc ấy.”

“Ông bác họ của tớ nói thanh xuân chính là ngốc nghếch đấy.”

“Chờ đã, cậu đang tìm cách chuyển chủ đề đấy à?”

Tôi khẽ đâm vào vai Touya. Touya cười cười rồi đột ngột hôn lướt lên má tôi. Cảm giác mình như một thứ đồ chơi bị chơi đùa trong lòng bàn tay cậu ấy, tôi bất mãn chép miệng.

“Rồi, rồi. Chúng mình gặp nhau ít nhất một lần một tuần nhé. Tớ cũng rất muốn gặp Mio mà.”

Ngày 26 tháng Bảy

Ngày hẹn hò đầu tiên trong kỳ nghỉ hè. Hai đứa đang đi bộ về phía băng ghế ở bãi sông thì trời chợt đổ mưa. Touya kéo tay mình chạy vào dưới mái che của băng ghế, giữa chừng thì mưa tạnh, cậu ấy bật cười bảo “Ước mưa gì ghê gớm”. Cậu ấy rất bận rộn với lớp học thêm mùa hè, nhưng chúng mình đã hẹn gặp nhau ít nhất một lần một tuần.

Lần gặp tiếp theo của chúng tôi là một ngày đầu tháng Tám, đúng Chủ nhật một tuần sau đó. Touya phải tham dự kỳ thi thử, nên chúng tôi gặp nhau ở băng ghế tại bãi sông lúc chiều muộn, khoảng bốn giờ rưỡi. Tôi tới sớm hơn, đành ngồi ngắm cảnh sông quen thuộc trong lúc đợi.

Tuy nói là chiều muộn, nhưng mùa này mặt trời còn lâu mới lặn nên giờ này trời vẫn còn nóng, tôi lấy khăn tay bông thấm mồ hôi nơi cổ.

“Chào cậu.”

Tôi “Á” lên một tiếng, giật nẩy người đứng dậy khi bất ngờ bị đặt một túi đồ mua từ cửa hàng tiện lợi lên đầu.

“Gì mà giật mình ghê vậy.”

“Tớ đã bảo cậu đừng có lén lút rồi mà.”

“Các cậu thích câu nói đó nhỉ.”

Vừa nói Touya vừa ngồi xuống cạnh tôi. Nguyên tắc của lớp học thêm mùa hè là học sinh phải mặc đồng phục của trường mình, nên giờ cậu ấy đang ăn vận rất chỉnh tề.

“Cậu mua gì tới à?”

Tôi hỏi khi Touya đưa tay vào chiếc túi nghe sột soạt, định lấy ra thứ gì đó. Cậu ấy nói “Của cậu này” rồi đưa một hộp kem vanilla và chiếc thìa cho tôi.

“Thích quá! Loại kem yêu thích của tớ đây. Ra là cậu vẫn nhớ.”

“Không có gì.”

“Cảm ơn cậu nhé. Mà sao cậu nói ngược thứ tự thế, phải chờ tớ cảm ơn rồi mới nói câu đó chứ.”

“Từ xưa lời cảm ơn của Mio đã luôn chậm trễ rồi.”

Tôi cười hì hì rồi nhanh chóng mở cốc kem xúc một thìa đưa lên miệng ăn, Touya cũng lôi cây kem que ra khỏi vỏ và cắn một miếng. Trong tiếng ve kêu ồn ào, vị ngọt và hơi lạnh ngấm dần từ miệng tới cổ họng, rồi từ cổ họng lan ra khắp cơ thể tôi. Tôi cũng vui sướng vì có Touya ngồi cạnh, hai gò má giãn ra hết cỡ.

“Giờ mới nhớ.”

Hương vị cây kem vanilla làm tôi nhớ lại ba năm trước.

“Tớ cũng từng ngồi ăn kem cùng Ritsuki như thế này vào kỳ nghỉ hè năm ấy.”

“Ừ, đợt trước cậu có kể rồi.”

“Ừ.”

Từ đó tới nay đã ba năm rồi ư... Cùng một nơi, cùng một thời điểm trong năm. Khác duy nhất chỉ là người ngồi bên cạnh mình.

“Hôm tốt nghiệp bốn đứa mình cũng ngồi ăn cùng nhau nhỉ.”

“Cậu nhớ rõ thế.”

“Ừ. Hôm đó Touya và Kaede ra cửa hàng tiện lợi mua giúp... Ritsuki đã tỏ tình với tớ trong lúc hai người đi mua kem đấy.”

“À, là hôm đó hả.”

Ngẩng lên nhìn bầu trời xa xăm, Touya thì thầm nói, giọng đầy hoài niệm.

“Ngày mà cậu bảo “Nói kiểu đó dễ đau tim lắm” để gạt qua một bên lời tỏ tình của tớ ấy.”

Nghe câu đó, tôi giật mình nuốt chửng miếng kem vừa dùng thìa xúc được, rồi ho khù khụ. Không biết đáp lại thế nào, tôi chỉ có thể tiếp tục im lặng.

“Mà thôi, dù cậu có coi lời tớ là nghiêm túc đi nữa thì kết quả vẫn vậy mà.”

“Cậu đừng nói thế...”

Tôi ngáp ngừng, sau đó thấp giọng thì thầm: “Đúng là thế thật.”

Ngày đó, tôi thật sự thích Ritsuki. Thế nên tôi mới có cảm giác mất mát đến vậy. Thậm chí dư âm của nó tới giờ vẫn chưa biến mất hoàn toàn.

“Nếu như lúc này Ritsuki còn sống, Mio sẽ muốn nói gì?”

“...”

Mỗi lần cùng Touya nói chuyện về Ritsuki, tôi đều bất giác đặt trái tim mình nghiêng về phía Touya. Thế nên tôi trả lời thẳng

thần:

“Có lẽ tớ sẽ nói... rằng tớ đã từng rất thích cậu ấy.”

Tôi chưa nói với Ritsuki rằng tôi thích cậu ấy bao giờ.

“Touya thì sao?”

“Ừm.”

Touya xoa cằm suy nghĩ.

“Tớ muốn nói với cậu ta rằng cậu ta thật ngốc.”

Cậu ấy nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Ha ha...”

Chúng tôi đã có thể hồi tưởng về Ritsuki ở nơi đây kỷ niệm của cậu và bật cười như thế này. Tôi cảm thấy an tâm, đồng thời cũng cảm thấy man mác buồn vì điều đó.

“Kem sô cô la ngon không?”

“Ừm, cũng bình thường.”

“Cho tớ một miếng.”

“Á!”

Để xua tan cảm giác một cơn gió nhỏ đang thổi xuyên qua lồng ngực mình, tôi giả vờ đùa, cắn một miếng kem của Touya.

“Ôi, kẻ cướp!”

Mắt Touya híp lại nhìn tôi. Tôi cười thật to, trêu chọc nói:
“Ngon quá!”

Ngày 2 tháng Tám

Sau khi tiết học thêm mùa hè của Touya kết thúc, mình và cậu ấy ngồi nói chuyện ở bãi sông. Có lẽ vẫn nhớ loại kem mình thích nên Touya đã mua một hộp kem vanilla mang tới. Nhưng cây kem vị sô cô la của Touya trông cũng ngon, nên mình đã tự ý cắn một miếng và bị cậu ấy la: “Ôi, kẻ cướp!”

“Ủa...?”

Viết xong phần nhật ký hôm nay, tôi chợt có một cảm giác thật kỳ quái. Bởi tôi cảm tưởng như mình đã nhìn thấy những câu chữ này ở đâu đó rồi. Bàn tay dừng lại ở dấu chấm câu trên cuốn sổ, tôi chớp chớp mắt.

“...?”

Gì thế nhỉ... Một thứ gì đó ẩn dưới đáy sâu của ký ức... Một cuộc nói chuyện lạ lùng nhưng rất vui vẻ...

Những con côn trùng bay tới cửa lưới vì bị ánh sáng trong phòng tôi thu hút đang phát lên những tiếng “ki, ki, ki, ki” như tiếng người ta vặn dây cót. Tôi giật mình nhìn về hướng cửa sổ.

Rèm cửa bị cơn gió đêm khẽ lay động.

Giọt nước đọng ở đuôi mái tóc đã khô được một nửa của tôi rơi bộp xuống nhật ký, tôi lấy chiếc khăn bông quấn ở cổ chậm rãi áp vào tóc.

“A!”

Tôi nhớ ra rồi! Mùa hè năm lớp Chín, tôi đã viết nhật ký truyền tay với một “tôi” ở thế giới khác. Sao tôi lại quên mất

chuyện này tới tận hôm nay nhỉ?

Thêm nữa, tôi nhận ra rằng phần nhật ký tôi viết hôm nay rất giống với nội dung được viết trong cuốn nhật ký đó.

“...”

Không, không phải là giống...

“Y hệt như lần đó...?”

Cảm giác như thứ gì đó lạnh lạnh đang bò lổn nhồn sau lưng tôi. Tôi lơ đãng, chậm rãi nhìn xuống, đưa mắt theo từng con chữ mình viết lần trước.

“...”

Lúc viết tôi không để ý, nhưng giờ đọc lại, tôi tin chắc một điều... Rằng tôi đã đọc được những dòng này từ ba năm về trước.

“Điều này nghĩa là...”

Tôi bật dậy, giật mình lùi về sau, cách xa chiếc bàn một chút. Nhưng đầu gối tôi chẳng có chút sức nào, tôi ngồi phịch xuống chiếc giường bên cạnh.

Vì quá đau buồn, tôi chưa từng nhớ lại những việc xảy ra trong kỳ nghỉ hè cùng Ritsuki ba năm trước. Như thể tự ám thị mình rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, cả khi nói chuyện với Touya hay Kaede, tôi cũng chỉ lần giở lại những đoạn ký ức rời rạc.

Từ ngày đó, tôi đã rất sợ, giống như việc tôi không thể cất bước đi xem pháo hoa vậy. Tôi sợ mình sẽ nhớ ra mọi chuyện, sợ lớp bùn lầy tuyệt vọng nuốt chửng đôi chân mình một lần nữa.

Có lẽ vì thế mà tôi đã quên chuyện về cuốn nhật ký trong kỳ nghỉ hè đó.

Sau khi Ritsuki mất, tôi chẳng còn lòng dạ viết gì nữa, đành nhét cuốn nhật ký chứa đầy kỷ niệm và chiếc vòng tay vào ngăn kéo dưới cùng của bàn học.

Có lẽ cuộc trò chuyện kỳ lạ và vui vẻ ấy, cùng với những kỷ niệm về Ritsuki, đã tự ý trải tấm tranh ghép mảnh trong đầu tôi.

“Nhật ký...”

Những suy nghĩ rời rạc đảo lộn trong đầu tôi. Khi cuối cùng cũng nghĩ ra, tôi chậm rãi đứng dậy khỏi giường và tới trước bàn học. Ánh mắt tôi rơi xuống chiếc ngăn kéo dưới cùng. Tôi run rẩy ngồi xuống, khẽ mở nó ra.

Cuốn nhật ký có bìa hình quả trám tôi cố ý nhét dưới cùng để giấu đi, bên trên chồng chất rất nhiều vở ghi, vở bài tập và tạp chí cũ. Tôi đưa tay vào ngăn kéo, cảm nhận tim mình đập thành thịch, nhưng vẫn mò mẫm tìm kiếm nó.

“...”

Nhưng cuốn sổ không ở đó. Nó đã biến mất cùng chiếc hộp nhỏ đựng vòng tay được cất cùng khi ấy.

“Tại sao?”

Mình đã chuyển nó đi đâu đó rồi ư? Hay là tháng Chín ba năm trước, khi đầu óc quay cuồng giữa giấc mơ và hiện thực, trong lúc phiên não mình đã... đốt bỏ nó?

Đầu gối vẫn chạm đất, nhưng tâm trí tôi mơ hồ. Trái tim tôi

rộn lên vì một nỗi lo lắng kỳ lạ, khó tin và không thể diễn tả bằng lời.

Chuyện này... rốt cuộc là sao?

Lần gặp tiếp theo giữa tôi và Touya là bốn ngày sau đó. Vốn không phải ngày nghỉ, nhưng vì thầy cô ở lớp dạy thêm có việc bận, nên lớp học kết thúc từ trưa. Hôm qua Touya gọi điện thoại báo và rủ tôi tới nhà chơi, nên tôi chuẩn bị quần áo đầu tóc để tới nhà cậu ấy.

“Ồ, Touya đó à. Lâu lắm mới gặp cháu.”

Đang đi xuống cầu thang thì tôi nghe thấy tiếng mẹ từ cửa nhà nói với ra bên ngoài. Nhìn xuống, tôi thấy Touya đang miễn cưỡng bắt tay mẹ tôi, cậu ấy mặc quần vải chinos, áo phông và khoác sơ mi trắng.

“Cảm ơn cháu đã luôn giúp đỡ Mio nhé. Nhờ cháu mà con bé Mio lười biếng đã tập được thói quen học hành chăm chỉ rồi.”

“Không có gì ạ.”

Khi tôi xuống tới cửa, mẹ ngoảnh đầu lại hỏi:

“Ừa, khi này con còn mặc đồ ngủ mà. Hai đứa sắp đi đâu cùng nhau à?”

Mẹ toàn nói những điều không đâu.

“Vâng.”

Trong lòng có chút giận dữ, nhưng tôi vẫn đáp.

“Có phải hai đứa đi hẹn hò không?”

Mẹ tôi lấy tay che miệng cười. Tôi không kể với mẹ về chuyện hẹn hò của hai đứa, nên chỉ biết ngập ngừng “Dạ, chúng con...” mặt cau lại.

“Xin lỗi bác vì cháu không báo sớm. Cháu và Mio đang hẹn hò với nhau ạ.”

Touya nói trôi chảy một mạch, khiến tôi và mẹ cùng tròn mắt nhìn cậu ấy.

“Ồ... Ồ thế à, mẹ vui lắm. Touya hãy đối xử tốt với Mio nhà bác nhé.”

Từ vẻ ngạc nhiên, nét mặt mẹ lập tức chuyển thành vui sướng. Tôi xấu hổ quá, bèn nhanh chóng xỏ giày, chào mẹ rồi rời khỏi nhà.

“Cậu làm tớ ngạc nhiên quá. Sao tự nhiên lại tới nhà tớ vậy?”

Ra khỏi cổng, tôi vừa quay lại nhìn xem cửa nhà đã đóng chưa, vừa kéo mạnh tay áo sơ mi của Touya. Cảm giác ngượng ngập vẫn còn phảng phất trong không khí.

“Ừ, tớ chợt nảy ra ý định cùng đi thuê băng DVD về xem.”

“Ừa? Phòng Touya đâu có tivi?”

“Hôm nay nhà tớ không có ai ở nhà, chúng mình xem ở tầng một nhé.”

“...”

Sau giây phút ngớ người, tôi lập tức bổ sung, “À, ừ nhỉ”.

Trên đường tới cửa hàng thuê băng, chúng tôi rẽ từ khu dân cư ra đường lớn. Giữa tiếng ve râm ran từ hàng cây bên đường,

lòng tôi xốn xang.

Thứ nhất là vì hôm nay chỉ có mình tôi với Touya ở nhà cậu ấy. Thứ hai là vì chúng tôi đang đi thuê băng DVD.

“Hôm nay nóng thật đấy.”

“Ừ.”

Chúng tôi chọn phim Love Story. Điều này tôi đã biết từ trước.

Ngày 6 tháng Tám

Chúng mình cùng đi thuê băng DVD về xem ở nhà Touya. Mình muốn xem phim Love Story nên hai đứa đã thuê phim đó, đang xem giữa chừng thì Touya ngủ thiếp đi mất. Lẽ ra rành nên chọn phim hành động mới phải.

Tôi không viết chi tiết sau khi Touya ngủ dậy, chúng tôi đã hôn nhau hai lần. Không hiểu sao tôi thấy thật khó viết ra điều đó.

Cậu là ai? Cuốn sổ này là nhật ký của mình. Oshiba Mio.

Sáng hôm sau, tôi nhận ra tin nhắn này được viết dưới dòng nhật ký của tôi. Không hẳn là “nhận ra”, thực ra tôi tin chắc là vậy nên mới mở cuốn sổ ra xem.

“Quả nhiên... là như vậy...”

Tôi lấy tay che miệng, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần

dòng chữ đó. Nét chữ hơi trẻ con so với chữ tôi bây giờ nhưng tôi vẫn biết đó chính là chữ mình, không thể nhầm lẫn được.

Tôi của ba năm trước đã viết nhật ký truyền tay với tôi của ba năm sau. Và rồi...

“Vậy là mình đã biết ngay từ đầu ư...”

Tôi của ba năm sau đã biết ngay từ đầu rằng mình đang trò chuyện với chính mình ở thời điểm nào trong quá khứ. Giờ đây, khi đã là “tôi của ba năm sau”, tôi mới lần đầu tiên biết chuyện đó.

“...”

Tôi đóng trang nhật ký lại, lật ngược cuốn sổ rồi mở ra.

Ngày 24 tháng Bảy

Buổi hẹn hò đầu tiên, vậy mà trời lại mưa. Mình rất sốc khi Ritsuki gọi tới nhà mình, nhưng rồi cậu ấy bảo riêng hôm nay chúng mình hãy gặp nhau tại băng ghế có mái che, làm mình bật cười.

Ngày 28 tháng Bảy

Hôm nay Ritsuki đi xe đạp tới, cậu ấy đề nghị chở mình tới cánh đồng hoa hướng dương ở thị trấn bên cạnh. Nhưng vì luật pháp cấm chở người trên xe đạp nên mình từ chối, chúng mình quyết định chơi oẳn tù tì, ai thua thì phải chạy bộ. Kết cục, cả lúc đi lẫn lúc về mình đều thắng. Hoa hướng dương đẹp nhưng thực lòng mà

nói thì quãng đường đi về đó vui hơn ngắm hoa nhiều.

Ngày 2 tháng Tám

Mình đã tới xem trận đấu bóng rổ cuối cùng trước khi rời câu lạc bộ của Ritsuki. Ritsuki có ghi điểm, nhưng cuối cùng đội cậu ấy bị thua với tỉ số suýt soát. Trái bóng được chuyển tới sát thời gian kết thúc trận đấu. Ritsuki có vẻ day dứt vì đã không ném được nó vào rổ. Mình chẳng tìm được lời nào để an ủi, đến giờ mình vẫn còn áy náy vì chuyện đó.

Ngày 4 tháng Tám

Vì muốn Ritsuki vui hơn, mình đã mua kem tới. Ritsuki đòi mãi, nên mình đã bón cho cậu ấy ăn vài miếng kem trong lúc cậu ấy nằm. Cậu ấy ho khù khụ rồi bật dậy, chúng mình va trán vào nhau. Thật ngốc nghếch quá mức. Nhưng cuối cùng cậu ấy nói cậu ấy đã vui hơn, khiến mình an tâm hẳn. Thấy Ritsuki cười, mình rất vui.

“...”

Đọc những dòng chữ ấy, tới lúc định thần lại, nước mắt đã dâng lên làm nhòe cảnh vật xung quanh tôi.

Thời gian này ba năm trước, tôi đang trải qua một kỳ nghỉ hè vựng về nhưng đầy hạnh phúc cùng Ritsuki. Nói ra có vẻ hơi kỳ, nhưng cảm xúc của ba năm trước, thứ gắn kết với tôi qua cuốn nhật ký này, hiện vẫn còn tồn tại trong tôi.

“...”

Tôi chớp mắt, một giọt nước mắt trĩu nặng rơi xuống thấm ướt những con chữ, tôi cuống quýt lấy giấy ăn lau đi. Những kỷ niệm về Ritsuki bỗng chốc sống lại tràn ngập trong đầu tôi, bóp nghẹt trái tim tôi. Trong nỗi đau đớn ấy trộn lẫn cả niềm vui của kỳ nghỉ hè năm lớp Chín và cảm giác tuyệt vọng vào ngày 1 tháng Chín năm đó, khiến tôi không thể nào thở được.

“Hộc...”

Một tay áp lên ngực, tay kia tôi lau đi dòng nước mắt cứ tuôn trào không dứt.

Ở bãi sông đó có tôi của tuổi mười lăm vui cười hơn hở. Ở đó có một tôi đơn thuần, chưa từng nắm tay, chưa từng biết hôn, chưa từng biết tới nỗi buồn và nỗi hối hận có thể bóp nát trái tim mình, chỉ thực lòng mong Ritsuki vui vẻ...

“Ừ, ừ, ừ....”

Chìm trong tiếng nức nở, tôi ôm cuốn nhật ký vào lồng ngực. Bên ngoài cửa sổ, gió đang rung lắc cành lá, có tiếng chuông gió từ xa xa vọng tới.

Chào Mio. Mình cũng là Oshiba Mio.

Đêm hôm đó, tôi đã viết câu trả lời cách một dòng bên dưới câu hỏi của tôi ba năm trước. Nhớ lại câu trả lời khi đó, tôi viết một tin nhắn để xác nhận xem người ấy có thực sự là tôi không. Tôi chỉ nhớ mang máng, nhưng có lẽ nội dung vẫn giống trước đây.

Ngày mai, khi mở cuốn sổ ra, chắc chắn tôi sẽ nhận được câu trả lời như sau:

*Những chi tiết này đều đúng với mình. Đúng là mô tả về mình.
Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?*

Tiếp theo, tôi chỉ cần trả lời rằng mình chính là Oshiba Mio ở một thế giới khác và tiếp tục chuyện trò với tôi kia trong vòng một tháng là được.

Tôi chỉ có thể làm như vậy. Tôi không thể viết rằng đây là thế giới của ba năm sau khi Ritsuki đã mất được.

6

Vài ngày sau. Theo đề xuất của Touya, chúng tôi hẹn gặp nhau ở hiệu sách gần đó khi cậu ấy tan lớp học thêm.

“Cậu định mua gì à?”

“Tớ mua sách tham khảo.”

“Ồ...”

“Để tớ chọn cho Mio mấy cuốn nhé?”

“Thôi, tớ học trong sách giáo khoa là đủ mệt đứt hơi rồi.”

“Thế à?”

Touya nhếch một bên mép, gõ nhẹ vào đầu tôi một cái, nói “Tớ đi chọn sách một chút” rồi tiến về phía giá sách sâu bên trong. Lúc ấy tôi đang ở góc bày tạp chí, nên đứng nguyên đó, tìm đọc mấy cuốn tạp chí thời trang trong lúc chờ đợi.

“Hả? Thật á? Kaoru cũng thầm thương trộm nhớ người khác sao, bất ngờ quá.”

“Ôi nói nhỏ nhỏ thôi. Xấu hổ chết mất.”

Tiếng hai cô gái nói chuyện cách tôi một đoạn chọt lọt vào tai tôi. Một trong hai cô đang cuống quýt đưa ngón tay trở lên miệng “Suýt” một tiếng. Không nhìn rõ mặt, nhưng trông bộ

đồng phục tôi liền nhận ra.

Hai người đó là học sinh trường Kirimine.

“Cậu không tỏ tình à?”

“Tớ tỏ tình rồi.”

“Hả? Sốc quá đi mất.”

“Cậu ấy từ chối ngay lập tức. Vừa mới mùa xuân năm nay thôi.”

“Thật á?”

“Cậu ấy bảo cậu ấy có bạn gái rồi.”

“Ôi... Nếu vậy thì hết cách. Nhưng giờ là mùa hè rồi mà? Cậu vẫn còn tương tư cậu ấy ư?”

“Ừ. Lâu lâu gặp lại, tớ nhận ra mình vẫn thích cậu ấy. Thật chẳng tiến bộ tí nào nhỉ.”

Lắng nghe cuộc trò chuyện bí mật vừa buồn lại vừa vui của hai cô gái trong lúc giả vờ đọc tạp chí, tôi khúc khích cười thầm, nghĩ bụng cô gái kia dễ thương thật.

“Chuyện này không ảnh hưởng tới việc ôn thi đấy chứ?”

“Không, không sao đâu. Chỉ cần được nhìn thấy, được nói chuyện với cậu ấy là đủ rồi. Tớ có phần ngưỡng mộ khi thấy cậu ấy rất trân trọng bạn gái của mình, nên tớ không định làm gì cả.”

“Cậu nghĩ thông suốt đến thế ư? Kaoru à. Cậu làm tớ buồn lây đây này.”

“Ha ha ha.”

“Thế người đó là ai vậy?”

“Một nam sinh trường Seiyou.”

“Tên là gì?”

“Bí mật.”

“Gì vậy trời. Kể nhiều thế rồi mà giữ lại cái tên hử.”

Cụm từ “trường Seiyou” xuất hiện khiến tai tôi càng động lên, trong lòng tôi cũng thầm nhủ giống cô bạn kia “Kể nhiều thế rồi mà giữ lại cái tên hử”. Cô ấy thích một học sinh trường khác, vậy họ gặp nhau trên xe điện hoặc xe buýt trên đường đi học chẳng? “Ừa?”

Ngẩng đầu lên nhìn về phía gian sách tham khảo nơi Touya đi tới khi nãy, tôi nhận ra cậu ấy đã không còn ở đó nữa. Nhìn quanh, hóa ra cậu ấy đang đứng xếp hàng trước quầy thu ngân. Tôi vội vàng đặt quyển tạp chí xuống, đi về phía Touya.

“Sao cậu không gọi tớ một tiếng?”

“Tớ định mua xong rồi mới gọi.”

“Mà sao cậu chọn nhanh thế?”

“Nhanh thì tốt hơn chậm mà.”

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, Touya đã thanh toán xong, hai chúng tôi liền tiến về phía cửa tự động để ra khỏi cửa hàng.

“Ừa? Takanashi hử?”

Đột nhiên có tiếng gọi từ phía sau lưng. Theo sau Touya, tôi

cũng ngoảnh đầu lại thì thấy hai cô gái mặc đồng phục trường Kirimine đang đứng đó.

“...”

Ủa? Là hai cô gái khi nãy ư...? Mà một trong hai cô nhìn quen quen, không biết tôi đã gặp ở đâu rồi...

“Trùng hợp thật. Tôi không biết cậu cũng có mặt trong cửa hàng đấy.”

Nhờ nụ cười và đôi gò má phớt hồng của cô gái ấy, tôi chợt nhận ra. Cô ấy chính là người tôi đã gặp khi ôn thi ở thư viện thành phố vào tháng Hai năm nay. Tóc cô ấy dài hơn dạo đó một chút, nét dễ thương trên khuôn mặt cũng có vẻ được chăm chút hơn. Trên hết, bầu không khí quanh cô ấy thật mềm mại, nhẹ nhàng.

“Tôi tới mua sách tham khảo. Mitsuki thì sao?”

“Tôi vào đây để giết thời gian trong khi chờ xe buýt.”

Cô gái lại mỉm cười. Cô bạn kia có lẽ vì ít nói chuyện với Touya nên lùi về phía sau một bước, chỉ đứng nhìn mà không tham dự vào câu chuyện giữa họ.

“Hai bạn này học cùng lớp học thêm hè với tôi.”

“À... ừ. Tôi cũng nghĩ vậy.”

Tôi gật đầu trước lời giới thiệu của Touya, rồi khẽ cúi chào hai người. Sau khi tôi làm vậy, dường như nhớ ra khuôn mặt tôi, Mitsuki hơi nghiêng đầu hỏi:

“Ủa? Hình như... chúng ta từng gặp nhau ở thư viện thành

phố vào mùa đông...”

“Đúng rồi... Chào cậu.”

“A... Lễ nào đây là...”

“Cô ấy là bạn gái tớ.”

Trước nét mặt dò hỏi của Mitsuki, Touya lập tức giới thiệu về tôi như vậy. Vì chưa từng được giới thiệu là “bạn gái” của ai đó một cách rõ ràng như thế, nên tôi chợt thấy hơi xấu hổ, miệng ngậm chặt, gò má đỏ bừng.

“A... đây là bạn gái cậu à? Ra là vậy.”

Sau một phút sững sờ, Mitsuki vừa gật đầu vừa cười. Cô gái đứng phía sau nhìn Mitsuki với ánh mắt kỳ lạ.

“Tuyệt quá. Phong thái của hai người rất hợp nhau, thật kỳ diệu. Hai người hợp nhau thật đấy, thực sự rất đẹp đôi... À, xin lỗi cậu, mới nói chuyện lần đầu mà tớ nói linh tinh quá. Xin lỗi cậu nữa nhé Takanashi.”

Cụm từ “luống cuống” rất hợp với vẻ bối rối ngạc nhiên của cô gái lúc này. Lòng cô ấy rõ ràng đang cuộn sóng, mặt đỏ bừng, cô ấy vội nói “Vây tạm biệt... hẹn gặp lại cậu. Chúng mình cùng cố gắng ở lớp học thêm hè nhé”, sau đó nhanh chóng rời khỏi cửa hàng như trốn chạy. Cô bạn còn lại vội đuổi theo phía sau, miệng kêu: “Chờ tớ với Kaoru ơi.”

“...”

Tôi và Touya sững sờ nhìn theo bóng lưng hai cô gái. Bàn tay phải của Touya khẽ chạm vào tay trái tôi, cậu ấy đang nắm lấy

tay tôi. Tôi ngược nhìn Touya đứng bên cạnh.

“Mình ra khỏi đây thôi.”

“Ừ.”

Bởi biết quá nhiều nên giờ tâm trạng tôi thật phức tạp! Cũng giống như lần gặp ở thư viện, tôi nghĩ giá mà cô gái ấy đáng ghét hơn một chút thì tốt biết bao.

Ngày 11 tháng Tám

Hôm nay trời nóng quá, mình tới nhà Ritsuki chơi. Nhưng chúng mình không lên phòng Ritsuki mà ngồi chơi ở phòng trải chiếu tatami. Nói chuyện được một lúc thì mẹ Ritsuki về, mình lắp bắp chào bác. Thế nhưng Ritsuki lại nói chuyện với mẹ theo kiểu nhăm nhắng, thật là một điều bất ngờ đối với mình.

Lúc tới nhà Touya, cậu có gặp mẹ cậu ấy không?

Tối hôm đó, trong sổ đã có thêm phần nhật ký của tôi năm lớp Chín và câu hỏi dành cho tôi. Dùng ngón tay lần theo dòng chữ đó, lông mày giãn ra, tôi khẽ mỉm cười. Bởi tôi vừa nhớ lại ngày hôm đó.

Ngày hôm đó, tôi vừa nói úp mở vừa hỏi Ritsuki rằng “Nếu có một thế giới khác, cậu sẽ làm gì?”. Nghe xong câu ấy, Ritsuki rất ngạc nhiên bảo tôi quá mơ mộng.

“...”

Tôi ngả người tựa vào lưng ghế, chậm chậm vỗ vỗ và gặm nhấm ký ức đó hồi lâu. Nụ cười hồn nhiên của Ritsuki vẫn sống lại đầy tươi mới trước mắt tôi mỗi ngày. Tôi đã từng rất thích nụ cười ấy.

Cảm thấy một cơn đau nhói và khó thở đang ngấm vào và lan tỏa khắp trái tim, tôi vội vàng cầm lấy bút chì kim.

[Mình có. Bác ấy bảo mình đã lớn hơn trước nhiều. Bọn con trai lạnh lùng với mẹ quá cậu nhí.]

Ngày 12 tháng Tám

Hôm nay mình và Touya đã cùng tới cửa hàng sách ở khu phố bên cạnh. Khi Touya mua xong mấy cuốn sách tham khảo và định đi khỏi cửa hàng, chúng mình tình cờ gặp cô bạn học cùng Touya ở lớp học thêm mùa hè. Mình đã từng gặp qua cô ấy một lần, gương mặt cô ấy rất dễ thương, hơn nữa tính cách cũng có vẻ thân thiện, điều đó khiến mình có cảm giác thật lạ trong lòng.

“Ha ha...”

Đây đúng là phần nhật ký tôi viết dựa trên những việc xảy ra ngày hôm nay, nhưng tôi tin nó giống hệt nội dung tôi đọc được ba năm trước. Cảm thấy vô cùng hài hước, tôi đóng cuốn sổ lại.

Ngày cuối cùng của đợt nghỉ lễ Obon ngắn ngủi trong đợt học thêm hè của Touya. Chúng tôi lên xe điện vào trung tâm thành

phố, đi ăn trưa rồi xem phim. Hôm nay chúng tôi chọn một bộ phim thuộc thể loại bí ẩn, nên Touya không ngủ gật giữa chừng nữa.

“Vậy rốt cuộc là người đàn ông có râu đỏ đứng sau giết dây mọi chuyện à?”

“Cậu cũng xem mà không hiểu hả?”

“Vì tớ không quen đọc phụ đề. Chắc tớ đọc sót vài đoạn.”

“Thế nên lúc đầu tớ mới gợi ý xem bản lồng tiếng đấy.”

“Tớ sợ Touya sẽ cười tớ.”

“Giờ mới là lúc tớ cười cậu đây này.”

Tôi đâm vào lưng Touya khi nghe cậu ấy điềm nhiên nói vậy. Lúc đó là chiều muộn, chúng tôi đang đi bộ từ ga về nhà. Rẽ vào con đường nhỏ trên bãi sông, một cơn gió lớn ấm áp ủa ra đón chúng tôi. Bên dưới triền sông, một cậu bé đang cầm chiếc vợt lưới đuổi bắt chuồn chuồn.

“Mình rẽ vào chút không?”

“Ừ.”

Tôi gật đầu trước đề xuất của Touya. Mây giăng rộng trên bầu trời, nhưng sáng nay tôi đã xem dự báo thời tiết và mang ô nhựa trong theo nên không vấn đề gì.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau trên một trong hai băng ghế dài. Hôm nay bên mép nước có nhiều chuồn chuồn hơn mọi khi, hơn nữa chúng còn bay rất thấp.

“Người ta vẫn bảo chuồn chuồn trong ngày lễ Obon liên quan

gì tới những người đã mất ấy nhỉ?”

“À, chuyện những con chuồn chuồn mang theo linh hồn người đã mất trở về ấy à?”

Touya đáp lời tôi rồi bật cười.

“Có thể linh hồn Ritsuki cũng đang ở khu đó đấy.”

Cậu ấy nói thêm.

Nghe thấy tiếng cười của cậu bé đang đuổi theo côn trùng, tôi liền đưa mắt về phía đó. Tưởng rằng cậu bé chỉ có một mình, nhưng bên cạnh còn có mẹ cậu dắt tay một bé gái nhỏ tuổi hơn cậu đang đứng nhìn.

Tôi mơ hồ nhớ ra. Tôi và Ritsuki từng ngồi ở đây ngắm cảnh một cậu bé bị gió thổi bay mũ, và mẹ cậu bé bên cạnh với chiếc bụng bầu khá lớn.

“Kaede khỏe không nhỉ? Không biết chuyện cậu ấy với bạn trai từ dạo đó thế nào rồi.”

“Tớ cũng không rõ.”

“Tớ muốn một lần gặp cô ấy trong kỳ nghỉ hè này quá. Hay là tớ gọi cho cô ấy nhỉ.”

“Ừ.”

“Chào anh chị ạ!”

Đột nhiên, một giọng nói cao và vui tươi vang lên sau lưng chúng tôi, tôi và Touya cùng giật mình quay đầu lại. Cậu bé khi nãy chơi ở một chỗ khá xa giờ đã tới gần chúng tôi và cất tiếng

chào lần nữa: “Chào anh chị ạ!”

“Chào... chào em.”

Tôi chào lại, hoàn toàn bị áp đảo trước giọng nói vui tươi khỏe khoắn ấy. Cậu bé có vẻ thỏa mãn, lần này cậu lom lom nhìn sang Touya.

“Sao anh không chào lại em?”

“Hả? À... chào... chào em.”

“Khục!”

Nhìn Touya co rúm người, chào lại sau khi bị cậu bé nhắc nhở, tôi không nén nổi mà bật cười. Bởi chẳng mấy khi tôi được thấy Touya chùn người như vậy.

“Lời chào là thứ rất quan trọng đấy. Ở nhà hay ở lớp mẫu giáo em đều chào hỏi mọi người đằng hoàng.”

Cậu bé chấp hai tay bên hông, bắt chước điệu bộ thầy giáo đang giảng giải.

“À... ừ.”

Touya chớp chớp mắt, chậm rãi gật đầu. Cảm thấy buồn cười không chịu nổi, tôi phải lấy tay che miệng, cố kìm nén lại. Mẹ cậu bé đi theo phía sau cũng cười khúc khích.

“Xin lỗi hai em, làm phiền hai em rồi. Con ơi, mình về thôi. Bắt đầu có mưa rồi đấy.”

Vừa nói, người mẹ vừa cầm lấy tay cậu bé.

“Mưa ư?”

Nghe mẹ cậu bé nói, tôi nhìn quanh. Trong không trung khó nhìn thấy cơn mưa, nhưng có thể thấy được những hạt mưa li ti rơi xuống làm lay động ngọn cỏ.

“À chị ơi. Chị cầm lấy chiếc ô này mà dùng, không cần trả lại em đâu. Dù sao nó cũng chỉ là một cái ô nhựa trong thôi.”

Tôi với lấy chiếc ô dựng bên cạnh băng ghế, đứng lên đưa cho mẹ cậu bé.

“Không sao đâu em. Nhà chị ở ngay kia, vả lại mưa vẫn còn nhỏ hạt mà.”

“Chị đừng ngại, lỡ các bé bị cảm lạnh thì sao.”

“Nhưng bọn em sẽ bị ướt mất.”

“À, không sao ạ. Em có mang theo ô gấp đây.”

Touya chen vào câu chuyện giữa tôi và mẹ cậu bé. Cậu ấy mở cặp lấy chiếc ô gấp màu đen ra cho mẹ cậu bé yên tâm.

“Ồ.”

Thấy vậy, cuối cùng mẹ cậu bé cũng nhận lấy chiếc ô từ tay tôi, chị nói cảm ơn rồi giương ô lên. Cậu bé bắt chước mẹ cảm ơn chúng tôi rồi cúi đầu thật sâu, sau đó cất bước ra về, vừa đi vừa ngoảnh lại vẫy tay chào chúng tôi nhiều lần.

Ba mẹ con lúu rúu, chen chúc dưới chiếc ô, nhưng bóng lưng họ trông thật vui vẻ. Nhìn theo họ, tôi nói với Touya:

“Cậu chuẩn bị mọi thứ cẩn thận thật đấy.”

“Bữa trước gặp mưa nên từ hôm đó ngày nào tớ cũng mang ô

theo.”

“Ha ha, có khi Touya là chàng trai gọi mưa cũng nên.”

“Tớ cũng có thể gọi Mio như vậy đấy.”

Sau đó chúng tôi ngồi trên băng ghế nói chuyện thêm ba mươi phút nữa, giữa màn mưa nhỏ không ngừng rơi, tôi đi cùng ô với Touya ra về.

Lần đầu tiên tôi che chung ô với người khác giới. Chúng tôi nép vào giữa để tránh bị ướt, vai và cánh tay hai đứa chạm nhau, mỗi lần như thế từ những chỗ ấy đều mang tới cảm giác ngứa ngứa.

Về tới trước cửa nhà Touya, cậu ấy bảo tôi:

“Cậu cứ cầm ô mà về.”

“Ừ, cảm ơn cậu nhé. Lần tới gặp tớ sẽ trả lại.”

“Lần tới ư... Chủ nhật tuần tới chúng mình lên thư viện thành phố học không? Cậu làm xong bài tập chưa?”

“Tớ chưa làm xong. Giờ sẽ làm.”

Touya mỉm cười, đưa ô cho tôi. Cậu ấy hơi cúi người xuống một chút, khoanh khắc tôi ngẩng mặt lên đón lấy chiếc ô, đôi môi của Touya cũng chậm rãi tiến tới gần.

Những hạt mưa lặng lẽ nhảy múa trên ô. Từ cành lá của một cây trong vườn nhà Touya, một giọt nước lớn rơi xuống, khiến chúng tôi giật mình rời nhau ra. Sau đó chúng tôi vẫy tay chào tạm biệt.

[Sách tham khảo á, đúng là Touya có khác. Mà hai người đi mua sắm cùng nhau à? Hay mình cũng rủ Ritsuki đi thử xem sao. Một cô bạn dễ thương ấy à... ừm, mình nghĩ mình hiểu được cảm giác lạ lùng trong lòng cậu đấy.]

Ngày 14 tháng Tám

Hôm nay là lễ Obon nên Ritsuki đang về quê thăm bà. Dù đã lên kế hoạch trước chuyện này nhưng bữa trước cậu ấy lại quên kể, vì thế khi này cậu ấy mới gọi điện báo cho mình. Chẳng còn cách nào khác, mình đành ở nhà làm bài tập, nhưng không hiểu sao không thể tập trung được.

Tối đó, trước phần nhật ký mới được tôi năm lớp chín viết vào, tôi viết câu bình luận:

Vậy là cậu nhớ cậu ấy rồi. Bị hủy hẹn buồn nhỉ.

Sau đó tôi viết nhật ký cho hôm nay.

Ngày 15 tháng Tám

Hôm nay chúng mình hẹn hò trong khu phố. Lúc đang đi cùng Touya ở bãi sông trên đường về, chợt một cậu bé học mẫu giáo bắt chuyện với bọn mình. Cuộc trò chuyện giữa cậu bé và Touya - một người không quen tiếp xúc với những em nhỏ - thật kỳ cục, khiến

mẹ đứa bé cũng cười vang. Trời mưa không lớn, mình cho em bé chiếc ô nhựa trong của mình rồi che cùng chiếc ô gấp của Touya. Cậu ấy là chàng trai gọi mưa chăng?

“Mio ơi, lâu rồi không gặp cậu.”

Vài ngày sau, có tin nhắn từ ứng dụng Line của Moriyama - cô bạn cùng lớp tôi không hề gặp lại từ khi bước vào kỳ nghỉ hè - gửi đến, chúng tôi hẹn gặp nhau tại nhà hàng gia đình trước ga. Vì đều đã ăn cơm trưa ở nhà, nên chúng tôi chỉ gọi hai suất kem hoa quả nhỏ để tráng miệng.

“Trông cậu có vẻ khỏe mạnh yêu đời ghê.”

“Ừ, Moriyama cũng vậy.”

Chúng tôi đi lấy nước hoa quả từ cây lấy nước tự phục vụ, rồi ngồi xuống đối diện nhau. Nước uống có ga đang tan những bọt khí nghe xì xì trong miệng.

“Mà này, ừm, tớ nghĩ tớ muốn được cậu gọi bằng tên riêng rồi...”

Hôm nay Moriyama mặc một chiếc áo len kẻ, cô ấy ngược mắt vẻ ngại ngùng và đề xuất với tôi. Tuy vui mừng nhưng cũng hơi xấu hổ, tôi hỏi lại:

“À, vậy... ừm, tớ gọi cậu là Ikumi nhé?”

Cùng là con gái nhưng tôi vẫn cảm thấy ngại ngùng. Lâu lắm

rồi mới có một cô bạn dành thời gian ngày nghỉ để tới gặp tôi thế này.

“Ừ, tớ thích cậu gọi tớ như thế hơn.”

Vừa nói Ikumi vừa tươi cười, da cô ấy rúm nắng hơn trước một chút. Nhà ông bà cô ấy ở Okinawa, nghe nói đợt nghỉ hè cô ấy đã về đó chơi hơn hai tuần liền. Cô ấy mua một chiếc khăn tay bông in hình linh thú ở địa phương về làm quà cho tôi.

Vừa nghe xong chuyện chuyến đi chơi của Ikumi thì món kem hoa quả được bung ra, tôi liền đưa thìa vào cốc kem.

“Cậu có hẹn hò với Takanashi được nhiều không?” Moriyama nhìn tôi, hỏi.

“Ừ, cũng... tạm tạm.”

Tôi ngượng ngùng, húng hắng ho vài tiếng cho đỡ ngượng. Ikumi kêu lên:

“Ôi... Thích thế. Thích thật đấy. Quả là đáng ghen tị.”

Nói rồi cô ấy lấy hai tay bưng mặt. Tôi đành khẽ cười ha ha, rồi đưa một miếng kem hoa quả lên miệng.

“Takanashi là bạn trai đầu tiên của Mio à?”

Sau một hồi im lặng ăn kem, Ikumi đột nhiên ngẩng đầu hỏi. Tôi giật mình, và rồi vì lỡ tạo ra một khoảng lặng và vẻ mặt kỳ cục trong thoáng chốc, tôi không thể nói dối được nữa.

“À... ừm, không. Hồi học lớp Chín tớ có thích một người...”

Tôi đáp.

“Ừa? Thế à, lần đầu tiên tớ được nghe đấy. Cậu ấy giờ có học trường mình không?”

Ikumi có vẻ rất thích nghe chuyện yêu đương của người khác. Đôi mắt đột nhiên sáng lấp lánh, cô ấy tiếp tục đào sâu câu chuyện.

“Không.”

“Thế à. Làm tớ tự nhiên hồi hộp. Thế giờ cậu ấy học trường nào?”

Trước một Ikumi hỏi hết câu này tới câu khác, tâm trạng của tôi mỗi lúc một khô héo dần.

“Ừm, ừ thì...” Vừa ngập ngừng tôi vừa tìm cách nói lảng đi, nhưng nếu nói dối thì sẽ phải tiếp tục nói dối ở những câu hỏi sau đó nữa...

“Trường Kirimine à? A, hay là trường Nishi? Hay cậu ấy đi tỉnh khác học?”

“Ừm... cậu ấy mất rồi.”

“...”

Tôi trả lời thẳng thắn như vậy, từ bỏ việc nói lảng đi. Gương mặt Ikumi cứng đờ trong khoảnh khắc, có lẽ biểu cảm khó xử của tôi đã truyền sang cô ấy, dáng vẻ của cô ấy tràn ngập sự áy náy.

“Xin... xin lỗi cậu, tớ thực sự xin lỗi.”

Ikumi cúi đầu nhanh và mạnh như thể đập đầu xuống bàn để xin lỗi tôi.

“À, không sao đâu.”

Tôi cũng cười áy náy.

Sau đó Ikumi không hỏi thêm gì về chuyện này nữa.

“Ikumi vẫn bảo trước giờ không có bạn trai, nhưng cậu đã từng thích ai chưa?”

Để xua tan bầu không khí buồn rầu, tôi cố gắng hỏi Ikumi bằng giọng thật tươi tắn. Cô ấy đang chăm chú dùng thìa nạy miếng táo trong món kem.

“Hả? Tớ á?”

Ikumi hỏi lại, thấy tôi gật đầu, đôi má cô ấy hơi ửng hồng.

“À... ừ. Thực ra là...”

Ikumi khẽ ho lấy giọng, tâm tình có vẻ không tệ.

“Thực ra tớ đã từng thầm thương một người suốt từ hồi cấp hai tới lớp Mười.”

“Người ấy học cùng cấp hai với cậu à?”

“Ừ.”

Sau đó Ikumi bắt đầu say mê kể cậu bạn đó đẹp trai thế nào, văn võ song toàn ra sao. Xem ra cô ấy rất thích cậu bạn đó. Cô ấy còn kể chi tiết cho tôi nghe việc họ đã nói với nhau những chuyện gì, nhóm bạn của họ đã đi chơi những đâu.

“Tới lớp Mười... nghĩa là cậu đã tỏ tình với cậu ấy vào năm lớp Mười à?”

Sau khi nghe xong một lượt, tôi đặt câu hỏi, nụ cười trên môi

Ikumi lập tức như có đám mây che phủ.

“Không, nhà cậu ấy chuyển đi rất xa, rốt cuộc tớ chưa kịp nói gì với cậu ấy cả.”

“Thế à...”

Chiếc thìa dùng để ăn kem chạm vào thành cốc nghe “leng keng” mấy tiếng. Ikumi xúc một miếng ngũ cốc ở lớp dưới cùng của ly kem đưa lên miệng, rồi thở dài một hơi.

“Tớ hối hận lắm. Nếu có thể nói chuyện với chính mình trong quá khứ, chắc chắn tớ sẽ bảo con bé ấy đi tỏ tình, ừn vai bắt nó đi kể cả nó không muốn đi nữa.”

“...”

Một câu nói thường thấy trong một câu chuyện bình thường. Nhưng nghe vậy, lồng ngực tôi chợt cảm thấy xốn xang. Những lời lảm bảm sau đó của Ikumi tôi vẫn nghe thấy, nhưng chẳng từ nào lọt vào đầu tôi cả.

“Nếu có thể nói chuyện với chính mình trong quá khứ...”

Chỉ riêng câu nói này cứ lặp lại trong đầu tôi, cả phần sau của cuộc trò chuyện tôi chỉ thần thờ gật gù cho có lệ.

[Hai người đi chung một chiếc ô ư, lãng mạn thế! Mình chưa làm thế bao giờ. Ghen tị thật đấy.]

Ngày 17 tháng Tám

Chúng mình hẹn nhau ở bãi sông sau một tuần không gặp. Ritsuki đi biển bị bắt nắng đen sạm, cậu ấy tặng mình bánh làm quà đi chơi về. Ngày mai chúng mình sẽ học nhóm cùng Touya và Kaede. Hôm nay, mình và Ritsuki đã nắm tay nhau lần đầu tiên.

Ngày 18 tháng Tám

Mình và Ritsuki, Kaede cùng tụ tập tại nhà Touya học nhóm giải bài tập. Chúng mình giúp Ritsuki làm bài, nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn không làm được hết. Khi mình thông báo với Kaede rằng mình và Ritsuki đang hẹn hò, cô ấy đã rất ngạc nhiên. Touya nói hôm lễ hội pháo hoa cậu ấy có việc không đi được, nên hôm đó sẽ chỉ có mình với Ritsuki đi riêng với nhau thôi.

Hôm lễ hội pháo hoa cậu sẽ đi cùng Touya ư? Hay ở thế giới đó Touya cũng không đi được?

Về tới nhà, nhìn cuốn nhật ký mấy ngày không mở ra, tôi thấy mình của ba năm trước đã viết phần nhật ký của hai ngày vào đó. Lăn ngón tay tới cụm từ “lễ hội pháo hoa”, ngón tay tôi khẽ giật một cái, rồi tôi ngồi phịch xuống ghế, không động đậy.

Khoảng thời gian chuyển tiếp ngắn ngủi giữa hoàng hôn và đêm tối, mặt trời đã lặn, bầu trời ngoài cửa sổ mờ mờ tối. Những con chữ trong nhật ký bắt đầu trở nên khó đọc, nhờ thế tôi nhận ra mình đã giữ nguyên tư thế đó một lúc khá lâu rồi. Tôi chậm rãi đứng lên, bật đèn phòng.

“Nếu có thể nói chuyện với chính mình trong quá khứ...”

Câu nói của Ikumi trong nhà hàng hiện lên trong đầu tôi như một câu đùa chú.

Nhờ cuốn nhật ký này đây, tôi đang được... nói chuyện với chính mình trong quá khứ.

Cho tới lúc này, tôi vẫn nói chuyện bình thường như ba năm trước, để tôi trong quá khứ không nhận ra rằng hiện tại Ritsuki đã mất.

Tại sao tôi không nhận ra nhỉ. Nếu kết nối được với tôi của ba năm trước như thế này, tôi có thể kể lại tình huống cái chết của Ritsuki, và nhờ tôi của quá khứ ngăn không cho Ritsuki bước vào tình huống ấy...

“Ritsuki sẽ... không phải chết?”

Mọi lỗ chân lông trên người tôi đều nở ra trước câu độc thoại ấy. Mọi chuyện chỉ là “có thể” thôi, chẳng có gì chắc chắn. Tại thời điểm tôi có thể nói chuyện với bản thân trong quá khứ, tôi đã sớm không còn cảm nhận được hiện thực nữa, thế nên dù có làm như vậy, tôi cũng không dám chắc Ritsuki sẽ được cứu.

Thế nhưng...

“...”

Nhịp tim của tôi càng lúc càng nhanh. Sâu bên trong lồng ngực, nơi tối tăm nhất mà tôi luôn tránh không nhìn thẳng đến, có một tia sáng hy vọng vô cùng nhỏ bé lóe lên. Bắt đầu từ nơi đó, những kỷ niệm với Ritsuki, ngoài những điều tôi ghi trong

nhật ký, đang lũ lượt xuất hiện.

Cậu đang cười tươi trong tất cả những kỷ niệm đó. Ritsuki... đang cười.

“Ừa? Nhưng mà...”

Ngay sau giây phút cho rằng mình đã nghĩ ra diệu kế, một mâu thuẫn lớn... nói đúng hơn là một cảm giác kỳ lạ đã làm vẩn đục tâm trạng của tôi.

“Nếu là như vậy... tại sao ba năm trước, mình của tương lai lại không nói cho mình biết nhỉ...”

Tôi lẩm bẩm.

Những sợi dây điện bên ngoài cửa sổ khẽ đung đưa, có lẽ là vì gió. Phía sau nó là bầu trời trải rộng chuyển dần từ màu xanh dương sang màu xanh navy đậm, cuối cùng là những đám mây đen kịt.

Kết cục, ngày hôm đó tôi đóng sổ lại mà không viết thêm gì cả.

Buổi sáng Chủ nhật mấy ngày sau đó, tôi và Touya đến thư viện thành phố sau một thời gian dài không lui tới, cả bên trong lẫn bên ngoài thư viện đều đã được sửa sang đẹp đẽ. Từ khi thư viện bắt đầu bước vào quá trình tu bổ, chúng tôi chuyển sang học tại phòng của Touya, nên hôm nay là lần đầu tiên tôi đến đây kể từ khi ấy. Riêng Touya hình như vẫn thi thoảng ghé qua.

Khu tự học không có nhiều thay đổi, nhưng vì đang kỳ nghỉ

hè nên chỉ có vài em học sinh cấp hai tới học. Chỗ chúng tôi hay ngồi dạo trước vẫn đang trống và chúng tôi lại ngồi cạnh nhau như cũ.

“Ừa, cậu làm gần xong rồi cơ à. Thật là hiếm thấy.”

“Trông thế này thôi chứ tớ cũng nghiêm túc học hành lắm đó. Dù sao tớ vẫn là học sinh đang ôn thi đại học mà.”

Touya tự ý kiểm tra bài tập về nhà của tôi, hết như một gia sư. Cậu ấy hờ hững đáp “Thế cơ đấy”, nhưng vẫn có vẻ vui sướng, mở sách ra chuẩn bị học.

“Tớ có dán giấy đánh dấu những chỗ mình không hiểu, cậu giảng cho tớ nhé.”

“Ừ, được.”

Touya nhỏ giọng giảng bài cho tôi, nhưng đầu óc tôi cứ bồn chồn không yên. Từ hôm đó, ngày nào chuyện về cuốn nhật ký cũng chiếm giữ một góc trong lòng tôi, tôi đếm ngược từng ngày cho tới lễ hội pháo hoa.

“Cậu có đang nghe không đấy?”

“Hả? À có, tớ vẫn đang nghe đây.”

Touya nghi hoặc nhìn tôi, bởi chính tôi nhờ cậu ấy giảng bài mà cuối cùng đầu óc lại để trên mây. Thế nên tôi quyết định hôm nay sẽ tạm thời tập trung vào việc học.

“Ôi, bên ngoài nóng quá!”

Đến trưa, chúng tôi ra khỏi thư viện để đi mua gì đó ăn. Giờ đã là hạ tuần tháng Tám, thời tiết ban sáng và tối đã mát hơn,

nhưng ánh nắng buổi trưa hãy còn gắt, tôi dùng khăn tay bông che mặt.

“Ủa? Sao cậu có xe đạp ở đây?”

Chẳng biết tự lúc nào, Touya đã dắt xe đạp từ làn gửi xe tới. Tôi ngạc nhiên hỏi vì lúc đến đây chúng tôi cùng đi bộ đến.

“Lần trước tới đây học, lúc về có đất lở nên tớ nhờ bố mẹ qua đón. Tớ để xe đạp ở đây từ hôm đó đến giờ.”

“Ha ha, thế thì cậu đúng là chàng trai gọi mưa còn gì.”

“Không phải!”

Vừa cười trước thái độ phủ nhận cứng rắn của Touya, tôi vừa bước tới đi bên cạnh cậu ấy.

“Cậu có muốn lên xe tớ chở không?”

“Hả? Không được đâu. Chúng ta sẽ bị cảnh sát tuần túm mất.”

“Cảnh sát tuần ư?” Touya nói, bật cười nho nhỏ.

“Có một con đường nhỏ phía sau hầu như không có ô tô qua lại đấy.”

Cậu ấy nói rồi nở nụ cười láu lỉnh. Nhìn vẻ mặt trẻ con và dễ thương hiếm hoi đó, tôi đành chịu thua.

“Ôi, ghê quá!”

“Đừng nhúc nhích, tớ lạc tay lái mất.”

Con đường nhỏ rộng chừng vài ba mét được che phủ bởi tán cây ven đường này chỉ hơi dốc, nhưng xe chúng tôi vẫn lao nhanh xuống, tôi dùng hết sức bám chặt lấy eo Touya. Cậu ấy

bóp phanh, mỗi lần như thế trán tôi lại va phải lưng Touya theo quán tính.

“Mát không?”

“Tớ không biết.”

Touya cười ha ha, độ rung từ lưng cậu ấy truyền tới qua trán tôi. Hôm nay Touya làm những điều thật khác lạ so với mọi khi.

Cuối cùng xe đã bon êm hơn, tôi chậm rãi ngẩng đầu lên. Những tán cây cao hai bên đường cùng rủ xuống, tạo thành một mái vòm. Nhờ thế con đường rợp bóng râm, lại có thêm gió nhẹ do đạp xe nên rất mát.

Vẫn biết đây là việc không nên làm, nhưng dù sao cũng là dịp hiếm hoi, gương mặt tôi giãn ra đầy vui vẻ.

“Touya này.”

“Gì cơ?”

“Áo cậu thơm quá!”

“Chắc là mùi nước xả vải đó.”

“Thế à?”

Lớn tiếng nói những chuyện không đâu không cuối giữa làn gió vây quanh, điều này khiến tôi bật cười khúc khích.

“Ôi, no căng bụng mát rồi.”

Chúng tôi mua bánh mì ở cửa hàng dưới chân dốc, rồi về nhà Touya ăn. Hôm nay nhà Touya không có ai.

Sau khi uống cốc trà đá Touya đưa cho, tôi thở ra một hơi. Phòng của Touya có điều hòa, tôi nhắm mắt lại trước sự dễ chịu đó.

“Ngày hội pháo hoa.”

“Gì cơ?”

Tôi mở mắt khi Touya nói chuyện với mình.

“Cậu ổn không? Đi được chứ?”

Touya vo tròn tờ giấy ăn vừa dùng để lau tay, vừa ném vào thùng rác vừa hỏi. Ánh mắt tôi dõi theo cho đến khi mẩu giấy rơi gọn vào thùng rác, tôi đáp:

“Ừ, tớ đi được.”

Giây phút đó, tôi chợt nhớ ra chuyện về cuốn nhật ký và Ritsuki.

Bên kia chiếc bàn nhỏ có một giá sách đơn giản màu nâu cháy, cạnh đó là bàn học. Làn gió từ máy điều hòa thổi tới, rèm cửa khẽ lay động.

“Touya này.”

“Ơi?”

“Nếu có thể xóa bỏ một điều khiến cậu hối hận, cậu sẽ làm thế nào?”

“Hối hận?”

“Ừ.”

Sau lưng tôi và Touya là chiếc giường, Touya tựa đầu lên mép

giường, ngẩng nhìn trần nhà.

“Nếu có thể xóa bỏ thì đương nhiên tớ muốn xóa rồi.”

“Đúng là thế thật.”

Tôi vòng tay ôm hai đầu gối và ngồi thu mình lại. Sự trầm mặc này khiến không khí trong căn phòng sáu chiếu trở nên thật nặng nề. Tôi chăm chú nhìn hai đầu gối của mình.

“Nhưng mà, sau những thất bại và những điều khiến chúng ta hối hận, chắc chắn chúng ta sẽ thu lại được một số thứ. Thế nên việc những thứ đó biến mất có lẽ chính là cách để bồi thường cho nỗi hối hận vừa xóa bỏ đi ấy.”

“Ý cậu là sao?”

Thấy tôi nghiêng đầu thắc mắc, Touya chuyển ánh mắt đang nhìn trần nhà xuống tôi.

“Ví dụ, cậu thi trượt trường cấp ba mà cậu mong muốn, đành đi học một trường khác chỉ để không trượt dài thêm, ở đó cậu gặp được thầy cô tốt và những người bạn tốt. Rồi một phép màu xảy ra, cậu được quay lại ngày thi và đỗ vào trường cậu muốn, vậy khi đó mối duyên gặp gỡ và những ảnh hưởng tốt mà cậu có được ở ngôi trường kia sẽ biến mất, đúng không?”

“À... ừ, ra là vậy. Đúng thế thật.”

“Ngoài ra còn có sự trưởng thành của trái tim trong quá trình vực dậy sau thất bại, sự gắn kết mạnh mẽ với gia đình và bạn bè - những người đã nâng đỡ chúng ta lúc hoạn nạn nữa.”

“Ừ.”

Tôi đáp, cảm thấy câu nói của Touya làm trái tim mình lạnh giá. Một nỗi bất an không biết là gì, cũng chẳng thể diễn tả bằng lời chột dâng lên, tôi không chế ngự được cơn sóng trong lòng nữa.

“Ừ.”

Tôi gật đầu lần nữa. Đúng lúc đó, một cảm giác ghệt thở giống như ngực mình vừa bị ép chặt xuống và cảm giác khó chịu như đang hoa mắt đồng thời tấn công tôi.

“Mio?”

“Gì cơ?”

“Cậu không sao chứ? Hôm nay tớ thấy cậu cứ lơ đãng đi đâu. Người cậu khó chịu à?”

Đang tựa người vào thành giường, Touya ngồi thẳng dậy nhìn sắc mặt tôi. Bàn tay phải to lớn và ấm áp của cậu ấy áp vào má tôi. Cảm thấy an tâm phần nào trước hơi ấm đó, tôi mỉm cười trấn an cậu ấy.

“Tớ không sao.”

Đoạn tôi đặt tay mình lên bàn tay phải của cậu ấy.

“...”

Touya chậm rãi ghé mặt tới. Cậu ấy áp môi vào môi tôi, như để lấp đầy khoảng cách giữa hai đứa. Nụ hôn mà tôi không nhớ nổi là lần thứ bao nhiêu đó thật dịu dàng và ấm áp, như để xác nhận sự tồn tại của tôi, xác nhận tình cảm của tôi và khẽ khàng rót vào trong tôi sự tồn tại cũng như tình cảm của Touya vậy.

Những nụ hôn trong phòng Touya mỗi lúc một dài hơn. Hôm nay cũng vậy, chúng tôi áp môi lên nhau, đôi lúc dừng lại để thở rồi tiếp tục, đổi góc độ, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần...

“Chờ, chờ đã Touya...”

Nụ hôn mỗi lúc một sâu hơn. Đầu tôi dần trượt khỏi mép giường, cuối cùng ngã xuống tấm thảm. Hai tay Touya đặt hai bên đầu tôi, gương mặt cậu ấy nhìn xuống vẫn không biểu lộ cảm xúc như cũ.

“Ừ.”

Cậu đáp.

“Ừ... m...”

“Sao vậy?”

Bằng vẻ mặt bình thản, mắt kính đã tháo xuống, Touya lại đưa môi tới gần. Cậu ấy hôn lên cả gò má và đuôi mắt tôi.

“A... tớ... tớ là... lần đầu tiên...”

“Ừ.”

“Không phải “Ừ”, tớ...”

Tóc mái của Touya chạm vào cằm tôi. Ở tư thế này, khi Touya bao phủ bên trên tôi và nhìn xuống với cự ly rất gần, thân nhiệt và nhịp tim của tôi cao vọt lên.

“Tớ nên kêu lên sung sướng hay tỏ ra kinh ngạc chẳng?”

“Không, không phải vậy.”

“Cậu không thích?”

“Không phải là... không thích... nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Tớ... tớ chưa đánh răng...”

Nghe tôi trả lời, Touya phì cười. “Chúng mình hôn rồi mà, có gì khác đâu.” Nói đoạn, cậu ấy chậm rãi vùi mặt vào cổ tôi. Sức nặng từ cơ thể Touya dần chuyển sang tôi, cơn sóng trong lòng tôi lặng xuống, đương nhiên tôi vẫn còn xấu hổ, nhưng tôi nhận ra cảm giác hạnh phúc đã vượt lên khỏi nỗi xấu hổ ấy.

Tôi nhắm mắt, hai tay vòng lên ôm lấy lưng Touya, tự nhiên tới mức chính tôi cũng phải ngạc nhiên.

“...”

Trong căn phòng của Touya, được hơi ấm và mùi thơm của Touya bao bọc, nước mắt tôi chợt trào ra.

Tình cảm lặng lẽ tích lũy trong một thời gian dài của tôi dành cho Touya lấp đầy trong lồng ngực, như thể sắp trào dâng ra bên ngoài. Cảm giác có thể chia sẻ cảm xúc lẫn nhau, có thể chạm vào nhau như thế này khiến tôi thấy mình thật hạnh phúc.

Thế nên tôi không thể phớt lờ từ “bồi thường” khi này Touya nhắc đến được.

Nghĩ tới những nhánh nhỏ của khả năng “nếu Ritsuki không chết”, chắc chắn tôi sẽ mất đi thứ gì đó của hiện tại. Càng nghĩ sâu hơn về “thứ gì đó” ấy, trái tim tôi liền muốn cắt đứt luồng suy nghĩ của bản thân.

“Mio.”

Touya nồng nàn gọi tên tôi. Giọng nói ấy vang lên như thấm vào trái tim tôi, một lần nữa kích thích tuyến lệ của tôi.

Ba năm trước, tôi của tương lai đã không báo cho tôi về cái chết của Ritsuki. Lúc này, tôi có cảm giác cuối cùng mình đã hiểu được lý do.

[Phản ứng của Kaede như đang hiện ra trước mắt mình vậy. Bốn người tụ tập chắc sẽ vui lắm. Hôm bắn pháo hoa mình sẽ đi ngắm cùng Touya.]

Ngày 23 tháng Tám

Hôm nay mình cùng Touya tới thư viện thành phố, chúng mình ngồi học ở đó. Touya rất thông minh, thật đáng ghen tị. Buổi trưa chúng mình mua bánh mì ở cửa hàng rồi cùng ăn trong phòng của Touya. Phòng cậu ấy giản dị, giá chứa đầy sách, nghiêm túc hơn cả người lớn, cứ như phòng của ông chú nào đó vậy.

Tôi đã không thể viết điều gì sâu sắc vào nhật ký ngày hôm đó. Kết quả, dòng nhật ký dừng lại ở việc tả căn phòng của Touya.

Vài ngày sau khi tôi nhắn Kaede rằng muốn sớm được gặp cô ấy, cô ấy liền mời tôi tới nhà. Lần cuối chúng tôi gặp nhau là vào tháng Sáu, hai tháng rồi chúng tôi mới gặp lại.

“Phong thái của Mio có vẻ khác trước nhỉ.”

Vừa vào tới nhà và ngồi xuống đệm ngồi, Kaede đã nhìn chăm chăm mặt tôi mà nói vậy.

“Hả? Như thế nào cơ?”

Tôi hỏi lại, tim đập thình thịch.

“Chuyện tình cảm của cậu với Touya có tiến triển rồi hả?”

Kaede chống hai khuỷu tay xuống chiếc bàn tròn nhỏ, người vươn ra phía trước, ghé sát vào mặt tôi. Sắc hồng trên má và số lần chớp mắt liên tiếp của tôi đã khiến Kaede đoán ra, cô ấy cười không thành tiếng, nói nhỏ: “Tớ biết mà.”

“Tớ mừng khi thấy tình cảm của các cậu thuận lợi như vậy.”

“Cảm ơn cậu.”

Nhằm che giấu vẻ ngượng ngùng, tôi nhìn quanh căn phòng. Trong phòng Kaede, mọi đồ đạc đều mang hai màu cơ bản là trắng và kem, nhìn thật ra đáng người lớn. Nhưng trong phòng có dán ảnh chúng tôi hồi tiểu học, chỉ riêng chi tiết này hơi khác với tổng thể căn phòng một chút.

Chúng tôi mở hộp bánh trên bàn, nâng cốc trà vừa rót từ chai ra để cạn ly với nhau.

“Tớ có thể nói một chuyện không nghiêm túc lắm được không?”

Sau khi cả hai cùng uống nước và ăn một miếng bánh, tôi vào đề với tông giọng hạ xuống một bậc.

“Chuyện gì cơ?”

Kaede đưa một miếng bánh quy sô cô la lên miệng, vừa nhai vừa hỏi. Tôi thấp thỏm cất lời, như để giải phóng cảm giác bứt rứt trong lòng mấy ngày nay.

“Nếu Ritsuki chưa mất, cậu nghĩ lúc này mọi chuyện sẽ thế nào?”

“...”

“Ví dụ như... chuyện giữa tớ và Touya...”

Mắt tôi nhìn xuống dưới khi tôi nói ra câu đó, nhưng chính bản thân tôi lại là người bị tác động bởi nó nhất. Chỉ là một khả năng trong mơ, vậy mà khi nghĩ tới những thiệt hơn phát sinh cùng với khả năng ấy, trái tim tôi dao động không ít.

“À... ừm... không biết sẽ thế nào nhỉ.”

Có lẽ cô ấy không ngờ tới câu hỏi này. Sau một thoáng tỏ ra ngạc nhiên, gương mặt Kaede cau lại, cô ấy chống khuỷu tay xuống bàn, đưa hai ngón tay day day ấn đường.

“Touya có vẻ thực sự trân trọng cậu, nên cậu ấy chắc sẽ ưu tiên cảm xúc của cậu hơn là cảm xúc của cậu ấy, đúng không?”

Sau khi ậm ừ thêm một tiếng, cô ấy ngẩng đầu lên nói.

“Không chỉ với Mio. Cả với Ritsuki, cậu ấy cũng sẽ làm thế thôi.” Kaede nói tiếp.

Tôi gật đầu thay cho lời đáp, “Ừ”.

“Tớ nghĩ có lẽ từ hồi cấp hai... à không, từ hồi cấp một Touya đã thích Mio rồi. Nhưng đối với Touya thì việc Mio và Ritsuki có

thể vui cười được ưu tiên nhiều hơn. Thế nên cậu ấy đã không cố chen vào giữa hai cậu. Ừm, nhưng mà những điều này cũng chỉ là suy nghĩ của tớ thôi.”

“...”

Lần này, thay vì gật đầu, tôi cúi xuống.

“Nếu nghĩ theo hướng đó thì đúng là chẳng biết mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào.”

“Ừ...”

Có lẽ vì mây che đi ánh mặt trời, nên ánh sáng bên ngoài chợt tối đi trong thoáng chốc, màu trà trong chai nhựa nhìn cũng mờ đục hơn. Một giọt nước lớn đọng ngoài vỏ chai lăn xuống tạo thành một vệt nước.

“Mà thôi, nghĩ về việc đó cũng chẳng để làm gì. Dù sao tình cảm của Touya dành cho cậu cũng không thay đổi, phải không? Đó là tình yêu. Chỉ khác ở chỗ cậu ấy dõi theo bảo vệ cậu từ xa hay ở bên cạnh làm chỗ dựa cho cậu thôi.”

Kaede vỗ bộp hai tay vào nhau, xua đi bầu không khí buồn bã trong phòng. Đúng lúc đó mây cũng bay đi, căn phòng Kaede lại tràn ngập ánh sáng.

“Nhưng Touya là một chàng trai tốt đấy.”

“Ừ.”

“Tuy là tớ không thích mấy người nghèo biểu cảm cho lắm.”

“Ha ha...”

“Thực ra Touya có nhiều biểu cảm lắm đấy.” Tôi muốn nói như

vậy, nhưng trong lòng cũng có phần không muốn nói ra, nên lại nuốt câu đó xuống.

Kết cục, chẳng có gì chắc chắn rằng nếu làm thế này thì kết quả sẽ thế kia cả. Nếu là ba năm trước thì càng như vậy. Vốn dĩ việc dùng nhật ký có cứu được Ritsuki hay không đã là một điều không chắc chắn rồi. Bình thường, điều đó là không thể.

“Còn Kaede... thì sao?”

Nhân lúc chúng tôi vừa uống một hớp trà, và cũng vừa nói xong một chuyện, dù trong lòng bản khoăn không biết có nên hỏi không, nhưng tôi vẫn nói ra điều mình luôn lo lắng. Kaede hỏi lại “Gì cơ?”, tuy nhiên dường như cô ấy hiểu ngay ý tôi.

“À... ừm, mọi chuyện ổn rồi cậu ạ. Thực ra chỉ là tự tort nghĩ theo hướng tiêu cực thôi.”

Cô ấy vừa cười vừa nói. Tôi thở phào trước câu trả lời và rồi mỉm cười cùng Kaede.

“Vậy là cậu đã nói chuyện thẳng thắn với anh ấy.”

“Ừ. Tất cả là nhờ Mio đó.”

“Sao lại vậy?”

Tôi nghiêng đầu thắc mắc. Tôi không nhớ là mình đã trò chuyện, khuyên nhủ gì Kaede cả.

“Tớ không muốn anh ấy cảm thấy mình phiền phức, thế nên tớ đã cố tỏ ra người lớn, chờ cho chuyện tình cảm của chúng tớ phai nhạt dần.”

“Như kiểu tự biến mất ấy hả?”

“Ừ. Nhưng rồi tớ nhớ ra lời Mio nói.”

Ánh mắt Kaede xa xăm đầy hoài niệm. Cô ấy hạ khuỷu tay chống trên bàn nãy giờ xuống, dựa lưng vào thành giường phía sau rồi quay mặt sang tôi.

“Cậu đã nói “Giá mà tớ nói chuyện với cậu ấy nhiều hơn”, “Giá mà tớ nói với cậu ấy những suy nghĩ của tớ ngay khi tớ nghĩ điều ấy.””

“...”

Đó là những lời tôi nói với Touya và Kaede tại bãi sông, nơi tôi đã luôn trốn tránh, vào đợt nghỉ xuân sau khi tốt nghiệp cấp hai. Không ngờ Kaede vẫn còn nhớ những lời ấy của tôi.

“Tớ biết mình sẽ hối hận nhưng lại chẳng làm gì cả. Đúng lúc đó, tớ nhớ ra câu nói của cậu, những câu nói ấy giống như một lực đẩy phía sau lưng tớ vậy.”

“Ừ.”

“Anh ấy cũng hiểu lắm rằng tớ muốn chia tay nên định để cho tình cảm tự biến mất dần dần. Cả hai đều hiểu lắm giống nhau, nghĩ lại mà buồn cười thật đấy.”

Trong lúc nói chuyện, Kaede hơi ngượng ngùng, nhưng trông cô ấy lúc này ra dáng người lớn hơn bao giờ hết. “Khi hành động, ta sẽ nhận ra hóa ra mọi việc chỉ có vậy, nhưng quan trọng là ta phải bắt tay vào hành động đã.” Cô ấy nói rồi đưa tay với lấy miếng bánh.

“Mừng cho cậu. Thế chắc bây giờ hai người tình cảm lắm?”

Thay vì đáp lại, Kaede nở nụ cười thật đẹp. Tôi uống cốc trà, trong lòng thực sự mừng cho cô ấy.

“...”

Cảm giác như ngoài vị đắng của trà, tôi cũng vừa nuốt xuống một vị đắng khác nữa, tôi mơ hồ nhìn món đồ trong tay mình. Phía bên kia miệng cốc có một màu xanh lá thông đang lay động.

“Tôi rất hiểu cảm giác biết mình sẽ hối hận nhưng vẫn không làm gì cả.”

“Nhiều lúc như thế nhỉ. Dù chỉ cần chúng ta hành động, thế giới sẽ đổi khác.”

Nghe Kaede trả lời như vậy, tôi khẽ gật đầu, rồi chậm rãi chuyển ánh nhìn khỏi hình ảnh cô ấy đang ăn bánh với vẻ đầy hạnh phúc.

“Ừ. Thế giới...”

Nước trà khẽ sóng sánh. Không hiểu sao tôi liên liên tưởng tới con sông đó.

“... Sẽ đổi khác...”

Về tới nhà, tôi mở nhật ký. Tin nhắn từ tôi của ba năm trước đã được viết thêm vào:

Cậu bắt đầu hẹn hò với Touya từ khi nào, nhân chuyện gì vậy? Mọi người có biết chuyện các cậu hẹn hò không? Ritsuki ở bên đó thế nào? Xin lỗi vì mình hỏi nhiều quá nhé. ^^

Trong một lúc, tôi ngồi yên trên ghế, giữ nguyên trang nhật ký đó trên bàn. Hoàng hôn một ngày hè một mãi, tiếng ve vang lên từ công viên hôm nay lớn hơn thường ngày.

“Cậu bắt đầu hẹn hò với Touya từ khi nào, nhân chuyện gì vậy?”
Mùa đông năm lớp Mười một, nhận được lời tỏ tình của Touya - người đã luôn ở bên giúp đỡ mình - tuy mình nói rất sợ mất cậu ấy, nhưng mình vẫn sung sướng nhận lời.

“Mọi người có biết chuyện các cậu hẹn hò không?” Kaede biết rồi.
Ritsuki đã mất nên không thể biết được.

“Ritsuki ở bên đó thế nào?” Như tớ đã nói, Ritsuki đã...

“...”

Tôi ngồi tựa vào lưng ghế, lấy hai tay bưng mặt đang ngửa lên trần nhà. Từ kẽ tay tôi, một dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Tại sao ba năm trước tôi lại hỏi một câu tàn nhẫn như vậy? Sao tôi có thể trả lời câu hỏi này chứ?

“...”

Tôi cắn chặt răng, dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Tôi định viết xuống. Rằng Ritsuki đã mất vào đêm hội pháo hoa. Nhưng nếu Ritsuki được cứu, thế giới hiện tại sẽ ra sao? Tôi sẽ ra sao, Touya sẽ ra sao?

Rất có thể, dù Ritsuki vẫn còn sống, cuối cùng tôi và Touya vẫn cảm mến và hẹn hò với nhau. Nhưng tôi không thể dựa dẫm vào suy đoán lạc quan ấy được. Vả lại, nếu thay đổi được quá khứ, tình cảm của tôi hiện tại sẽ thế nào? Ngay từ đầu tình cảm

này đã không nảy sinh ư? Dù giờ tôi yêu Touya đến thế? Dù tôi đang hạnh phúc đến thế?

“Hạnh phúc” ư?

“...”

Một cơn gió từ cửa sổ tràn vào. Tôi chậm rãi quay về phía đó, ngẩng nhìn bức rèm trắng hấp thụ sắc cam của buổi hoàng hôn khẽ lay động. Họa tiết trên rèm trở thành bóng của mặt trời, những họa tiết đó đang nhảy múa trên sàn nhà.

Đối với tôi, giữa việc Ritsuki còn sống và hoàn cảnh hiện tại, điều gì mới là hạnh phúc?

Ngày 1 tháng Chín sắp tới, tôi sẽ hối hận về điều gì?

Làn gió thổi qua vệt nước mắt, khiến tôi cảm thấy hơi lạnh. Tôi không biết phải làm gì. Tôi không biết điều gì mới là đúng đắn.

Sau một hồi nghĩ ngợi, tôi quyết định sẽ không mở nhật ký ra nữa.

Ngày 31 tháng Tám đã đến. Hôm nay trời trong xanh, trên bầu trời hoàng hôn không có lấy một gợn mây.

“May là thời tiết đẹp. Dù cậu là chàng trai gọi mưa.”

“Không phải!”

Sáu rưỡi chiều, Touya mặc bộ kimono cộc mùa hè tới nhà đón tôi. Vì tôi nói sẽ mặc yukata nên cậu ấy mặc bộ đó đi cùng cho hợp. Ở cửa nhà, mẹ tôi rồi rít khen Touya đẹp trai quá, chúng tôi liền nhanh chóng rời nhà, đi bộ tới bãi sông.

“Nhìn trang phục của tớ cậu không có nhận xét gì à?”

Có lẽ vì nhìn không quen, nên hình ảnh Touya trong bộ kimono mùa hè trông chững chạc hơn một chút. Tôi hỏi cậu với tâm trạng nửa ngượng ngùng, nửa ghen tị.

“Ừm.”

“Ngoại trừ câu “Người đẹp vì lụa” ra.”

Tôi lập tức thêm vào, Touya tỏ ra khó nghĩ thực sự. Tôi cười bảo: “Tớ đá cho cậu một cái nhé?”

Ra tới bãi sông, quang cảnh đầy hoài niệm trải rộng ngay trước mắt. Bên cạnh những chiếc lều bán hàng là những tấm vải

bạt trải xuống để giữ chỗ, và người, người rồi lại người.

“Đông quá. Lâu lắm tớ mới đi, mọi lần cũng nhiều người thế này sao?”

“Vì đây là lễ hội lớn nhất vùng này mà.”

“Kỳ lạ thật. Trên trời thì thông thoáng, vậy mà dưới bãi sông người ta lại tụ tập đông đúc thế này.”

“Trước đã có lần tớ cũng nghĩ thế đấy.”

Chẳng biết từ lúc nào chúng tôi đã nắm tay nhau, dù không rõ ai chủ động nắm trước. Từ con đường nhỏ, chúng tôi bước xuống bậc thang ở triền sông, hướng về phía các gian hàng xếp cạnh nhau.

Có tiếng guốc gỗ lộc cộc của một bé gái. Chúng tôi đi xăng đan nên không phát ra tiếng, nhưng thứ âm thanh đặc biệt này gọi lên phong vị của ngày hội, tôi tiếc nuối nghĩ lẽ ra mình cũng nên đi guốc gỗ.

“A, Kaede kìa.”

“Cậu ấy đi cùng một anh chàng.”

“Chắc là bạn trai cậu ấy đấy.”

Len lỏi giữa đám đông, chúng tôi nhìn thấy Kaede đang đi bộ từ hướng đối diện về phía mình. Khi tới gần, nhận ra chúng tôi, Kaede mỉm cười vẫy tay, rồi nói gì đó với anh chàng đi bên cạnh. Có lẽ cô ấy đang giới thiệu về chúng tôi.

“Mio mặc yukata xinh quá! Biết thế tớ cũng mặc yukata tới đây. À, đây là bạn trai tớ.”

Bạn trai Kaede, người vừa được cô ấy giới thiệu sơ qua, trông chẳng chặc hơn trong tấm ảnh tôi được xem trước đây, rất có phong thái một sinh viên đại học. Kaede đứng bên cạnh ăn vận cũng rất đẹp, trông cô ấy đẹp hơn cả mọi khi. Tuy hơi chậm trễ một chút, nhưng tôi cúi đầu nói:

“Chào anh ạ. Hằng ngày Kaede đã giúp đỡ chúng em rất nhiều.”

Anh bạn trai cũng mỉm cười nói: “Chào hai em.” Kaede xen vào, “Mọi người chào hỏi cứ nhắc ghê”. Touya chỉ khẽ cúi đầu, không nói gì.

“Nhưng mà...”

Kaede mỉm cười, đôi mày giãn ra nhìn tôi. Trong khoảnh khắc, gương mặt cô ấy như đang kìm nén nước mắt.

“Mio à, thật tốt. Cuối cùng cậu cũng có thể đi ngắm pháo hoa rồi.”

“Ừ.”

Tôi cũng mỉm cười, Kaede bèn gật đầu. Không rõ anh bạn trai có biết sự tình không, anh ấy chỉ đứng bên nhìn chúng tôi với vẻ mặt bình thản. Tôi không thấy biểu cảm của Touya bởi cậu ấy đứng chếch phía sau lưng, nhưng có lẽ nét mặt cậu ấy cũng giống vậy.

Sau khi nói chuyện khoảng hai, ba phút, tôi nói “Vậy hẹn gặp lại cậu nhé”, rồi chia tay Kaede và bạn trai cô ấy. Tôi và Touya lại nắm tay nhau, chậm rãi bước tiếp.

“Hôm trước cậu gặp Kaede rồi à?”

Touya hỏi.

“Ừ. Hôm đó tớ được nghe kể là cậu ấy đã làm lành với bạn trai rồi.”

Tôi trả lời.

“Thế à. Với tính cách của Kaede, tớ tưởng mọi chuyện không thể cứu vãn được rồi cơ.”

Tôi cười đáp lại “Sao có chuyện đó được”, chúng tôi đi ngang qua một đám trẻ con đang túm tụm cạnh chiếc bể chứa những quả bóng nước nổi lềnh bềnh.

Mùi hương gợi lên sự thèm ăn theo gió bay tới. Món bánh xèo cuốn quanh đũa, ngô nướng, mực nướng, bánh nhân bạch tuộc nướng, khoai tây chiên.

“Hôm nay Kaede trang điểm đậm hơn mọi khi nhỉ.”

“Touya đúng là chẳng tinh tế gì cả.”

“Tớ có chê đâu. Trông cậu ấy rất đẹp.”

Thấy Touya hiếm khi cất lời khen, tôi “Ồ” một tiếng, cố làm vẻ mặt không cảm xúc quay sang Touya.

“Tớ thì sao? Hôm nay tớ cũng cố gắng ăn vận đẹp để tới đây đấy.”

Touya liếc qua tôi, nói “... Cũng tạm” rồi hướng mắt về phía trước như cũ. Nhìn vành tai đỏ lựng của cậu ấy, tôi nghĩ cậu ấy đang dối lòng, nhưng thôi tạm chấp nhận.

Nói vậy thì chuyện thế này cũng từng xảy ra rồi. Ba năm trước cũng...

“...”

Lồng ngực nhói đau, tôi cố gắng xua hình ảnh Ritsuki vào một góc sâu trong lồng ngực, rồi nắm chặt tay Touya, nói:

“Tớ muốn ăn kem đá bào.”

Chúng tôi ngồi xuống bậc thềm đá trên triền sông, vừa ăn đá bào vừa đợi pháo hoa được bắn lên. Tôi ăn vị dâu, Touya ăn vị trà xanh.

“Này này, cậu có thấy lưỡi tớ đỏ lên không? Touya cũng cho tớ xem đi.”

Nói rồi tôi thè lưỡi ra.

“Sao cậu có thể làm thế mà không thấy xấu hổ nhỉ, nể thật đấy.”

Touya nói, không cho tôi xem lưỡi.

“Touya muôn đời vẫn là Touya nhỉ.”

Tôi cố tình trề môi nói.

“Mio cũng vậy, muôn đời vẫn là Mio.”

Touya đáp, mặt không biểu cảm. Tôi khẽ huých cánh tay Touya và lườm cậu ấy.

Những chiếc chong chóng gió xoay lạch xạch. Có tiếng búp bê đồ chơi gõ chũm chọe. Những người bán hàng vừa cho đồ ăn vào hộp vừa gọi mời khách. Tiếng cười vang lên từ nơi nào đó.

Những tiếng động, tiếng cười nói ồn ào giống hệt ba năm trước. Người người qua lại trước dãy hàng quán, như đang tái hiện lại một cách sống động khung cảnh ngày xưa.

Dù thực ra mọi thứ đã hoàn toàn khác trước.

“Lẽ nào chúng ta không nên đến đây ư?”

Chắc hẳn gương mặt tôi lúc này mang đầy vẻ đau đớn. Touya đã ăn đá bào xong, cậu ấy hơi khom người về phía trước, quay sang nhìn tôi.

“Không. Tôi thấy vui vì mình đã đến đây.”

Tôi mỉm cười lắc đầu.

“Tôi thấy vui vì đã được đến đây cùng Touya.”

Tôi nói thêm. Touya khẽ nhếch một bên miệng nhìn tôi. Vẻ mặt đó của cậu ấy thật dịu dàng, khiến tôi muốn bật khóc.

“Touya này...”

“Ừ.”

“Tôi...”

“Ừ.”

Chúng tôi nói chuyện, mắt vẫn nhìn phía trước. Trời đã tối đi nhiều.

“Tôi cảm thấy... rất, rất biết ơn Touya.”

“Tự nhiên nói vậy nghe ghê quá.”

“Tôi định nói lâu rồi. Cậu lặng im nghe tôi nói đi.”

Không biết có phải để che giấu sự ngượng ngùng hay không,

Touya tỏ thái độ nghi hoặc đưa tay lên sờ cảm. Tôi đặt hộp kem đá bào đang ăn dở sang bên cạnh, vừa nhìn ánh sáng từ chiếc đèn lồng vừa nói tiếp.

“Từ khi Ritsuki qua đời ba năm trước...”

Nghe tới đây, Touya hạ cánh tay đang sờ cảm xuống.

“Touya đã luôn ở bên làm chỗ dựa cho tớ. Không chỉ giúp đỡ tớ học hành, trên hết, cậu đã luôn ở bên chăm lo cho cảm xúc của tớ.”

“...”

“Nếu không có Touya, tớ nghĩ mình sẽ không thể vực dậy được. Có lẽ tớ sẽ vẫn chưa thể đi xem pháo hoa thế này được.”

Tôi đứng đưa đôi chân đi xăng đan, cố làm dịu lại cảm xúc khó nói nên lời này. Đôi tay cũng run run, tôi nắm chặt vạt áo yukata trên chân mình.

Việc truyền đạt cảm xúc sâu thẳm bên trong trái tim một cách thành thực, không đùa giỡn khiến tôi vừa xấu hổ, vừa sợ, vừa khổ sở.

“Touya đã luôn ở bên tớ, Touya luôn là Touya của ngày nào, Touya đã...”

Giọng nói của tôi khàn đi. Tôi cố hắng giọng, hít sâu vào một hơi.

“Touya đã... rất trân trọng tớ, và tớ cảm nhận được điều đó, vì thế...”

“Ừ.”

“Vì thế mới có tớ bây giờ... tớ mới được hạnh phúc như hiện tại.”

Touya không nói gì. Cậu ấy nhìn về phía trước, lắng nghe lời thổ lộ của tôi.

“Cảm ơn cậu, Touya.”

“...”

“Tớ thực sự... thực sự rất thích cậu.”

Đúng lúc đó, ánh đèn từ các gian hàng vụt tắt. Có tiếng pháo hoa bắn lên không trung “vút” một tiếng. Một bông hoa lớn nở bùng trên nền trời đêm không một gợn mây kèm theo một tiếng “đùng” trầm thấp như tiếng đất rền, làm cơ thể tôi rung chuyển theo. Mọi người ồ lên cảm thán và vỗ tay rần rần.

“Thật đúng lúc, chẳng biết nên nói là tốt hay không đây...”

Bàn tay của Touya ngồi cạnh đặt lên bàn tay trên bậc đá của tôi. Tôi ngược nhìn lên, gương mặt nghiêng nghiêng của Touya đón lấy ánh sáng từ những bông pháo hoa liên tiếp bắn lên không trung, như thể người ta quay chậm từng khung hình của một thước phim vậy.

Ôi, giống hệt Ritsuki của ba năm trước. Ký ức hồi sinh rõ nét, tôi có cảm giác gương mặt Ritsuki vừa hiện ra trong chuỗi khung hình quay chậm đó.

“Tớ cũng vậy, nếu không có Mio, có lẽ tớ cũng bất ổn lắm.”

Lần này tới lượt Touya nói với giọng êm đềm, nhỏ nhẹ. Tôi hỏi lại “Gì cơ?”, hướng ánh mắt đang ngắm pháo hoa về phía

Touya.

“Từ hồi lớp Một tớ đã chơi thân với Ritsuki, lên cấp hai chúng tớ cũng thường xuyên đi học về cùng nhau sau giờ sinh hoạt câu lạc bộ. Ngoài cậu ấy ra tớ chẳng có người bạn thân thiết nào suốt quãng thời gian cấp một cấp hai cả, cũng không có ai để cùng nói chuyện thoải mái, không cần giữ kẽ như cậu ấy.”

“Ừ.”

“Thế nên cảm giác mất mát lúc đó thực sự không hề nhỏ chút nào.”

Mỗi lần nói về Ritsuki, ánh mắt Touya lại trở nên xa xăm. Đích đến của ánh nhìn ấy nằm ở rất xa, tít bên kia bông pháo hoa, có lẽ là gương mặt của Ritsuki và rất nhiều kỷ niệm khác.

Tôi chỉ biết “Ừ” đáp lại, mắt nhìn xuống tay mình.

Bàn tay có tay Touya đặt lên trên.

“Nhưng Mio đã ở đó. Mio đã chia sẻ nỗi buồn cùng tớ, ở bên tớ và giúp tâm trạng tớ dịu bớt.”

“...”

“Chính ra người được giúp đỡ là tớ chứ không phải cậu đâu. Vả lại...”

Bàn tay Touya đặt lên tay tôi khẽ tăng thêm lực, nắm chặt hơn nữa.

“Tớ đã thích Mio từ rất lâu rồi.”

Gương mặt Touya vẫn nhìn về phía trước, nhưng trong ánh sáng chớp tắt liên tiếp của pháo hoa, gương mặt ấy thật đẹp,

khiến tôi rất muốn chụp ảnh lưu giữ lại.

Rất lâu là từ khi nào? Tôi muốn hỏi như vậy, nhưng cảm thấy không nên hỏi, nên chỉ chậm rãi chớp mắt.

Một giọt lệ rơi xuống, chiếc áo yukata nhanh chóng thấm đi nó. Lòng tôi rất vui mừng, nhưng lồng ngực cũng rất đau. Chỉ cần lơ là nước mắt sẽ tuôn ra không ngớt, thế nên tôi lấy bàn tay rảnh đề chặt lên lồng ngực.

“Pháo hoa đúng là một loại ma thuật. Những lời này bình thường chắc tớ chẳng thể nào nói ra được.”

Cuối cùng Touya cũng ngoảnh đầu sang nhìn tôi, gương mặt cậu ấy khẽ cau lại, chắc là để giấu đi nỗi ngượng ngùng, điều đó khiến tôi bật cười ha ha. Và rồi tôi cảm thấy yên lòng khi thấy mình đã có thể cười được.

“Hoặc nếu không phải ngày mai tớ chuyển nhà đi thật xa thì tớ sẽ không thể nói ra được.”

“... Ha ha...”

Tôi đang cười, nhưng có ảo giác giống như một cơn đau ê ẩm và nặng nề đang đè nát trái tim.

“Cậu đang cảm thấy bị quan về chuyện sau khi tốt nghiệp à?”

“Hả? À, à... Tớ cũng không rõ nữa.”

Touya rất nhạy cảm với những xao động trong trái tim tôi. Tôi biết cậu ấy lo lắng khi thấy tôi khác mọi khi, điều đó khiến tôi càng thêm khổ sở.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tớ có tự tin mà.”

“...”

“Bố mẹ hai bên cũng đã biết chuyện chúng mình, nếu cậu lo lắng, chúng mình có thể kết hôn khi đang học đại học cũng được.”

Giống như ngày mùa hạ năm lớp Chín đó, Touya cũng khẽ gõ bộp lên đầu tôi. Tôi vô cùng hạnh phúc. Vì quá hạnh phúc, tôi bật cười, nói giỡn:

“Cậu nói gì vậy. Nghe đau tim quá.”

Nếu không nói lãng đi như vậy, tôi nghĩ lần này mình sẽ bật khóc mất.

“Câu này hẳn là câu cửa miệng của cậu rồi.”

Pháo hoa không ngừng được bắn lên không trung, ánh sáng và âm thanh của nó khiến trái tim mọi người đập rộn, xốn xang và run rẩy.

Thật kỳ lạ. Mọi người nơi đây đều đang cùng nhìn một thứ. Tuy mỗi người ở một chỗ khác nhau, nhưng lại cùng ngắm pháo hoa. Thật giống những vì sao. Chỉ cần còn sống, dù ở bất cứ nơi đâu ta cũng có thể thấy những vì sao ấy.

“Touya này, tớ muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Gì vậy?”

“Bữa trước tớ có nói về việc nếu như chúng ta có thể xóa bỏ một điều hối hận của mình, cậu nhớ không?”

“Ừ.”

“Điều hối hận mà Touya muốn xóa bỏ là gì?”

Nếu từ trên trời cao nhìn xuống, không biết hai chúng tôi sẽ nhỏ bé nhường nào.

“Cậu muốn xóa bỏ nỗi hối hận nào hử Touya?”

Sự bối rối, bất an, hối hận của chúng tôi có lẽ cũng sẽ lẫn vào rất nhiều những thứ khác, chỉ còn như những hạt cát mà thôi.

“Điều hối hận của ngày này ba năm trước. Nếu có thể, tớ sẽ quay trở lại ngày đó, cùng đi ngắm pháo hoa với Mio và Ritsuki.”

“...”

“Bởi rất có thể điều gì đó sẽ thay đổi.”

Touya trả lời, đầu ngửa lên nhìn trời. Tôi đáp lại:

“Ừ. Thế à.”

“Mio thì sao?”

Touya chậm rãi quay đầu về phía tôi. Tôi nâng cằm lên, không nói gì, chỉ ngược nhìn Touya.

“Điều hối hận mà cậu muốn xóa bỏ ấy.”

Touya mỉm cười. Tôi biết cuộc hỏi đáp này thật vô nghĩa, thế nên tôi nói như để sắp xếp lại những ngăn kéo trong trái tim mình.

“Tớ... Tớ cũng... ngày này ba năm trước...”

Vừa nãy tôi mới ăn đá bào, vậy mà giờ miệng đã khô khốc.

Đây không phải lần đầu tôi nói về nỗi hối hận, nhưng nhắc đến nỗi hối hận mình đã chôn chặt thật sâu trong trái tim lại là

lần đầu tiên.

Và tôi cảm thấy thật căng thẳng khi làm thế. Trên hết, việc nhớ lại khiến tôi vô cùng khổ sở.

“Ritsuki đã chơi trò bắn súng và thắng được một chiếc vòng tay, cậu ấy tặng nó cho tớ. Và rồi, vì ngốc nghếch, tớ đã làm rơi mất nó.”

Touya có còn nhớ chiếc vòng mẹ Ritsuki đưa cho tôi sau khi Ritsuki mất không nhỉ? Chiếc vòng mà tôi đã ném đi, và Touya đã nhặt lại cho tôi...

“Sau khi đưa tớ về nhà, hình như Ritsuki đã đi tìm nó mà không nói với tớ. Thế nên cậu ấy mới...”

Cảm giác đắng nghét lan rộng trong lồng ngực. Touya bình thản lắng nghe câu chuyện lần đầu tôi kể ra ấy, như thể đã biết từ trước. Như thể cậu ấy đang nhìn tôi dốc ra những căn lắng trong trái tim mình.

“Nếu có thể trở về ngày hôm đó, tớ sẽ không làm rơi chiếc vòng ấy. Tớ sẽ cất nó vào túi thật cẩn thận.”

Một dòng lệ lăn xuống từ mắt trái của tôi như vẽ ra một đường kẻ. Như để đuổi theo, một giọt lệ khác cũng lăn xuống từ bên mắt phải, hai dòng lệ hòa vào nhau ngay trên cằm tôi.

Màn bắn pháo hoa đã bước vào nửa sau. Những bông pháo hoa lớn được bắn lên nối tiếp nhau, rung động âm thanh từ chúng vang vọng tới lồng ngực tôi thật nặng nề. Touya lại khẽ vỗ đầu tôi. Hơi ấm từ đầu ngón tay của cậu ấy truyền sang tôi,

cảm giác nó cứ thế thấm vào trái tim tôi.

“Nhưng Ritsuki muốn cậu đeo nó mà?”

Vừa nhẹ vỗ đầu tôi, Touya vừa nói, tôi hỏi lại: “Gì cơ?”

“Khi nhìn Mio đeo chiếc vòng ấy, Ritsuki hẳn đã nghĩ cậu rất dễ thương đấy.”

“...”

Trong đầu tôi chợt hiện ra cảnh tượng tôi của ba năm trước vừa rung rung cổ tay đeo vòng vừa hỏi Ritsuki: “Cậu thấy dễ thương không?” Ritsuki cất tiếng nhưng rồi lại lảng đi, bảo “Tạm được”, đôi tai cậu cũng đỏ lựng lên giống Touya khi này.

Tôi quyết định sẽ không gắng gượng xua ký ức về Ritsuki vào một góc trong lòng mình nữa.

“Điều hối hận của chúng ta thật giống nhau.”

“Tớ cũng đã đoán đại khái như vậy mà.”

Touya đáp. Giữa âm thanh của những bông pháo hoa càng lúc càng lớn hơn khi này một chút, tôi nói như thầm thì: “Ừ, tớ cũng đại khái đoán ra được.”

“Dù có phải bồi thường... Dù có phải mất đi một niềm hạnh phúc của mình, Touya vẫn sẽ cứu Ritsuki chứ?”

Câu nói tiếp theo của tôi hòa lẫn với tiếng pháo hoa, không biết Touya có nghe được không. Tôi là người nói ra câu ấy, vậy mà trong lòng lại nghĩ ước gì cậu ấy không nghe thấy.

“Ừ.”

Touya quay sang nhìn tôi, trả lời. Tôi nhận ra đâu đó trong lòng mình đã biết trước rằng nhất định Touya sẽ nói thế.

Trên nền trời sau lưng Touya, một bông pháo hoa lớn nổ bung làm sáng rực cả bầu trời. Có lẽ nó là bông pháo hoa cuối cùng, vì nó vừa to, vừa sáng, tựa hồ có thể bao trùm tất cả mọi thứ. Âm thanh của nó vang vọng tới sâu thẳm trong lòng ngực. Tôi mơ màng ngắm nhìn bông pháo hoa tản ra và rơi xuống phía sau Touya.

“Ba năm trước có phải cậu đã nói dối có việc riêng nên không đi ngắm pháo hoa được không?”

“Ừ, đó là nói dối đấy.”

“Thế à... Tớ biết mà.” Đúng là Touya có khác.

Mùi thuốc súng theo gió thổi tới. Lễ hội pháo hoa đã kết thúc. Tiếng vỗ tay lác đác, đèn từ các gian hàng được thắp sáng, người người bắt đầu lục tục di chuyển. Giống như bộ phim đang xem tại rạp vừa kết thúc, chúng tôi chậm rãi đứng dậy khỏi bậc thang đá.

Trên đường về, ban đầu chúng tôi đi len lỏi giữa đám đông, nhưng khi tới gần công viên, số người trên đường chỉ còn lác đác. Tiếng tivi văng vẳng đâu đây, có lẽ là từ những nhà đang mở cửa sổ. Đây là lần đầu tiên tôi đi bộ cùng Touya trên con đường buổi tối, tôi tận hưởng sự đặc biệt của ngày hôm nay cùng với dư âm của những bông pháo hoa.

“Kỳ nghỉ hè trôi qua nhanh như một cái chớp mắt ấy nhỉ.”

“Thế à? Tớ lại cảm thấy nó rất dài. Ừm, nhưng mà khi nó kết thúc rồi thì đúng là ngắn thật.”

Bàn tay chúng tôi nắm lấy nhau như một lẽ đương nhiên. Touya đi phía trước tôi một bước, vừa nhìn đôi bàn tay nắm lấy nhau ấy, tôi vừa nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong kỳ nghỉ hè vừa rồi.

“Chúng mình bị dính mưa, rồi hai đứa cùng đi chung xe đạp nhỉ... À, Touya còn phản ứng rất thú vị khi bị một cậu bé bắt chuyện nữa.”

“Cậu nhớ rõ thế.”

“Tớ không quên đâu. Vì tớ có ghi nhật ký mà.”

“Nhật ký ư...”

Touya bật cười, nói: “Con gái các cậu chăm chỉ thật đấy.” Tiếng xăng đan của cả hai vang lên trên con đường đêm yên tĩnh. Thỉnh thoảng chúng tôi giẫm phải đá nghe lạo xạo.

“Giá mà... chúng ta có thể ở lại mãi trong kỳ nghỉ hè này thì tốt biết mấy...”

Tôi thì thầm nói. Touya khẽ dùng khuỷu tay huých tôi.

“Đừng có lười biếng như vậy, nên nhớ cậu sắp phải thi đại học rồi đó.”

Tiếng bộ yukata của tôi và kimono của Touya sượt qua nhau. Bước chân của Touya hơi ngăn lại một chút cho tới khi cậu ấy đi ngay bên cạnh tôi. Tôi cảm thấy vui sướng khi khoảng cách

thu ngắn lại, tôi không nói gì, chỉ ngẩng mặt lên. Thấy Touya nhận ra, tôi bèn cười hì hì.

“Ừm... bộ yukata này...”

Đột nhiên tông giọng của Touya hạ thấp xuống.

“Gì cơ?”

“Hôm nay cậu dễ thương lắm.”

Touya đặt tay ra sau gáy, cổ hơi ngúc ngắc, điềm nhiên nói một câu như vậy. Tôi kinh ngạc ngẩn người nhìn Touya.

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Vẻ mặt Touya tỏ ra điềm tĩnh nhưng tai lại đỏ bừng, khiến tôi khẽ mỉm cười. Tôi nghĩ giá mà chúng tôi cứ sánh vai bước đi mãi như thế, đừng bao giờ về tới nhà thì tốt biết mấy.

Trái ngược với mong ước đó của tôi, ngôi nhà của Touya càng lúc càng gần lại. Đi qua công viên, tới ngã tư đường, đôi chân bước chầm chậm rồi cuối cùng dừng hẳn.

Chúng tôi ngoảnh mặt lại nhìn nhau.

“Cảm ơn cậu vì ngày hôm nay nhé, Touya.”

Tôi nói lời cảm ơn.

“Tớ cũng vậy, cảm ơn cậu.”

Hai bàn tay nắm đã trở thành một cái bắt tay. Không muốn buông hơi ấm từ bàn tay Touya, tôi lặng im nắm chặt bàn tay ấy. Gia đình đi phía sau chúng tôi đã vượt lên trước, tiếng bước

chân họ xa dần.

“...”

“Mio...”

Nghe tiếng Touya, tôi ngẩng đầu lên, Touya kéo tôi vào lòng trước khi hơi cúi xuống, đặt môi lên môi tôi. Cơn gió đêm cuối hè mang theo luồng khí mát lạnh, khiến cành lá trong công viên khẽ đung đưa xào xạc.

Giữa tiếng côn trùng lao mình vào ngọn đèn đường, tôi và Touya buông nhau ra. Tay tôi vẫn cầm tay cậu ấy.

“Nếu tớ nói hôm nay tớ muốn được ở bên cậu, cậu sẽ làm gì?”

Tôi cúi đầu nói, Touya ngạc nhiên phì cười. Hơi thở của cậu ấy lướt qua chòm đầu tôi.

“Tớ không muốn bị bố mẹ Mio ghét đâu. Vả lại từ ngày mai chúng mình có thể gặp nhau ở trường hằng ngày rồi mà.”

“...”

“Chủ nhật tuần này chúng mình hẹn hò không?”

“...”

“Nghĩ xem cậu muốn đi chơi ở đâu nhé.”

Bàn tay còn lại của Touya khẽ vuốt ve má tôi. Cậu ấy mỉm cười như đang dỗ dành một đứa trẻ vừa đòi hỏi ích kỷ, rồi cúi xuống lần nữa, hôn tôi một nụ hôn dài hơn khi nãy.

“Gặp cậu ngày mai nhé.”

Tay tôi khẽ rời lỏng, Touya liền rút tay lại. Để không làm mất

hơi ấm của Touya còn vương trong lòng bàn tay mình, tôi nắm chặt nó lại.

“Ngày mai... gặp nhé.”

Phải mất một lúc tôi mới đáp lại được. Một cơn gió lớn thổi tới, cây cối trong công viên rên rỉ như đang nói lên nỗi lòng tôi. Những lọn tóc buông lơ lửng của tôi cũng khẽ phát phơ, vương vào mặt.

Touya đưa tay gỡ vài sợi tóc dính vào môi tôi, mỉm cười dịu dàng và nói “Tạm biệt cậu”. Tôi băng qua ngã tư, đi về phía nhà mình.

“...”

Trong lòng tôi thầm gọi tên Touya. Đương nhiên Touya không ngoảnh đầu lại. Bóng lưng cậu ấy nhỏ dần rồi hòa lẫn vào bóng tối, cuối cùng không còn nhìn thấy nữa.

Tiếng chuông gió từ nơi đâu vẳng tới. Vừa nghe âm thanh ấy, tôi vừa đứng yên như thế một lúc.

Về tới nhà, vẫn mặc nguyên bộ yukata trên người, tôi tiến về phòng mình. Mẹ tôi hỏi “Đi chơi vui không con?” và bảo “Con đi tắm trước đi”, nhưng tôi chỉ đáp qua loa rồi leo lên tầng.

Tôi bật đèn rồi đi đến trước bàn học, lôi cuốn nhật ký từ trong ngăn kéo ra. Cuốn nhật ký mà tôi đã không mở ra sau khi bỏ ngỏ câu hỏi của chính mình ba năm trước. Sau bao lần lưỡng lự, tôi chạm tay vào bìa sổ, cuối cùng cũng lật những trang nhật ký

trong đó.

Ngày 28 tháng Tám

Mình đã nói chuyện với Ritsuki ở bãi sông. Nhắc tới chuyện hồi tiểu học, câu chuyện trở nên sôi nổi hẳn, bọn mình cũng nói rất nhiều chuyện về Touya và Kaede. Ba hôm nữa là ngày hội pháo hoa rồi. Đây là lần đầu tiên được cùng Ritsuki ngắm pháo hoa nên mình rất hồi hộp và háo hức, nhưng mình cũng muốn lúc nào đó bốn đứa bọn mình có thể cùng nhau đi ngắm pháo hoa lần nữa.”

“...”

Giờ mới nhớ, hình như tôi đã từng nói chuyện đó... Vừa lần giở ký ức mơ hồ, tôi vừa đọc lại những dòng đó, hít vào một hơi thật sâu. Hít vào thì dễ dàng lắm, vậy mà lúc thở ra tôi lại run run, gương mặt tôi méo xệch thật khó coi.

“...”

Tôi không muốn khóc nữa. Tôi mím chặt môi, cố để nước mắt không trào ra. Ngược nhìn đồng hồ treo tường, sắp chín giờ tối rồi. Hai tiếng trước khi Ritsuki mất vào ba năm trước.

Tôi hít thở sâu một lần nữa. Lòng biết rõ rằng lớp sương mù trong trái tim mình sẽ chẳng bao giờ tan đi cả.

“Chào cậu, Mio!”

Ở cửa lớp, Ikumi vỗ bộp vào vai tôi. Tôi ngoảnh lại, đáp “Chào cậu” rồi bước vào lớp, đặt cặp xách lên chiếc bàn tôi ngồi từ học kỳ một. Bàn của Ikumi nằm chéch phía trước tôi, cô ấy cũng đặt cặp lên bàn rồi ngồi xuống, quay người về phía sau nhìn tôi.

“Cậu có thấy sau kỳ nghỉ cơ thể mệt mỏi không?”

“Ừ, mệt thật.”

Vừa đáp tôi vừa liếc mắt nhìn về phía chiếc bàn của Touya lúc này vẫn còn trống. Lớp học ồn ào với những lời chào hỏi nhau sau một đợt nghỉ dài. Trong không khí chộn rộn đặc biệt của đầu học kỳ mới, ý thức của tôi chỉ tập trung vào duy nhất chiếc bàn đó.

“À, thế Mio có...”

Ikumi đang nói dở câu đó thì một giọng rõ to “Chào buổi sáng” từ một nam sinh từ cửa lớp bước vào vang tới tai tôi.

“... Đi xem pháo hoa tối qua không?”

Nhưng tôi đã không còn nghe thấy câu hỏi của Ikumi nữa. Bởi giọng nói vừa truyền tới tai tôi quá đổi thân thương, khiến hơi

thở của tôi thiếu chút nữa thì nghẹn lại.

“Mio à?”

Một tiếng “rầm” vang lên, chiếc ghế vừa đổ sang một bên.

Gương mặt sạm nắng, vai đã cao hơn một chút, mái tóc ngắn và... nụ cười đó...

Đó chính là Ritsuki, không thể nhầm lẫn được.

“Ri...”

Tôi đưa tay bịt miệng, mắt mở tròn, không thể rời mắt khỏi bóng dáng ấy. Ritsuki chào mọi người xung quanh rất nhiều lần, như thể đang chào từng người một trong lớp, cậu đặt đánh “phịch” chiếc cặp trên vai xuống bàn. Đó là bàn của Touya.

“Chào Mio, chào Moriyama.”

Cậu nhận ra ánh mắt của tôi chẳng. Ritsuki giơ tay về phía chúng tôi, cất tiếng chào với nụ cười chói lóa. Ikumi ngồi chếch trước mặt tôi đáp lại: “Chào cậu, kỳ nghỉ dài ghê nhỉ.” Tôi lúc này vẫn còn đang lấy tay bịt miệng, chưa thể thốt thành lời.

“Mio?”

“Cậu sao thế?” Vừa nói Ritsuki vừa tiến về phía tôi. Đôi môi tôi run run. Nhìn gương mặt Ritsuki mỗi lúc một rõ nét hơn khi cậu tới gần mình, nước mắt tôi trào ra như thể tuyến lệ vừa bục vỡ.

“Ơ, này... Cậu ổn đấy chứ Mio?”

Những giọt nước mắt trào ra không ngừng như van nước bị hỏng. Một bạn nam nhìn về phía chúng tôi chụm hai tay thành

hình chiếc loa, nói to: “Ritsuki, ông làm gì bạn ấy thế?” Ikumi chỉ biết ngớ người nhìn tôi, hỏi: “Ơ? Ơ? Cậu làm sao thế?”

“Ra đây với tớ đi Mio. Cậu hôm nay lạ lắm.”

Ritsuki cầm tay dẫn tôi ra khỏi lớp. Cảm nhận được thân nhiệt ấy, trái tim tôi cuộn sóng tới mức muốn gào lên trước sự thật rằng Ritsuki vẫn còn sống, tôi phải cố gắng kìm nén tâm trạng đó để đi theo cậu.

Tám lưng, bờ vai, cổ áo, tất cả vẫn là Ritsuki ngày nào... Đây chính là Ritsuki.

“Ritsuki?”

“Gì vậy?”

Bị cậu kéo tay đi trên hành lang, tôi gọi cậu, Ritsuki liền quay đầu lại đáp.

Ritsuki đã... Ritsuki đã được cứu sống.

Gọi tên cậu rồi nước mắt tôi lại trào ra, tôi lấy tay quệt mắt. Ritsuki kêu lên “Trời đất, chuyện gì thế này?”, vẻ mặt cậu đầy khó xử, chân rảo bước nhanh hơn.

Gửi tôi của ba năm trước

Xin lỗi cậu. Mình đã luôn giữ bí mật chuyện này, nhưng mình chính là Oshiba Mio của ba năm sau. Lúc này Ritsuki không còn nữa. Ngày này ba năm trước, sau lễ hội pháo hoa, Ritsuki đã ra ngoài đi tìm chiếc vòng tay mà mình đánh rơi mất, và bị một tài xế

*say rượu lái xe đâm ở ngã tư trước cửa hàng tiện lợi gần bãi sông.
Xin cậu, hãy cứu lấy Ritsuki. Hãy tới gặp cậu ấy, hoặc gọi điện và
nói chuyện với cậu ấy thật lâu, hoặc nói dối rằng cậu đã tìm thấy
chiếc vòng tay ấy, đừng để Ritsuki ra khỏi nhà. Đừng để cậu ấy phải
chết.*

Hôm trước, sau lễ hội pháo hoa, tôi đã ghi những dòng này vào nhật ký.

Tôi không biết Mio của ba năm trước có mở cuốn nhật ký ra ngay sau đó hay không. Rất có thể Ritsuki vẫn sẽ chết dù Mio có hành động đi chăng nữa. Tôi đã nghĩ rất nhiều, nhưng tôi muốn từ bỏ con người biết trước sẽ hối hận nhưng không hành động gì trước đây của mình.

Tôi đã chọn cho tôi của ba năm trước biết sự thật.

“Cậu bị đau bụng hả?”

“Không.”

“Tớ đã làm điều gì khiến cậu giận mà không biết à?”

“Không phải.”

“Vậy thì, cậu đã mơ thấy tớ chết hay thứ gì đó tương tự hả?”

“...”

“Này, cậu phủ định đi chứ. Nghe xui xẻo quá!”

Đằng sau cầu thang dẫn tới sân thượng, tôi bật cười trước

gương mặt nghi hoặc của Ritsuki khi cậu véo tai tôi.

“Ghê quá đi mất. Thế cậu làm sao?”

Ritsuki tựa vào tường, hai tay khoanh lại nhìn tôi.

“Xin lỗi cậu, tớ ổn rồi.”

Tôi nói, dụi dụi đuôi mắt ửng đỏ của mình. Những giọt lệ đã ngừng rơi.

“Cậu ổn thật đấy chứ?”

“Ừ.”

“Nếu cậu thất tình và muốn khóc thì tớ cho cậu mượn vai đấy.”

“Gì cơ?”

Trước câu nói ấy, đột nhiên một câu hỏi về mối quan hệ giữa chúng tôi hiện tại, khi Ritsuki còn sống, xẹt qua đầu tôi. Bởi cậu vừa nhắc tới “thất tình”, nghĩa là chúng tôi không còn hẹn hò với nhau nữa.

“À... ừm, hai đứa mình chia tay nhau từ bao giờ và vì sao ấy nhỉ?”

“...”

Gương mặt Ritsuki càng trở nên nghi hoặc. Biểu cảm của cậu như muốn nói đầu óc tôi thật sự có vấn đề rồi hay sao ấy.

“Hồi cuối lớp Mười. Hai đứa học khác lớp, lại thêm việc tập luyện cường độ cao ở câu lạc bộ nên tớ không thu xếp được thời gian, thành ra cãi nhau. Thế nên hai đứa mình đã nói chuyện

với nhau và quyết định trở lại làm bạn bè như trước.”

“A... À, ừ, thế à. Đúng là thế nhỉ.”

Tôi gượng cười gật đầu, cảm thấy nhịp tim mình mỗi lúc một nhanh hơn. Rất nhiều cảm giác kỳ lạ giờ đây dần trở nên rõ ràng.

Tôi... không có bất cứ ký ức nào về ba năm vừa qua, ba năm mà Ritsuki vẫn sống.

“Sao vậy? Cậu muốn quay lại với tớ à?”

“Làm gì có.”

Trước câu trả lời ngay tắp lự của tôi, Ritsuki kêu “Này”, đôi lông mày chau lại tạo thành những nếp nhăn ở giữa.

“Nhưng mà...”

Ritsuki đặt tay lên đầu tôi đánh “bộp” một tiếng.

“Nếu có chuyện gì thì hãy dựa vào tớ. Vì đối với tớ cậu là một người bạn thân từ thuở nhỏ rất quan trọng mà.”

“Ăn nói lủng củng quá.”

“Còn bắt bẻ nữa. Mio ngốc.”

Tôi cười khúc khích, nước mắt vẫn làm nhòe ánh nhìn. Lòng tôi vui sướng vì Ritsuki vẫn nguyên vẹn là Ritsuki ngày nào. Thật lạ, tôi không thấy ngạc nhiên hay thất vọng khi biết chúng tôi đã chia tay. Bởi điều tôi muốn bảo vệ không phải là tình yêu với Ritsuki, mà là sinh mạng của cậu.

Thế nhưng...

“Ritsuki này.”

“Ơi?”

Tôi quay sang nhìn thẳng vào mắt Ritsuki.

“Ba năm trước, tớ thực sự đã rất thích cậu.”

Đang nhìn xuống tôi, người Ritsuki cứng đờ lại. Trông thấy vết sẹo mờ mờ từ hồi nhỏ ở sát đường chân tóc trên trán cậu, tôi lại cảm thấy thật mừng, gương mặt giãn ra.

“Mio, quả nhiên cậu muốn quay lại với tớ...”

“Đã bảo không phải như vậy mà!”

Tôi lấy hết sức đâm vào vai cậu, Ritsuki kêu lên: “Đau quá!” Rồi cậu nói với vẻ mặt đầy nghi ngờ, “Ừa? Mà cậu nói là giới hạn trong ba năm trước hả. Bực mình rồi đấy”.

Tôi bật cười ha ha. Cảm giác yêu đương của ba năm trước dường như đã biến mất hoàn toàn, tôi thậm chí còn cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm.

“Mà này.”

Đột nhiên, một câu hỏi nổi lên trong đầu tôi. Về một quá khứ mà tôi không biết đến. Tôi hỏi, cố tỏ vẻ thật tự nhiên.

“Chiếc vòng tay mà tớ đánh mất sau lễ hội pháo hoa năm ấy... về sau thế nào ấy nhỉ?”

Ritsuki ngó người ra, vẻ mặt như muốn hỏi “Chuyện gì cơ”, nhưng rồi như chợt hiểu ra điều tôi muốn hỏi, cậu đảo mắt, cố nhớ lại.

“À, đúng là có chuyện như thế thật. Ừm... Tớ nhớ là...”

Tôi của ba năm trước đã giải thích thế nào để thuyết phục Ritsuki không ra khỏi nhà nhỉ? Ritsuki khoanh tay, cố nhớ ra, cuối cùng cậu đập nắm tay vào lòng bàn tay còn lại đánh “bộp” một tiếng.

“Ha ha, phải rồi, lúc đó sau lễ hội pháo hoa, Mio đã gọi điện cho tớ, vừa khóc nức nở vừa nói “Tớ tìm thấy chiếc vòng trong túi áo rồi, tối nay nhất định cậu không được ra khỏi nhà đấy nhé”. Tớ đã định bí mật đi tìm nó cho cậu để lấy le, nhưng chẳng hiểu sao ý định ấy lại bị bại lộ.”

Nói tới đó, Ritsuki nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Nhưng mà ngày hôm sau cậu lại nói quả nhiên không thấy nó đâu, nên tớ đã cùng cậu đi tìm lại. Lúc tìm ra, Mio đã nói thế này.”

Trước lời giải thích úp mở của Ritsuki, tôi nuốt nước bọt đầy lo lắng.

“Cậu đã nói rằng cậu muốn tớ làm xong bài tập bằng mọi giá.”

“Khục!”

Tôi bật cười. Đúng là một cái cớ ngốc nghếch. Nhưng mà... Ra là vậy. Tôi của ba năm trước đã tin lời tôi và cố gắng hành động. Nghĩ tới đó tôi mỉm cười, Ritsuki nhìn tôi với ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Hừm, không phải Mio đã đánh mất món quà kỷ niệm đó rồi đấy chứ?”

“Gì cơ?”

“Đối với cậu quá khứ chỉ là thứ như vậy thôi sao. Đồ bạc tình.”

Ritsuki dùng năm tay đè xuống và xoáy xoáy trên đầu tôi, vừa kêu “Đau! Đau quá!” tôi vừa cười, chợt tiếng chuông thông báo giờ sinh hoạt lớp buổi sáng vang lên.

“Ồi, gay rồi!”

Ritsuki bảo tôi “Mau về nào” rồi vội vã chạy ra hành lang về lớp học. Vừa đuổi theo cậu, tôi vừa ướm hỏi:

“Hôm nay không thấy Touya đến, không biết giờ cậu ấy đã ở lớp chưa nhỉ?”

“Hả? Cậu mơ ngủ đấy à?”

Trước câu nói đó, người tôi cứng đờ lại với nụ cười trên môi.

“Touya học trường Kirimine cơ mà.”

Lễ khai giảng học kỳ mới kết thúc, tôi để xe đạp lại trường, leo lên xe buýt tới trường Kirimine. Vừa xuống khỏi xe buýt ở góc đường, cổng trường đã hiện ra ngay trước mắt. Hình như lễ khai giảng học kỳ mới của họ vừa kết thúc, số người ra về mỗi lúc một nhiều thêm.

“A!”

Một lúc sau, tôi nhìn thấy Touya bước ra trong bộ đồng phục trường Kirimine lạ mắt đối với tôi. Trái tim tôi nảy lên khi thấy bóng dáng của cậu ấy, tôi đang lưỡng lự không biết có nên cất tiếng gọi cậu ấy không, thì chợt một cô gái từ phía sau chạy tới

bên Touya, cười nói với cậu ấy.

Cô gái nhìn quen mắt đó... chính là Mitsuki.

“...”

Tôi nhìn theo bóng hai người sau khi họ ra khỏi cổng trường một lúc. Cảm giác giống như đang xem tivi hay xem phim ngoài rạp vậy. Xe đạp, xe máy chạy qua trước mặt, mỗi lần như thế cảnh có hai người kia lại khẽ khàng chuyển động.

Một chiếc xe tải lớn chạy qua. Tôi nhắm chặt mắt lại trước cơn gió lớn, khi chậm rãi mở mắt ra, hai người họ đang cầm tay nhau.

“...”

Họ cùng nhau đi học thêm ư? Mà cũng có thể họ đang tới thư viện thành phố.

Hay là họ đi hẹn hò... chẳng.

Khi bóng họ đi khuất, tôi băng qua đường, lần này là để đợi xe buýt đi về.

Ghế ngồi ở điểm đón xe buýt lấp đầy bởi học sinh trường Kirimine, tôi đứng đợi cách xa họ một chút.

Ngước nhìn lên, một cành cây vươn ra khỏi bức tường đá phía sau lưng, lá cây phủ bóng xuống mặt tôi. Sắc màu trải rộng phía sau cành lá ấy là xanh dương. Bầu trời xanh hôm nay rất đẹp.

Xuống khỏi xe buýt ở điểm dừng gần nhà tôi nhất, nếu rẽ ngang sẽ tới bãi sông ngay. Tôi rẽ vào đấy như bị ai kéo đi, ra tới con đường có hàng cây anh đào. Lá cây màu xanh non thật rực

rõ, có cảm giác đây là lần đầu tiên trong mùa hè tôi ngắm nhìn kỹ hàng cây ấy.

Tình cò trên đường chẳng có ai, thế nên tôi không dùng tới bậc thang mà đi thẳng xuống mặt dốc của triền sông, một mình tới bên băng ghế có mái che.

“...”

Kỳ nghỉ hè đã kết thúc. Từ hôm nay, học kỳ hai đã chính thức bắt đầu.

Tại sao chỉ có thế mà bầu trời nhìn từ băng ghế này bỗng nhiên nhuộm màu sắc của trời thu như vậy? Thật không thể tin được mới tối qua thôi, pháo hoa còn được bắn lên trên khoảng trời này.

Tôi không ngồi xuống băng ghế, chỉ đứng đó hít đầy không khí vào lồng ngực. Sau đó tôi dừng lại trong hai giây, rồi thở ra một hơi thật lớn.

“Tốt rồi...”

Ngước nhìn bầu trời xanh với đám mây dẹt vắt vẻo ngang trời, tôi khẽ thì thầm như vậy.

Ritsuki vẫn còn sống. Tôi của ba năm trước đã cứu được cậu ấy.

“Cậu có vẻ không ổn tí nào.”

“Nguyện vọng của tớ không phải là trường Kirimine đâu.”

“Cậu tự nghĩ về mình nhiều quá đấy. Dẫu có thế nào tớ cũng không đổi trường nguyện vọng chỉ vì chuyện đó đâu.”

“...”

Tốt rồi. Cả Touya và Kaede đều không phải chịu tổn thương. Mẹ của Ritsuki cũng không phải đau khổ.

“Xin lỗi. Quả nhiên là... tớ thích Mio nhiều lắm.”

“Tớ sẽ không biến mất đâu.”

“Nếu cậu không thích thì nói cho tớ biết nhé.”

“Này, cái này có lẽ chính là thanh xuân đấy nhỉ?”

“Touya...”

Ritsuki vẫn còn sống. Nụ cười của cậu đã trở lại.

“Mio cũng vậy, muôn đời vẫn là Mio nhỉ.”

“Tớ đã thích cậu từ rất lâu trước đây rồi.”

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tớ có tự tin mà.”

“Không!”

Tốt rồi. Mọi chuyện diễn ra thế này thật tốt. Thật sự, thật sự... rất tốt...

“Tou...”

“Gặp cậu ngày mai nhé.”

“Touyaaaa...!”

Một cơn gió lớn thổi tới, cuốn tiếng hét của tôi sang bên kia sông. Những giọt nước mắt trĩu nặng đưa nhau trào ra, khiến tôi khó thở bởi những tiếng nấc nghẹn, và rồi nước mắt lại càng dâng đầy. Mái tóc dài rối tung trong gió, hết dính vào nước mắt trên mặt tôi rồi lại phát phơ bay lên, bay lên rồi dính lại.

Giờ người giúp tôi sửa lại mái tóc ấy đã không còn ở bên tôi nữa.

“Ừ, ừ, ừ...”

Từ hồi Ritsuki mất tới nay, đây là lần đầu tiên tôi khóc nức nở đến thế này. Tôi ho rồi nấc, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, tôi ngồi khụy xuống, hai tay bưng lấy mặt. Ngực tôi đau quá, đau quá, tưởng như tôi sẽ nôn thốc ra vì sự khổ sở ấy.

Tại sao chỉ mình tôi còn ký ức về chuyện này?

Dù ngoài tôi ra, đối với mọi người việc Ritsuki còn sống là chuyện đương nhiên, và Ritsuki đang sống rất bình thường ở thời khắc hiện tại. Dù ba năm sau khi Ritsuki mất đã hoàn toàn tan biến vào hư vô.

“Tại sao...?”

Tại sao chỉ mình tôi, tại sao điều đó chỉ còn đọng lại duy nhất trong ký ức và trái tim tôi?

“Tại saoooo?”

Hình ảnh những bông anh đào tôi cùng Touya ngắm, những con chuồn chuồn tôi cùng Touya thấy, những ngọn cỏ héo úa tôi cùng Touya nhìn, đứa trẻ tôi cùng Touya nói chuyện, cơn mưa tôi cùng Touya trải qua, pháo hoa tôi cùng Touya xem ở nơi đây, tất cả, tất cả vẫn còn đọng lại nguyên vẹn trong tôi. Chúng không biến mất. Chúng không mất đi để lòng tôi được thư thái.

“Touya...”

Touya ngày hôm qua và những ngày trước nữa của tôi giờ

đang ở đâu?

Tại sao cậu ấy lại ra đi, bỏ rơi tôi thế này?

“...”

Nếu như việc mất đi bàn tay ấm áp của Touya là một món bồi thường, thì ký ức còn sót lại này phải chăng là hình phạt? Hình phạt dành cho tôi... vì tôi dám can dự vào quá khứ, thay đổi thế giới ư?

Thấm mệt sau một lúc khóc lóc, tôi ngồi phịch xuống băng ghế. Tôi biết mắt mình đã sưng vù lên vì khóc quá nhiều. Tầm nhìn của tôi hơi nheo lại một chút.

Một con chuồn chuồn không biết từ đâu bay tới. Như để bầu bạn với tôi, nó đậu ở một đầu băng ghế, đôi cánh dừng đập. Tôi lơ đãng ngắm nó.

“Dù có phải bồi thường... Dù có phải mất đi một niềm hạnh phúc của mình, Touya vẫn sẽ cứu Ritsuki chứ?”

“Ừ.”

Tôi đã chỉ nghĩ đến niềm hạnh phúc của riêng mình. Tôi đã đặt việc Ritsuki được cứu sống và hiện trạng của tôi lúc đó lên bàn cân.

Nhưng nếu loại bỏ chữ “của tôi” đi thì mọi chuyện lập tức trở nên rõ ràng. Vì nhận ra điều đó nên tôi mới viết vào nhật ký, rằng “Hãy cứu lấy Ritsuki”.

“...”

Nếu hôm qua tôi nói mọi chuyện cho Touya biết, liệu Touya

có cứu Ritsuki không nhỉ? Có lẽ nếu tôi khóc và nói không muốn, cậu ấy sẽ bảo tôi không cần cứu Ritsuki cũng được.

Nhưng tôi không thích một Touya như thế. Trong lòng tôi nghĩ vậy.

“...”

Nếu Touya của ngày hôm qua - người đã cùng tôi ngắm pháo hoa - đang ở bên cạnh tôi, có lẽ cậu ấy sẽ vỗ nhẹ lên đầu tôi. Cậu ấy sẽ nói “Cậu làm tốt lắm”, “Cậu đã rất cố gắng”. Và rồi cậu ấy sẽ hôn tôi. Nụ hôn dịu dàng và ấm áp mọi khi.

“...”

Dù rơi nhiều như vậy, nhưng những giọt nước mắt còn sót lại vẫn lăn dài trên má. Tôi lau rồi lại lau, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn trào, làm ướt đầm mu bàn tay tôi.

Cơn gió khiến cây cối bên triền sông lay động đã thổi tới chỗ tôi, nhẹ nhàng ve vuốt mái tóc tôi. Như thể gió đang làm việc này thay cho Touya vậy.

Có lẽ chỉ có bãi sông này còn nhớ. Nhớ về ba năm của riêng tôi cho tới ngày hôm qua.

“Một nơi đẹp thế này... Một nơi chứa nhiều kỷ niệm như thế này, vậy mà chúng ta lại coi nó là một nơi đau buồn để rồi không đến nữa, thật là hoài phí.”

“Tớ không muốn vùi lấp tất cả kỷ niệm ở nơi này.”

Những câu nói của Touya vào mùa xuân đầu tiên sau khi Ritsuki mất chợt sống lại. Tôi nhắm mắt, cắn môi dưới rồi khẽ

gật đầu. Giọt nước mắt đọng ở cằm trĩu dần rồi rơi bộp xuống đất.

Cho tôi được khóc hôm nay thôi. Từ ngày mai tôi sẽ không khóc nữa.

Tôi chậm rãi mở đôi mí mắt sưng húp, nhìn con sông mãi miết chảy như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, tôi nói vậy không phải với ai cả, mà chỉ để thăm thì với lòng mình.

“Mio ơi!”

Chủ nhật. Hôm trước Kaede nhắn tin cho tôi, chúng tôi quyết định ngày hôm sau sẽ hẹn gặp nhau ở bãi sông. Kaede tới trước, cô ấy đứng dậy khỏi băng ghế, vẫy tay về phía tôi. Tôi cũng vẫy lại, rồi bước đến chỗ băng ghế.

Không khí vẫn còn nóng, nhưng bước vào bóng râm sẽ mát được mấy phần. Con gió mang đầy hơi ẩm cũng đã dần khô đi, gió bay tới mơn man bầu má chúng tôi thật dễ chịu.

“Lần cuối chúng ta gặp nhau là trước khi tớ đi du học nhỉ, một năm đã qua rồi đấy. Thực sự lâu lắm rồi.”

“Ừ, lâu rồi mới gặp cậu.”

Tôi cười nói hòa theo.

“Tóc cậu dài hơn, trông cũng ra dáng người lớn hơn... Trong thời gian không gặp, Mio đã chứng chạc như chị gái tớ rồi ấy.”

Kaede nhìn tôi nói.

“Kaede cũng vậy mà.”

Tôi nói, vuốt lọn tóc ra sau tai, ngồi xuống cạnh Kaede. Theo lời Kaede nói thì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy mái tóc cắt

ngắn của cô ấy, vì thế tôi nói thêm: “Cậu hợp với kiểu tóc này lắm.”

“Quả nhiên mỗi lần gặp Mio tớ lại thấy an tâm hơn hẳn. Tớ về nước từ tháng Sáu, nhưng vẫn chẳng có cảm giác đã về nhà gì cả. Từ khi lên cấp ba chúng mình chẳng còn gặp nhau mấy, nhưng đúng là bạn thời thơ ấu khác hẳn những tình bạn khác nhỉ.”

Vừa ngẩng nhìn bầu trời trong xanh, Kaede vừa nói. Tôi cười khúc khích, rồi cũng ngược lên nhìn trời.

Tôi nghe kể lại những chuyện hồi du học của Kaede mà mình đã từng nghe trước đó, rồi gật gù phụ họa. Đây là lần thứ hai, nhưng tôi đã giữ được tâm trạng bình thản khi nghe chuyện.

“Bạn trai cậu vẫn khỏe chứ?”

Sau khi nghe chuyện du học của Kaede một hồi, tôi liền hỏi. Thấy vậy, Kaede ngập ngừng, gương mặt tối sầm lại.

“Trong thời gian du học, số lần liên lạc giữa chúng tớ đếm trên đầu ngón tay, từ hồi về nước tới giờ tớ cũng chưa gặp anh ấy lần nào.”

“Hả?”

“Người ta vẫn nói “Xa mặt cách lòng” phải không? Từ ngày tớ đi du học, tự nhiên hai bên trở nên xa cách dần, giờ vẫn tiếp tục như thế. Anh ấy là sinh viên đại học, phải đi làm thêm, khoảng cách cũng xa nên tớ không thể bảo anh ấy về thăm mình được, nghĩ tới nghĩ lui rồi tớ đâm ra ngại liên lạc với anh ấy.”

Sau khi dùng đưa một chân, Kaede miết nó trên nền bê tông, làm vang lên tiếng sỏi lạo xạo nho nhỏ.

Tôi hơi ngạc nhiên. Chuyện của Kaede lẽ ra phải được giải quyết xong xuôi rồi mới phải...

“Thế thì...”

“Ừ, thế nên tớ nghĩ hai chúng tớ cứ im lặng thế này, rồi tình cảm sẽ tự nhiên tàn lụi đi. Mà có thể trong lòng anh ấy nghĩ chúng tớ đã chia tay rồi cũng nên.”

“...”

Kaede cười, nhưng nụ cười đó rõ ràng phủ bóng mây đen. Tôi không ngờ việc Ritsuki còn sống lại ảnh hưởng tới cả chuyện này.

“Ồ, không phải Mio và Kaede đây sao?”

Đột nhiên một giọng nói to và quen thuộc vang lên phía sau chúng tôi. Ngoảnh đầu lại, tôi thấy Ritsuki đang đứng trên con đường nhỏ trên triền sông.

“Đúng thật.”

Người cất tiếng phía sau lưng cậu là Touya. Đây là lần đầu tiên tôi gặp Touya kể từ khi kỳ nghỉ hè kết thúc.

“Mừng cậu trở về nhé, Kaede.”

Ritsuki đưa tay phải vẫy vẫy, Kaede cũng nói với giọng đủ để phía xa nghe được:

“Tớ về rồi đâyyyyy! Hai cậu đang làm gì thế?”

“Chúng tớ tình cờ gặp nhau ở cửa hàng tiện lợi đằng kia, giờ đang vừa nói chuyện vừa cùng nhau đi về.”

Hai người nói chuyện với nhau bằng giọng hét tướng lên, thật giống học sinh tiểu học. Dường như Touya cũng nghĩ vậy, cậu ấy vỗ vai Ritsuki, chỉ ngón tay về phía chúng tôi. Tôi như nghe thấy cậu ấy nói: “Chúng ta xuống dưới nói chuyện là được mà.”

Ritsuki chạy từ đỉnh dốc xuống. Tay áo và vạt áo phông của cậu bay phấp phật, cậu vui vẻ chạy xuống. Touya chậm rãi đi bộ theo sau với gương mặt hoàn toàn ngán ngẩm vì Ritsuki.

“Khục!”

Tôi bật cười. Giờ tôi đã có thể cười rồi.

“Lâu rồi mới gặp các cậu.”

Touya xuống tới băng ghế có mái che sau Ritsuki, hướng về phía tôi và Kaede nói.

“Chào cậu. Cậu vẫn cục mịch như ngày nào, Touya nhỉ.”

“Thì Kaede cũng thế còn gì.”

Tôi cũng cất tiếng chen vào cuộc nói chuyện của hai người.

“Lâu rồi mới gặp cậu.”

Touya nói với vẻ mặt điềm nhiên: “Tóc cậu dài hơn trước rồi.”

Tôi cười. Vừa cười vừa nói: “Ừ.”

“Lâu lắm rồi bốn đứa mình mới tụ họp thế này nhỉ.”

Vừa nói với vẻ vui sướng, Ritsuki vừa cười, nụ cười giống trong ngày bé giảng học kỳ một năm lớp Chín. Rồi hai người

ngồi xuống băng ghế còn lại bên cạnh.

Mặt nước phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, chúng tôi nhìn thấy xa xa có một con chim trắng đang đứng sục hai chân xuống nước. Hôm nay ít gió, cây lá xào xạc thật dịu dàng.

Ranh giới giữa bóng râm do mái che hắt xuống và bóng nắng hiện ra rõ rệt, đôi giày thể thao mà Ritsuki đang dùng đưa dưới chân hiện ra lúc trắng lúc đen.

“À! Khi này tớ vừa hóng được, nghe nói Touya có bạn gái rồi đấy!”

Ritsuki nói, đập bộp hai tay vào nhau khiến cả ba chúng tôi đều giật mình.

“Cậu bắt tớ khai ra thì có. Mà này, cậu nên sửa lại cái thói chuyện gì cũng lập tức bô bô ra đi nhé.”

Touya thở một hơi dài rồi cúi đầu. Vành tai cậu ấy dần đỏ lên.

“Nghe nói là bắt đầu từ kỳ nghỉ xuân ngay trước khi lên lớp Mười hai đó. Lẽ ra cậu nên kể cho tụi này sớm hơn mới phải.”

“Nhiều chuyện. Thôi, không nói chuyện này nữa.”

Touya lườm Ritsuki, Kaede khúc khích cười.

“Ha ha ha, hóa ra cũng có lúc Touya có vẻ mặt như vậy. Chúc mừng cậu nhé.”

Cô ấy nói. Tôi mỉm cười, dù trong lồng ngực thấy nhói đau.

“Mio thì sao? Ở trường Seiyou không có ai được à?”

Kaede quay lại hỏi tôi. Cô ấy nói thêm: “Trừ Ritsuki ra.”

Ritsuki phàn nàn “Này này”, tôi bật cười đáp: “Tớ định sẽ không yêu đương gì một thời gian.”

“Nghe ra vẻ người lớn vậy. Mà mấy hôm trước thấy cậu lạ lắm, không phải cậu đang yêu người có vợ đấy chứ?”

Ritsuki cau mày, tay vẫn vờ cầm. Tôi ngạc nhiên, bực bội nói: “Cậu điên sao mà hỏi vậy?”

“Mà thời tiết hãy còn nóng nhỉ.”

“Ừ, tớ muốn ăn kem quá.”

Thấy Ritsuki vươn vai, Kaede đề xuất như vậy.

“Kem á?”

“Cậu tới cửa hàng tiện lợi mua về đi.”

“Hả? Bình thường người nào gợi ý thì tự đi mua chứ. Bọn tớ vừa mới từ cửa hàng tiện lợi về đây xong.”

“Hay là mình oản tù tì đi?”

Tôi xen vào cuộc tranh cãi giữa Ritsuki và Kaede, phía sau gương mặt ngớ ra của hai người, Touya nói:

“Hệt như hồi trước nhỉ. Nhớ thật đấy.”

Cậu ấy mỉm cười.

“Được, vậy thì oản tù tì.”

Ritsuki thu nắm tay lại, vào tư thế chuẩn bị. Chúng tôi cũng vào tư thế đó.

“Oản tù tì, ra cái gì, ra cái này!”

Người thua trong trò oản tù tì là Ritsuki và Touya.

Kaede nói một người đi cũng được chứ sao, nhưng Ritsuki lầu bầu nói sẽ đi cùng Touya, kết cục chúng tôi đành nhờ hai cậu con trai đi mua giúp.

Vừa kêu “Chết tiệt!”, Ritsuki vừa phăm phăm leo lên mặt dốc của triền sông. Thật đúng là muôn đời vẫn là học sinh cấp hai, mà không, học sinh tiểu học mới đúng.

“Mio.”

Đang khúc khích cười thì Touya cất tiếng gọi tôi. Đứng trước triền dốc, Touya quay lại nhìn tôi.

“Gì cơ?”

“Cậu ổn không đấy?”

Trước câu hỏi đó của cậu ấy, ngực tôi nhói đau, nhưng một niềm vui sướng lớn hơn thế đã tỏa ra át đi cảm giác ấy. Touya vẫn luôn quan sát và nhận ra những thay đổi về cảm xúc của người khác.

Touya đúng là Touya.

“Tớ không sao.”

Sâu bên trong mũi tôi khẽ đau, nhưng tôi vẫn mỉm cười đáp lại, thậm chí còn giơ bàn tay tạo thành hình chữ V lên nữa.

Touya bật cười. Cậu ấy nói “Vậy thì tốt”, đoạn sửa lại kính, đi theo sau Ritsuki nãy giờ giục giã đầy sốt ruột, “Chậm thế Touya”.

Bóng lưng Ritsuki và Touya phản chiếu lại ánh sáng mặt trời, nhìn thật chói mắt. Ritsuki quàng tay qua vai Touya, tôi nghe thấy Touya kêu: “Bỏ ra nào, nóng quá.”

“A, quên mất.”

Vừa ngồi xuống, Kaede lại đứng lên.

“Mua cho tớ vị trà xanh nhé.”

Cô ấy lớn tiếng kêu lên. Ritsuki và Touya quay lại, lúc này họ đã leo gần tới đỉnh dốc.

“Mio thì sao?”

Ritsuki cũng lớn tiếng hỏi. Tôi nói, giọng nhỏ như thì thầm: “Vị vanilla...”

“Tớ không nghe thấy!”

Lần này, tôi hít vào một hơi thật sâu và lớn tiếng kêu:

“Mua cho tớ vị vanilla!”

Ritsuki cười nói: “Lại vị đó hả.” Touya đi bên cạnh có lẽ đang nói: “Giống hết mọi khi.” Cậu ấy cười như thể đang nhớ lại kỷ niệm cũ.

Sau lưng hai người là bầu trời xanh không một bóng mây. Lồng ngực tôi nóng lên tới mức rất muốn khóc.

Trên băng ghế chỉ còn lại tôi và Kaede, chúng tôi ngấm nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt. Từ nơi này có thể thấy được bầu trời xanh, cành lá đung đưa trong gió, mặt nước sáng lấp lánh, cây cầu bắc xa xa, phía bên kia cây cầu là nhà cửa, xe cộ và người qua lại trên đường.

Hôm trước, lúc dọn dẹp lại phòng chứa đồ, tôi đã tìm thấy chiếc vòng. Trong đó có cả cuốn nhật ký của ba năm trước, nhưng cuộc trò chuyện kỳ lạ giữa quá khứ và tương lai đã biến

mất.

“Tớ từng rất thích một người.”

“Hả? Đúng như tớ đoán ư?”

Trước câu nói của tôi, Kaede tỏ rõ vẻ ngạc nhiên và hiếu kỳ. Tôi gật đầu nói “Ừ”, rồi cất lời như để gặm nhấm lại hương vị của kỷ niệm.

“Tớ đã bày tỏ cảm xúc của mình với cậu ấy rồi. Tớ đã nói ra vì không muốn sau này phải hối hận. Dù khi đó tớ rất xấu hổ, cần rất nhiều dũng khí mới nói ra được.”

Cảm giác như có tiếng pháo hoa đâu đó. Những đốm lửa sưởi ấm và chiếu rọi ánh sáng xuống đáy sâu cõi lòng tôi.

“Thế ư...”

“Ừ.”

Có tiếng chuông gió. Sao tôi lại có cảm giác tiết trời hiện tại thật không phù hợp với khoảng thời gian chỉ vừa mới bước vào tháng Chín này nhỉ?

“Cậu ấy học trường Seiyou à?”

“Ừ, trường Seiyou.”

“Đẹp trai không?”

“Đẹp.”

Tôi mỉm cười trả lời, Kaede cũng mỉm cười. Rồi cả hai chúng tôi lại nhìn ra sông. Dòng sông êm đềm, nhưng vẫn không ngừng trôi đi ấy.

Cuốn nhật ký của tôi lúc này trắng tinh.

Nhưng tôi và dòng sông này vẫn nhớ. Và sẽ còn nhớ mãi.

“Có lẽ tớ cũng... nên nói chuyện thẳng thắn với anh ấy.”

Kaede khẽ nói.

Có tiếng một nhóm các cô bé, cậu bé học tiểu học vang lên. Tiếng cười nói phấn khích của chúng khi chạy từ trên đỉnh dốc xuống vang vọng tới chỗ tôi.

Xa xa có tiếng bánh xe đạp lăn, tiếng ô tô, tiếng chim hót. Những âm thanh đời thường, vừa bình dị, vừa thật thân thương.

“Ừ.”

Tôi ngẩng lên nhìn trời, đáp.

Trong lòng thầm phác họa lại những bông pháo hoa ngày ấy.

HẾT

Gratin là cách chế biến thức ăn trong đó nguyên liệu chính được phủ một lớp vỏ nướng giòn từ vụn bánh mì, phô mai bào, hoặc trứng/bơ. Gratin vừa có thể là món mặn, vừa có thể dùng làm món tráng miệng. ←

Trong văn hóa Nhật Bản, Obon là lễ hội Phật giáo nhằm thể hiện sự biết ơn đối với tổ tiên cội nguồn. Lễ hội Obon xuất hiện tại Nhật hơn năm trăm năm trước và hiện trở thành dịp để đoàn tụ gia đình, cùng tham gia các tục lệ truyền thống như nhảy múa hay thả đèn lồng trên sông. ←

1. [Chương 1](#)

1. [1](#)

2. [2](#)

3. [3](#)

4. [4](#)

5. [5](#)

6. [6](#)

7. [7](#)

8. [8](#)

2. [Chương 2](#)

1. [1](#)

2. [2](#)

3. [3](#)

4. [4](#)

5. [5](#)

6. [6](#)

7. [7](#)

8. [8](#)

9. [9](#)

10. [10](#)